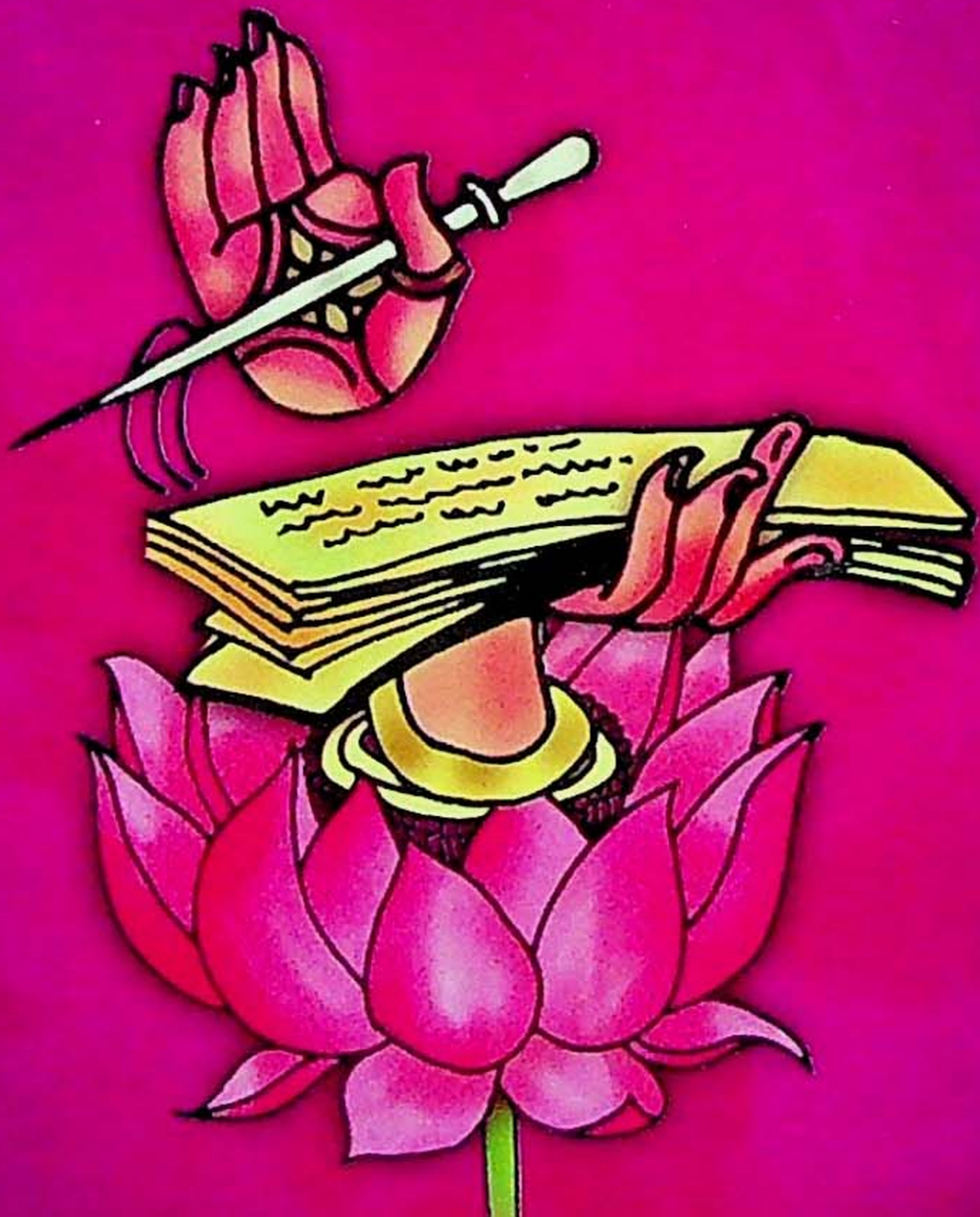

மலர் நீட்டம்

முனைவர் சிலம்பொலி
சு. செல்லப்பன்

மலர் நீட்டம்

முனைவர் சிலம்பொலி
கூ. செல்லப்பன்

அலமு நலையம்

12/22/மங்கையர் தெரு,
தி.நகர், சென்னை - 600 017.

விலை : ரூ.45.00

○ MALAR NEETAM ○ By : Silampoli S.Chellappan ○
First Edition: December 2007 ○ Second Edition: May 2010
○ Third Edition: November 2010 ○ Price : Rs.45.00 ○
Published by : Alamu Nilayam, No.12/22, Mangaiyar street,
T.Nagar, Chennai 600 017. ○ Printed at : Sivakami Printo
Graphics, 160/117, Big Street, Triplicane, Chennai-600 005.
Phone : 28445051.○

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் (எம்.எல்.சி.) அவர்களின்

அருள் உரை

நமக்கினிய அன்பர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன் அவர்கள் ஆங்கிலத்துடன் அருந்தமிழ் கற்ற அறிஞர்; தமிழ் ஆர்வலர்: தமிழ்த் தொண்டர்; தமிழ் தழீஇய பண்பாளர். அவர் தந்துள்ள "மலர் நீட்டம்" அவர்தம் உள்ளத்தில் தேங்கியுள்ள தமிழ் - தமிழ்: உணர்வு வெள்ளத்தை அளந்து காட்டுகிறது. நல்ல கட்டுரைகள்: சுவைத்தற்குரிய நடை; சிந்தனைக்குரிய செய்திகள்; வாழ்க்கையை வளமாக்கிக் கொள்ளத் துணைசெய்யும் நல்லுரைகளை மலர் நீட்டம் தருகிறது.

மலர் நீட்டம் குளத்தின் வெள்ளத்தை அளந்து காட்டியதைப்போல, இந்நூல் திருக்குறள் காட்டும் வாழ்க்கை நெறியை அறிய துணை செய்கிறது; திருவள்ளுவர் உலகியல் உவமையாகக் கொண்டு உணர்த்திய அறநெறிகளை விளக்கும் வகையில் எழுதப் பெற்றுள்ளது. "குளமும் குறளும்" என்ற கட்டுரை தமிழ்க் கவிதை உலகின் சிறப்பினைப் பேசுகிறது. எடுத்துக் கூறும் செய்திகளை. இனிதே விளக்க கன்புஷியஸ். பித்தகோரஸ் போன்ற அறிஞர்களின் மேற்கோள்கள் எடுத்தாளப் பெற்றிருக்கும் அருமை பாராட்டுதலுக்குரியது.

திருக்குறளே எளிய உவமைகளைக் கொண்ட நூல், அதையும் எளிமையாக்கித் தர ஆசிரியர் செய்துள்ள முயற்சி உண்மையிலேயே பாராட்டுதலுக்குரியது. "மனத்தது மாசாக...." என்ற திருக்குறளை விளக்க, எடுத்துக்காட்டாக வரும் "கள்பாவை" சிரிக்க

வைக்கிறது; சிந்தனையையும் தொடுகிறது. "தீயும் திருக்குறளும்",
'தேரும் திருக்குறளும்' பல தடவை படித்து உணர வேண்டிய
தத்துவக் கட்டுரைகள். தேருக்குரிய அச்சாணியை வள்ளுவர்
இன்றியமையாமையாகக் காட்டினார். ஆனால், கட்டுரை ஆசிரியர்,
திருவள்ளுவர் வழியில் மேலும் தமது சிந்தனையை விரிவாக்கி -
அச்சாணியில் அழுக்கை ஏற்றி - அழுக்குக்காகக் கூசாது பணியில்
நிற்கும் உறுதியினை எடுத்துக் காட்டுவது சிறந்த விளக்கம் 'மலர்
நீட்டம்' தந்த சிலம்பொலி செல்லப்பர் அவர்களின் அகத்தில் தமிழ்
வெள்ளம் வற்றாது பெருக்கெடுத்துப் பாய நமது வாழ்த்துக்கள்.

குன்றக்குடி அடிகளார்

மலர் உரை

தமிழ்மறையாகிய திருக்குறளைப் படிக்கும்போது என் உள்ளப் பொய்கையில் முளைத்து, எண்ணக் கொடியில் பூத்த மலர்களே இந்நூலில் காணப்படுபவை. இங்குள்ள மலர் நீட்டம் என் அறிவின் மட்டமே! அறிஞர்களின் கருத்துப் புனல் சேரச்சேர இதன் மட்டம் படிப்படியே உயரும்! படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் அறிவுப் பெருக்கால் "மலர் நீட்டத்தை" மேன்மேலும் உயர்த்தி மகிழ்வர் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

தம் அருளுரைத் தெண்ணீரால் மலரின் நீட்டத்தை" உயர்த்தியருளிய தமிழ்த்திரு. தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்களுக்குக் **புதுப்பாடு, 2014** ஆம் -
கடப்பாடு

நூலில் உள்ள பன்னிரண்டு கட்டுரைகளும் "தமிழரசு" இதழில் வெளிவந்தவை. அவ்வப்போது இவற்றை வெளியிட்டுப் பரப்பிய "தமிழரசு"க்கு உள மார்ந்த நன்றி.

நூலை அழகிய முறையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ள பாரதி பதிப்பகத்தாருக்கு நன்றி!

சுன்பன்
சு. செல்லப்பன்

உள்ளே....

	குளமும் குறளும்	7
2.	வானும் வள்ளுவமும்	16
3.	தலைமுடியும் தமிழ்மறையும்	23
	முகமும் முப்பாலும்	31
5.	மரமும் மணிக்குறளும்	41
6.	புள்ளும் பொய்யாமொழியும்	52
7.	அமிழ்தும் அருங்குறளும்	65
8.	செய்யும் செந்நாப்போதாரும்	77
9.	விளக்கும் விரிகுறளும்	88
10.	வாளும் வள்ளுவரும்	98
11.	தீயும் திருக்குறளும்	109
12.	தேரும் திருக்குறளும்	124

குளமும் குறளும்

கைபுனைந்தியற்றாக் கனின்பெறு வனப்பினை உடைய தியற்கை. பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களில் பேரிடம் பெற்றுச் சிறக்கிறது. இயற்கையைச் சிறப்பித்துப் பாடிய தோடமையாது புலவர்கள் அதை வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளோடு ஒருங்கிணைத்தும் காட்டியுள்ளனர். புலவர் ஒருவர் காட்டு வழியே நடந்து சென்றார். நாட்டில் மாவீரன் ஒருவன் மாண்ட செய்தி அவருக்கு எட்டியது. மாண்டவன் வீரஞ் செறிந்தவன் என்பதோடு இரவலர்க்கு வரையாது வழங்கிய வண்மையாளனுமாவான். அவன் மறைவால் ஏற்பட்ட வருத்தச் சூமையோடு வழிநடந்த புலவர் எதிரே முல்லைக் கொடியொன்று பூத்துக் குலுங்கியதைக் கண்டார். மலரால் நிறைந்திருந்த அக்கொடி மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதாக எண்ணிய அவர், “நாடே கையறு நிலையில் கலங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் நீ பூக்கலாமா?” என்று மனம் குமைந்து கேட்டார். “கொள்ளை மணங்கூட்டி, வெள்ளை நிறங்காட்டி நிற்கும் முல்லையே! குவலயமே கண்ணீர் வடிக்கிறது! இளையோர் உன்னைச் சூடார்! வளையணிந்தோர் வந்து சூழ்ந்து நின்னைக் கொய்யார்; தன்னுடைய யாழ்க் கோட்டால் மெல்ல வளைத்துப் பாணன் பறிக்கமாட்டான்; பாடினியும் அணியமாட்டாள். பெருவீரன்-கொடையாளன்-சாத்தனுடைய மறைவால் ஞாலமே வருத்தத்திலாழ்ந்திருக்கும்போது, நீ மட்டும் பூத்துச் சிரிக்கலாமா? இது நியாயமா?” என்று அவர் பாடியதைப் படிக்கும்போது இயற்கை

யோடு புலவர்கள் இரண்டறக் கலக்கும் தன்மை நமக்கு புலனாகிறது. மனத்தை உருக்கும் அந்தப் புறநானூற்றுப் பாடல் வருமாறு:

“இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான் பாடினி யணியாள்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே”

(-புறம். 242. ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ் சாத்தனைக்
குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடியது)

அளியோடும், கிளியோடும், மாணோடும், மலரோடும் தம் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மக்களை நம் மாத்தமிழ் இலக்கியங்களில் காண்கிறோம்.

“இவ்வாறான இயற்கை கலந்த இலக்கியம் தமிழின் தனிச் சொத்து என்று அறிஞர் கூறுவர். பி. டி. சீனிவாசன் என்பார் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் :

“கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலிருந்த எளிய ஊர்ப் புறம் சார்ந்த வாழ்க்கை பழுதுறாது தொடர்ந்தது; வடமொழிப் பண்பாட்டுடனான தொடர்பைத் தடுக்க இயலா நிலையேற்பட்ட காலத்தும் தமிழ்க் கவிதையுலகு சுற்றுப்புறத்திலிருந்த பகட்டற்ற காட்சிகளிலிருந்தே பாடுதற்கான உன் தூண்டுதலைப் பெற்று வந்தது. செயற்கை சார்ந்த சமஸ்கிருதக் கவிதைகள் பண்டைத் தமிழரின் எழிலார்ந்த கவிதைகளைச் சிதைத்தமையால் இத் தனித்தன்மை சில நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னர் மறைந்தது.”

(The simple rural life of the pre-christian centuries continued intact and notwithstanding its contact with Sanskrit culture the

Tamil muse still, sought inspiration from the humble scenes around, which it deserted a few centuries later when the artificial poetry of Sanskrit subjugated the Tamil mind and destroyed the beautiful poetry of the early Tamils.)]

தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த எளிய காட்சிகளையும் பொருள் களையும் கொண்டு அரிய கருத்துக்களைக் கூறுவது தமிழ்ப் புலவர் அனைவர்க்கும் இயல்பேயாயினும் அவர்களுள் திருவள்ளுவர் தலைசிறந்து நின்றார். நீர்ப் பரப்பில் ஒட்டி உறவு கொண்ட வண்ணம் கொட்டியும், ஆம்பலும், நெய்தலும் பூத்துக் கிடந்தன. நீர்மட்டம் உயர்ந்தபோது கூடவே கொடிகளும் நீண்டு சென்றன. இக்காட்சியைக் கொண்டு அவர் சிறந்ததொரு கருத்தை விளக்கினார். பூக்களின் தாளின் நீளம் அவை நின்ற நீரின் அளவினவாகும். அதுபோல் மக்கள் வாழ்க்கையின் உயர்வு அவர்களுடைய ஊக்கத்தின் அளவினதாகும்.

“வெள்ளத் தணைய மலர்நீடம் மாந்தர்தம்

உள்ளத் தணையது உயர்வு.”

- குறள் 595

குளத்திலிருந்த நீரைப் பலரும் மொண்டு சென்றனர்; அள்ளிப் பெருகி மகிழ்ந்தனர். மக்கள் மட்டுமல்ல; விலங்குகளும் அக்குளத்தில் நீருந்தி மகிழ்ந்தன. தேங்கியிருந்த நீர் சால்களிற் பாய்ந்து சென்று நிலத்தை வளப்படுத்தியது. இவற்றைக் கண்ட வள்ளுவர் பேரறிவாளன் கையில் சேர்ந்த பணம் குளத்தில் சேர்ந்த நீருக்கு ஒப்பு என்றார். தன்னை நாடி வருபவர்க்குக் குளிர்ந்த இயல்போடு மலர்முகங்காட்டி தாகம் தீர்த்தும், தானே சென்று தாயினும் பரிந்து பாய்ந்து வயலுக்கு வளம் ஊட்டியும் உதவும் குளத்து நீர்போல. அறிவாளரிடம் சேர்ந்த பொருள் அவரை நாடி வருவோர்க்கும் இனிதாகப் பயன்படும்; அவரிடமிருந்து பிரிந்து பல தொழில்களாகப் பெருகி பல்லாயிரவர்க்குப் பயனுமளிக்கும்.

“உருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்

பேரறி வாளன் திரு.

- குறள் 215

எனபது உயர்மொழியன்றோ?

குளத்தில் மங்கை ஒருத்தி மண்குடத்தில் நீர் மொண்டு தலையிற் சுமந்து சென்றதை வள்ளுவர் கண்டார். அந்நாட்களில் பெண்கள் குடத்தைத் தலையிற் சுமந்து நீர் எடுத்துச் செல்லுதல் உண்டு; இன்றும் கூட ஊர்ப் புறங்களில் இதைக் காண முடியும். அப்பெண் சுமந்த குடம் நன்கு சுடப்படாதது. சிறிது தொலைவு நடந்ததும் கலம் விரிசல கண்டு உள்ளிருந்த நீரெல்லாம் கண்ணேரத்தில் வழிந் தோடியது. அவள் முகத்தையும் உடையையும் நனைத்தது. பச்சை மண்கலம் பெய்த அப்பொழுதில் நீரைக் கொள்ளாமே யாயினும், விரைவில் கரைந்து நீரை வெளியாக்கும்; கலமும் அழியும். பசுமண் கலத்திலுள்ள நீர், மொள்ளும்போது தெளிவாக இருப்பினும் சிறிது போதில் கலங்கலாகும். முறையற்ற முறையில் சேர்த்தாருடைய பொருளைப் பசுமண் கலத்திலுள்ள நீருக்கு ஒப்பாக்கினார் திருவள்ளுவர். பசுமண் கலத்தில் சேரும் நீர் கலங்கலாவதோடு கலத்தையும் உடைப்பது போன்று ஈவிரக்க மின்றித் தவறான வழியில் சேர்த்த பொருள், தானும் பயன்படாது, தன்னைச் சேர்ந்தவனையும் அழிக்கும்.

“சலத்தால் பொருள்செய்தே மார்த்தல் பசுமட்

கலத்துள்நீர் பெய்தீஇ யற்று.”

- குறள் 660

“வஞ்சனையான வழியில் பொருளைச் சேர்த்துக் காப்பாற்றுதல் பச்சை மண்கலத்துள் நீரைவிட்டுக் கைதக் காப்பாற்றி வைத்தாற் போன்றது” – வள்ளுவரின் இவ்வாய் மொழியை உணர்ந்த பின்பும் வஞ்சனையால் பொருள் தேட எவர்க்கும் எண்ணம் தோன்றுமோ?

குளத்தில் ஒருவன் குளித்தான். தன் உடல் மேலுள்ள அழுக்கை பன்முறையும் தேய்த்து நீக்கினான். புறத்தாய்மை இன்றியமையாது

வேண்டிய ஒன்றுதான். ஆயினும் அவன் அகம் தூய்மையாக இருந்தால்தான் இந்தப் புறத் தூய்மைக்குச் சிறப்புண்டு. அகத் தூய்மை இல்லாத புறத்தூய்மையால் ஒரு பயனுமில்லை. புற உடம்பை நீரைக் கொண்டு தூய்மையாக்கிக் கொள்ளலாம். அகம் தூய்மையாக இருக்க வழி யாது? வாய்மை மேற்கொண்டால் அகம் தூய்மையாகி விடும்.

“புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை

வாய்மை யால் காணப்படும்.”

- குறள் 298

உடலைத் தூய்மை செய்த நீரோ தன் பணியை முடித்துக் கொண்டு நகர்ந்து விடுகிறது. உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்யும் நீரோ அதனை விட்டு அகலாமல் என்றும் நிலைத்துக் காணப்படுகிறது. அதனால்தான் “வாய்மையாற் காணப்படும்” என்று எடுத்தியம்புகின்றார் புலவர்.

அகத்தே கறுத்துப் புறத்தே வெளுத்திருந்த உலகரனைவரையும் மனக் கண்முன் நிறுத்தி வள்ளுவர் எண்ணிப் பார்த்தார். காவிரியில், வைகையில், இன்னும் உள்ள புண்ணிய நீர் நதிகளில் ஆடி, மூழ்கித் தன் உடலை மட்டும் தூய்மை செய்து, உள்ளத்தே அகந்தூய்மை இல்லாதிருப்பின் யாது பயன்?

“மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி

மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்”

- குறள் 278

மனமாக கூடாது; அகற்றப்படவேண்டியது. மனத்தே மாசற்றிருத்தலே அறமாகும்.

திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே அகத்தே கறுத்துப் புறத்தே வெளுத்திருந்த பலர் இருந்தனர் போலும்! மேலுள்ள குறளின் கருத்தைக் கள்ளுக்கடைப் பானையொன்று எனக்குத் தெற்றென விளக்கியது. கள் நிறைந்த சிவப்பு நிறப் பானை ஒன்றின்

மேற்புறத்தைக் கடைக்காரன் துடைப்பானால் மிகத் தூய்மையாகச் சிறிதும் அழுக்கின்றித் துடைத்தான். பின்னர், நீரில் திருநீறு குழைத்து முப்பட்டையாகப் பூசினான். நீற்றுப் பூச்சிடையே அகன்ற சந்தனப் பொட்டிட்டான். அதன்நடுவே வட்டமான குங்குமப் பொட்டும் இடப்பட்டது. சிவந்த பாளை; முப்பட்டையான நீறு; அகன்ற சந்தனப் பொட்டு; இடையே எடுப்பான குங்குமப் பொட்டுடன் கூடிய பாலையின் மேற்புறம் 'பவள மேனியில் பால் வெண்ணீறணிந்த' பரம சிவனைப்போல் காட்சிதந்தது. உள்ளே இருந்தது என்ன? எட்டு நாட்களாகப் புளித்துப் போன கள்: உண்டவுடனேயே மயங்கச் செய்யும் கள்; அறிவைச் சமநிலையிலிருந்து பிறழ வைக்கும் கள். அப்பாலையின் மேற்புறத்தைப் போல் உடலைத் தூய்மையாக அமைத்துக் கொண்டு, உள்ளே யிருக்கும் கள்ளைப்போல் உள்ளத்தைக் கள்ள வழிகளிற் செலுத்தி வாழும் மக்களால் உலகம் உய்யாது என்பதாற்றான் வள்ளுவர் மனமாசற்ற நிலையை வலியுறுத்தினார்.

'துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு; தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு; மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு; ஆனால் என் மனம் வெளுக்க வழி புலப்படவில்லையே" என்று வெளுக்கும் வழியையும் 'அகந்தூய்மை வாய்மையாற் காணப்படும்" எனத் தெளிவுற விளக்கிப் போந்தார்.

ஆழமும் அகலமும் கொண்ட குளத்தின் ஒரு பகுதிக்கு யாருமே செல்லத் துணியவில்லை. 'காரணம், அங்கே 'தான் பற்றியது விடாமக் கு' மூர்க்கனோடு ஒருங்கு வைத்து எண்ணப்படும் முதலைகள் வாழ்ந்தன. உயிரினங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் மிகக் கொண்ட வள்ளுவர், அப்பகுதி நோக்கிச் சென்றார். கரை மேலே நின்று கண்களைப் படரவிட்டார். வெயிலிலே இதமாகப் படுத்துக் கிடந்தசில முதலைகளை அவர் பார்த்தார்.

பெரிய முதலையின் திறந்த வாய்க்குள்ளே. அதன் பற்களுக்கு கிடையே சிக்குண்டு கிடந்த துணுக்குச் சதைப் பகுதிகளை ஒரு காக்கை கொத்திக் கொத்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. தின்னும் இரண்டொரு முதலைகளும் வெயிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. காக்கைகள் அவற்றைக் கொத்தத் தொடங்கின. வலிய முதலைகள் நீருள் மறைந்தன.

தண்ணீருக்குள் தனியாதிக்கம் நடத்திய முதலைகள் தரைப் பகுதியை எட்டியவுடன் சிறு காக்கையாலும்கூட எதிர்க்கப்பட்டன. இடருக்கு உள்ளாக்கப்பட்டன. காக்கை தண்ணீருக்குள் கால் வைக்குமா? வைத்தாலும் முதலைகள் முன் நிற்க முடியுமா? தண்ணீரில் வலிமை கொண்டு விளங்கும் முதலை - எல்லா வற்றையும் - பரியதும் கூர்ங்கோட்டதுமாகிய யானையை யும் வென்று விடுகின்றது. தரையிலோ எளிய பிற உயிர்களாலும் அது வெல்லப்படுகின்றது. அரசியல் அலுவலில் பழுத்த பட்டறிவு வாய்ந்த வள்ளுவர் இக்காட்சியைக் கொண்டு ஓர் அரிய கருத்தை ஆக்கித் தந்தார். 'இடமறிந்து' வேந்தன் செயற்பட வேண்டும். வேந்தன் என்ன, எவருக்கும் இடமறிதல் இன்றியமையாதது. தத்தமக்கு வாய்ப்பான இடத்தில்தான் ஒன்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வலிமையைப் பெற முடியும்; வாகை சூடவும் முடியும்.

“நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை அடும்புனலின்

நீங்கின் அதனைப் பிற”

- குறள் 495

குளத்தில் ஓரிடத்தில் கொக்கு ஒன்று ஒற்றைக் காலில் தவம் புரிவதுபோல் நின்றது. ஓடுமீன் உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருந்தது. ஓடுங்கி இருந்தே உன்னியது முடிக்கும் அக்கொக்கு. மீன் தென்பட்டதும் கவ்விப் பிடித்தது. கொக்கின் அந்த நிலையைக் கண்ட செந்தாப்போதார், உலக மக்கள் கொள்ள வேண்டிய உயர்ந்த நீதியொன்றைக் கூறினார். “பொறுத்திருக்கும் காலத்தில் கொக்குப்

போல் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். காலம் வாய்த்தபோது அதன் குத்துப்போல் தவறாது செய்து முடிக்க வேண்டும்.”

“கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்

குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து”

- குறள் 490

குளத்தின் மற்றொரு முனையில் ஒருவன் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். தூண்டிலில் புழு ஒன்றினைக் குத்தி உள்ளே முழுகவிட்டிருந்தான். தூண்டில்முள்ளை அதில் குத்தியிருந்த இரை மறைத்தது. புழுவினைப் பார்த்த மீன் அஃதை இரையென்று எண்ணியதே தவிர, உள்ளே இருக்கும் இரும்பு முள்ளை - தன்னையே அழிக்க இருக்கும் கருவியை - அறியவில்லை. இரை கிடைத்தது என்ற மகிழ்ச்சியோடு எவ்விக் குதித்து விழுங்கியது; தூண்டிலில் மாட்டிக் கொண்டது. இக்காட்சியைக் காட்டிச் சூதாடு பவர்களுக்கு அறிவுரை கூற எண்ணினார் வள்ளுவர்! “தம்பி! சூதிலே உனக்கு வெற்றி கிடைப்பதாகவே இருந்தாலும் அதை விரும்பாதே! கிடைக்கும் வெற்றியால் மகிழ்ந்து, மேலும் இப்பழிச் செயலைச் செய்ய விழைவது, தூண்டிலில் உள்ள புழுவை இரையென மயங்கி மீன் விழுங்குவதற்கு ஒப்பாகும். சூதை மேற்கொண்டால் நீ தூண்டிலிற் சிக்கிய மீனாவாய்; அதை வெறுத்தொதுக்கு” என்றார்.

“வேண்டற்க வென்றிடினும் சூதினை வென்றதூஉம்

தூண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று”

- குறள் 931

அகன்று பரந்திருந்த நீர்நிலையைத் திருவள்ளுவர் கூர்ந்து நோக்கினார். குளத்திற்குக் கரையில்லாதிருந்தால் என்ன நேரிடும் என்று எண்ணிப் பார்த்தார்; கரை இருப்பதால்தானே நீர் தேங்கி நின்று பலருக்கும் பயன்படுகிறது; இல்லாதிருந்தால் ஓடிவரும் நீர் ஒரு பயனுமின்றி வீணாகி விடுமே; உருண்டு வரும் நீரைத் தேக்கிக் காக்கக் குளக்கரை உதவுகிறது. ஒருவனிடம் வந்து சேரும்

செல்வத்தைப் பாதுகாக்கக் கரையாக அமைவது எது என்ற வினா அவரிடம் தோன்றியது. சுற்றத்தாரோடு மனம் கலந்து பழகும் தன்மையே ஒருவனுடைய செல்வத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்யும் கரையாகும் என்ற விடையையும் அவர் கண்டார். கரை உயர உயர நீர் மிகுந்து தேங்குமாறு போல, சுற்றத்தாரோடு மனம் கலந்து பழகும் தன்மை மிகமிக, ஒருவனிடம் சேரும் செல்வம் மேலும் வளர்ந்தோங்கும்: பயன் தரும்.

“அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்

கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று.”

- குறள் 523

சுற்றத்தோடு நெஞ்சு கலத்தல் இல்லாதவன் வாழ்க்கை குளப்பரப்பு கரையின்றி நீர் நிறைந்தாற் போலாகும்.

வள்ளுவரின் சிந்தனை மேலும் படர்ந்தது. குளத்திற்குத் தண்ணீர் வந்து சேரும் வழிகளைப் பார்த்தார். மதகுகள் வழியே வெளியேறும் நீரையும் கவனித்தார். வந்து சேரும் நீரைவிட வெளிச் செல்லும் நீரின் அளவு குறைவாக இருந்தால்தான் குளத்தில் நீர் மட்டம் உயரும். உட்புகும் நீரைவிட வெளியே செல்லும் நீர் மிகுதியாக இருக்குமானால் குளத்தில் நீர் தேங்கி நிற்க முடியாதன்றோ? செல்வம் சேர்ப்போர் இதை நன்கு கவனிக்க வேண்டும். வருவாய் குறைவாக இருந்தாலும் செலவு அதைவிடக் குறைந்திருப்பின் கவலையில்லை. செலவு வரவைவிட மிகுதியானால் அழிவுதான் மிஞ்சும்! இந்த அரிய கருத்தை அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

“ஆகாறு அளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை

போகாறு அகலாக் கடை”

- குறள் 478

பத்துப்பத்துக் குறள் வீதம் அதிகாரம் வகுத்த வள்ளுவரின் சிந்தனையில் குளத்தைக் கண்டபோது எழுந்த பத்துக் குறட்பாக்களைக் கண்டோம். அப்பத்தும் கூடி நமக்குப் பயனை விளைக்குமாக!

வானும் வள்ளுவமும்

வான் என்ற சொல்லுக்கு மழை என்ற பொருளும் உண்டு. மழையின்றி மாநிலம் இல்லை. பொன்னையும் பொருளையும் குவித்து வைத்திருந்தாலும் உணவின்றேல் உயிரேது? உணவை விளைவிக்க அடிப்படைத் தேவை நீர். அரசும் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை பல்லாற்றானும் நீர் வளத்தைப் பெருக்குவதையே தன் தலையாய கடமையாகக் கொண்டுள்ளது. ஆற்றல் கொண்டு கிளர்ந்து செல்லும் தன் படைக்குத்தடையாக நின்று இமயத்தைக் கடிந்து, அதன் உச்சியில் புலிக்கொடி பொறித்த பொன்னி வளவனாய் கரிகாற் பெருவளத்தான், காவிரிக்குக் கரையமைத்துக் கழனிகளுக்கு நீர் வழங்கும் பணியையே தன் உயர் பணியாக, உயிர்ப் பணியாகக் கொண்டான். "நீர் இன்றி அமையாது உலகு" என்பதைக் குடபுலவியனார் என்ற பெரும் புலவர் பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியனுக்கு எடுத்துரைக்கும் தன்மை நினைந்து மகிழ்தற்குரியது. "வேந்தே! உன் பெயர் இவ்வுலகில் நிலைபெற்று நிற்க வேண்டுமென்ற வேட்கை உனக்கிருப்பின் நீ செய்ய வேண்டுவது இதுதான்! உடம்புக்கு நீர் இன்றியமையாதது. அவ்வுடம்போ உணவை முதலாக உடையது; உணவு என்பது நிலத்தோடு கூடிய நீர். எனவே, நீரையும் நிலத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டியவர்கள் இவ்வுலகத்தில் உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர். ஆதலால் செழிய! நிலங்குழிந்தவிடத்தெல்லாம் நீர் நிலைகளை விரைந்து தளைந்தோர் தம் பெயரை இவ்வுலகத் தோடு தளைத்தவராவர்" என்பது அப்புறநானூற்றுப் புலவரின்

கூற்று. உண்ணுகின்ற நீர் நிறைந்த கிணறுகளைத் தோண்டியவர் களைச் 'சாவா உடம்பு எய்தியவர்கள்' எனத் திரிகடுகம் உவந்து வாழ்த்துகிறது. 'வரம்புயர' என்ற ஒளவை வாழ்த்தின் வளத்தை நாம் அறிவோம். அவ்வாழ்த்தின் விரிவுரையாக.

“வார்சான்ற கூந்தல்! வரம்புயர வைகலும்
நீர்சான் றுயரவே நெல்லுயருஞ் - சீர்சான்ற
தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோவுயரும்
ஓவா துரைக்கும் உலகு”

என்ற சிறு பஞ்சமூலப் பாடல் அமைகிறது.

மழை. பார்மகளுக்குப் பச்சைப் பட்டாடையை நெய்து தரும் நெசவாளி! விண்முட்டும் முகடுகளில் மஞ்சு படிந்து மழை பொழிவதால் அருவிகள் தோன்றி மலைகள் அழகு பெறுகின்றன. “அருவிகள் வயிரத் தொங்கல்! அடர்கொடி பச்சை பட்டே!” எனப் புலவர்கள் பாடிக் களிக்கின்றனர். அருவிநீர் பெருக்கெடுத்தோடிச் சமவெளிகளில் பாய்ந்து வளப்படுத்துகின்றது. “வயல்களில் வாழை மரங்கள் செழித்து வளர்ந்து குலைகளைத் தள்ளுகின்றன. வளைந்து தொங்கும் அத்தாறுகள் யானைகளின் துதிக்கைகளை. நீனைவூட்டுகின்றன. முற்றி அடிசாய்ந்துள்ள செந்நெற்கதிர்கள் குதிரைகளின் பிடரியை ஒக்கின்றன. நெல் மூட்டைகளை அடுக்கிச் செல்லும் வண்டிகளோ தேர்களாகின்றன. நெல் அறுப்பாரும் கட்டுகளைச் சுமப்பாரும் எழுப்பும் ஒலி போர்க்களத்தில் காலாட் படையினர் எழுப்பும் ஒலியை ஒத்திருக்கிறது. இவ்வாறு கருங்கதலி யாகிய யானைப்படை, செந்நெற் கதிர்களாகிய புரவிப்படை, வண்டிகளாகிய தேர்ப்படை, வினைஞர்களாகிய காலாட்படை என்ற நாற்படையையும் இயக்கிச் செல்லும் தானைத்தலைவனாக மருதம் அமைய”க் காரணமாயிருப்பது மழையேயன்றோ? மழையின்றேல்

“நானிலம்” என்பதற்குப் பொருளேயிருக்காது. அவை தம் பொலிவிழந்து ஒரே நிலமாக-பாலையாக ஆகிவிடும். உலக இயக்கத்திற்கே காரணமாக மழை அமைவதால் வள்ளுவர் அதனை ‘அமிழ்தம்’ என்கிறார்.

“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்

தான் அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று”

குறள் - 11

மழையின் சிறப்பை வள்ளுவர் மழையின்மையால் ஏற்படும் விளைவுகளைக் கொண்டு விளக்குகிறார். மழையின்றேல் உலகத்தைப் பசி வாட்டும். உழவர்கள் ஏர் கொண்டு உழமாட்டார்கள். “மேழி பிடிக்கும் கை முகம் சோர்ந்து நிற்கும்; கலப்பை பிடிக்கும் கை கவினிழந்து நிற்கும்” பசும்புல்லின் தலையையும் காண முடியாது. கடலும் தன் வளங்குன்றிப் போகும். இவ்வளவேன்? வானோர்க்கு நடக்கும் திருவிழாவும் நடைபெறாது. ஆம். பசி வந்திட்டால் பக்தியும் பறந்துபோம்! பசித்தவனுக்கு உணவே பெருந்தெய்வமாய்த் தோன்றும்!

எளிய சிறு பாடல் ஒன்றைக் கண்ணுற்றேன். பாட்டைத் தொடங்கியிருந்த முறையே அதைப் படிக்கத் தூண்டியது. ‘தானதான தத்துவம்! இந்தத் தத்துவத்தை தப்பு என்றால் தடியெடுத்து மொத்துவோம்’ என்று தொடங்குகிறது பாடல். பாடலை இயற்றியவருடைய தத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் நமக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதை எடுத்த எடுப்பிலேயே கூறிவிடுகிறார். அவர் கூறும் அரிய தத்துவம் தான் என்ன? ‘உள்ள தெய்வம் கல்லடா’ என்கிறார். உண்மைதான்! கோவிலில் அமைந்திருக்கும் தெய்வ உருவங்கள் கல்லால் ஆனவைகளே! அடுத்து ‘உலாவும் தெய்வம் செம்படா’ எனக் குறிக்கிறார். கோவிலில் உள்ள தெய்வம் கல்லாலானது; அது உலா வராது. உலா வரும் தெய்வ வடிவோ செம்பாலாயது. இவை இரண்டுமே பேசா வடிவங்கள். பேசக்கூடிய

தெய்வங்கள் உண்டா? உண்டு! அவை எவை என்பதை எதிரில் இருப்பரை நோக்கி அவரே குறிப்பிடுகிறார். 'பேசும் தெய்வம் நீயடா, நானடா!' கோனிலில் உள்ள கற்றெய்வமும், உலாவரும் செம்புத் தெய்வமும் பேசமாட்டா. பேசும்வடிவங்கள்-தெய்வங்கள் நீயும் நானும்தான், இவை போகட்டும். இவற்றைவிடப் பெரிய தெய்வம் ஒன்று உண்டு. அது எது தெரியுமா? அதுதான் சோறு.

“உள்ள தெய்வம் கல்
உலாவும் தெய்வம் செம்பு
பேசும் தெய்வம் நீயும் நானும்
பெரிய தெய்வம் சோறு”

என்று முடிசிறது பாடல்!

ஆம்! பசி வரும்போது அனைத்து நெறிகளையும் மறந்து உணவையே கருதும் எண்ணம் தோன்றி விடுகிறது.

“சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு”

- குறள் 18

என்ற குறட்பா மூலம் இக்கருத்து விளக்கம் பெறுகிறது. திம் மட்டோ? மழை பெய்யவில்லையாயின் தானமுமில்லை. ஏன்? தவம்கூட இல்லையாகும்.

கைம்மாறு கருதாது உதவி செய்பவர்களை மழைக்கு நிகராக்கு கிறார் வள்ளுவர், தமக்கு உதவும் மழைக்கு உலகத்தார் என்ன கைம்மாறு செய்கின்றார்? ஒன்றுமில்லையே. அதுபோன்றே மழை போன்றவர் செய்யும் உதவிகளும் கைம்மாறு வேண்டாதவையாம்! ஈகைக்குணம் பொருந்திய செல்வர் உற்ற வறுமை, மேகம் மழை பெய்யாது வறண்டது போலாகும் என்பார். அன்பு பூண்ட காதல் வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவிபால் காட்டும் அன்பு, உயிர்

வாழ்கின்றவர்க்கு மேகம் மழை பெய்து காப்பாற்றுதலைப் போன்றது என்றுரைப்பார். எட்டுத் தொகையில் முதலிடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நற்றிணையின் முதற்பாடலில், ஒரு தலைவி தம்மை, இன்றியமையாத நிலையைத் தனக்குத் தந்துவிட்ட தலைவனை எண்ணுகிறாள். தலைவனில்லாமல் தானில்லை என்பதனை விளக்க, உலகம் உணர்ந்து அறிந்துகொண்டிருக்கின்ற உவமை ஒன்றினைக் காட்டுகின்றாள்.

“நீர்இன்று அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்

வான்இன்று அமையாது ஒழுக்கு”

- குறள் 20

என்னும் குறட்பாவைப் பலமுறை படித்துப் படித்து நெஞ்சிலே பதித்துக் கொண்டவள் போலத் தோன்றும் அவள்,

“நீரின் றமையா உலகம் போலத்

தாமின் றமையா நந்நயந் தருளி”

என்று பேசுகின்றாள், வான மழை வையகக் காதலுக்கும் உவமையாகி வாழ்விக்கிறது; வாழ்கிறது.

இன்று உலகில் அழகிப் போட்டிகள் நடைபெறுகின்றன. செய்தித் தாள்களில் அவ்வப்போது ஆணழகன் தேர்வு, பெண் அழகி தேர்வு என்ற செய்திகளைக் கண்ணுறுகிறோம். பொருள்களின் அளவுகளை மதிப்பிட நீட்டலளவை, நிறுத்தலளவை, முகத்தலளவை போன்ற அளவைகள் நடைமுறையில் உள்ளன. அழகை மதிப்பிட அளவுகோல் உண்டா? ஆனால் ஒன்று; போட்டியில் கலந்து கொள்பவர்களில் கருமை நிறம் உடையோரைக் காண முடியாது. கருமை நிறம் கொண்டோர் மேடையீது நின்றால் “நெருப்புக் குளியல்! இதற்கு போட்டி வேறா?” என்று கூறிவிடுவர். எவ்வாறோ மக்களில் சிவப்பு நிறம் உடையவர்களை அழகுடையோர் என்று எண்ணும் நிலை வளர்ந்துவிட்டது. வள்ளுவரோ கருமையைத்தான்

அழகு என்று குறிப்பிடுகிறார். தன்னுடைய ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறட்பாக்களிலும் 'எழில், என்ற சொல்லை இரண்டு இடங்களில் மட்டுமே கையாளுகிறார். எழில் என்பதற்குப் பொருள் அழகு என்பதாம். நுட்பமான மாட்சியுடையதாய் ஆராயவல்லதான அறிவு இல்லாதவனுடைய அழகு, மண்ணால் புனையப்பெற்ற பாவைக்கு ஒப்பானதாகும்.

“நுண்மகன் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்

மண்மாண் புனைபாவை யற்று”

- குறள் 407

இஃது எழில் என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ள ஓரிடம். மற்றோரிடத்தில் அழகே உருக்கொண்டது என்ற வகையில் எழில் என்ற சொல்லைக் கையாளுகிறார். விண்ணில் மிதந்து செல்லும் கருமேகத்தை அழகின் திரட்சியாக - எழிலியாக வள்ளுவன் காண்கின்றார்.

“நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி

தான்நல்கா தாகி விடிண்”

- குறள் 17

கருமேகத்தை அவர் அழகு என்று கருத யாது காரணம்? அக் கருமேகத்தின் செயலைக் கருத்தில் கொணர்ந்து நினைகிறார். நீருண்ட சருமேகம் கலுற்ற மங்கைபோல மெதுவாக மேலே செல்கிறது. பலை தடுக்கிறது; உடனே மழையாக மாறுகிறது; நீராகப் பெருக்கெடுத்து ஓடி நிலங்களிற் பாய்ந்து நெல்லையும், கரும்பையும் மற்றும் பல பொருள்களையும் விளைவிக்கிறது. மழையாக மாறும்போது மேகம் அழிகிறது. தன்னை அழித்துக் கொண்டு தண்ணீராக மாறி, மண்ணை வளமாக்கி, மக்கள் குலத்துக்குப் பயன்படுகிறது. இவ்வாறாகத் தாம் அழிவதாயினும் வருந்தாது பிற உயிர்கள் வாழப் பெருந்தொண்டாற்றுபவர்களே அழகுடையவர்கள் ஆவார்கள். ஒப்புரவால் கேடு வரும் என்றால் அக்கேடு

ஒருவன் தன்னை விற்காவது வாங்கிக் கொள்ளும் தகுதியுடையது என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

அழகு நிறத்தினால் அமைவதன்று; உலகுக்குப் பயன்படும் தன்மையால் என்பதை வலியுறுத்தத்தான் போலும் வள்ளுவர் மேகத்தை 'எழில்' என்கிறார். ஈகைப் பண்பால் எழில் பெற்று விளங்குகின்ற வானத்தின் ஈடற்ற நிலைமையை வள்ளுவர் உள்ளம் ஓரிடத்திலே மட்டும் எண்ணி நின்று விடாமல் நெடுக நினைந்து செல்கின்றது. செங்கோன்மையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பேசும் வள்ளுவனார், அரசன் விளையும் பொருள்களைத் தக்காங்கு வகுத்துத்தந்து, குடிகளுக்குப்பாதுகாப்பினை வழங்க முடியும்; ஆயின் அவ்வரசனும், குடிகளும், மற்ற உயிர்களும் தத்தமக்குள்ளே ஒருவரையொருவர்நோக்கி வாழும் நிலையினராக இருப்பினும், ஒருமித்த நிலையில்எதனை நோக்கி வாழ வேண்டியிருக்கிறது; வானத்தையன்றோ? அதனால்தான், 'வானநோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்' என்றார். அருள் இல்லாது ஆட்சி செய்யும் அரசின் கீழ் வாழும் குடிகளின் பொலிவிழந்த தன்மைக்கு, மழைத்துளி பெறாத உலகை எடுத்துக்காட்டாக்குகின்றார். மங்கல வாழ்த்துப் பாடவந்த சேரன் தம்பியும் தன் காப்பியத்தில், திங்களைப் போற்றிச் செங்கதிரைப் போற்றியதோடு நிற்காமல், ஒளிப் பொருள்களாகிய இவற்றோடு மழையையும், "மாமழை போற்றுதும்; மாமழை போற்றுதும்" என வாழ்த்துகிறார். வள்ளுவர் வழி நின்று அவரோடு சேர்ந்து நாமும் 'மாமழையைப் போற்றுவோமாக."

தலைமுடியும் தமிழ்மறையும்

உடலின் தலையாய உறுப்பு தலை. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகளையும் தன்னிடத்தே தாங்கும் தனிப் பெருமை வாய்ந்தது தலையே! கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் ஐம்புலன் நுகர்வுகளையும் கொண்டு சிறப்பதுவும் அதுவே! தலையில் விளங்கிச் சிறக்கும் உறுப்புகளுள் எதை நீக்கினாலும் உடலுக்கு ஊறு உண்டாகும்: சிதைவு நேரிடும். ஆயினும் ஒரேயொரு உறுப்பை மட்டும் விட்டும் வைக்கலாம்: நீக்கவும் செய்யலாம். அதை நீக்கும்போது உடலுக்கு எவ்விதத் தொல்லையும் நேருவதில்லை; அதுவே தலைமுடி. அம்முடி கொண்டு திருவள்ளுவர் அழகிய இரண்டு கருத்துகளை நமக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தலைமுடியை அழகுறப் பேணிக் காக்கிறோம்: நாள்தோறும் எண்ணெய் சேர்த்து வாகு கலையாமல் வாரி விட்டுக் கொள்கிறோம். நரைத்தால் முதுமை வந்து விட்டதோ என்ற ஏக்கம்; உதிர்ந்தால் கவலை. பெண்களுக்கோ அறல் போல் கூந்தல் ஆறடி வேண்டுமென்ற ஆசை. கூந்தல் வளர, கருமையுடன் விளங்க, பட்டினில் கருமை பூசினாலொப்பப் பளபளப்புடன் மின்ன, வகை வகையான மணக்கலவைகளை வாங்கிப் பயன்படுத்துகிறோம்.

கண்ணாடி முன்னர் நின்று ஒருவர் கூந்தலை நீண்ட நேரம் வாரி விட்டுக் கொள்கிறார். பலமுறை வாரி வாரி நன்கு படியச் செய்கிறார். வாரி முடிந்ததும் சீப்பைத் தலைகீழாக வைத்து

முடியின்மீது ஓர் அழுத்தம் கொடுக்கிறார். நெளிந்த கூந்தல் வேண்டுமாம்: அதற்காக அவ்வளவு முயற்சி! வாரி முடிந்ததும் உணவருந்த வருகிறார். தாயார் குருத்து வாழை இலையை விரித்துப் போடுகிறார். பச்சரிசிச் சோற்றைப் பாங்குடன் படைத்துக் குழம்பும் ஊற்றுகிறார். சோற்றைக் குழம்புடன் சேர்த்துப் பிசைகின்றார். அப்போது கையில் ஏதோ ஒன்று தட்டுப்படுகின்றது. 'விளக்கினைத் தொட்ட பிள்ளை வெடுக்கெனக் குதிப்பதைப்' போன்று கையை விரைந்து உதறுகிறார். முகம் அருவருப்பைக் காட்டுகிறது. தாயை நோக்கி. "போம்மா! உனக்கு வயசாகிப் போச்சு! கண்ணை தெரியலை. சோத்திலே என்னென்னவோ கிடக்கிறதே!" என்று கூறுகிறார். அப்படி அவர் வெறுக்கத்தக்கவாறு உணவில் கிடந்தது தான் என்ன? வேறொன்றுமில்லை. உணவுக்கு வருவதற்கு முன் எந்த ஒன்றை அழகுற வாரி விட்டுக் கொண்டாரோ, எதற்காகப் பல்வகையான மண நெய்களை வாங்கி வீட்டில் வைத்திருக்கின்றாரோ அதிலே ஒன்று - தலைமயிர் ஒன்று - உணவில் கிடக்கிறது. அவ்வளவே! இக்காட்சி கொண்டு நன்றாகச் சிந்தியுங்கள். எதிரே படைக்கப்பட்டிருப்பது என்ன? அவர் உயிர் வாழ்வதற்கு அடிப்படைத் தேவையான உணவு. அதைப் படைப்பவள் யார்? அவரையே தன் வயிற்றில் உருவாக்கி உலகுக்குத் தந்த தாய்! உணவில் கிடப்பது என்ன? தலையில் இருக்கும் வரை அவரால் நன்கு காக்கப்பட்ட, போற்றப்பட்ட முடி. இவ்வளவிருந்தும் அஃது இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருந்து நழுவி. உண்ணும் உணவிலே கிடந்தாலும். 'தூ' என ஒதுக்கப்படும் இகழ்ச்சிப் பொருளாகிறது. இக்காட்சியைத் திருவள்ளுவர் காணுகிறார். அவருக்கு ஓர் அரிய கருத்து தோன்றுகிறது.

"தலையின் இழிந்த மயிரணையர் மாந்தர்

நிலையின் இழிந்தக் கடை"

- குறள் 964

மக்கள் தம் உயர்வுக்குரிய நிலையிலிருந்து தாழ்ந்தனராயின், அவர்கள் முன்னர் எவ்வளவு சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டவராக இருந்தாலும், நிலை தாழ்ந்த பிறகு, தலையிலிருந்து விழுந்து, தாழ்வுற்ற மயிரினைப் போன்று சிறப்பிழப்பர்: இகழப்படுவர். 'தன்னிலை' தாழாதிருக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையைத் தமிழ்மறை இவ்வாறாக வலியுறுத்துகிறது.

காவியுடுத்து, கமண்டலம் கையிற் கொண்டுள்ள துறவியர் களை வள்ளுவர் காண்கிறார். சிலர் நீண்ட முடி வளர்த்துள்ளனர்: அவை சடைகளாகப் பிணைந்து, மேனியெலாம் தழுவி நிலத்தில் படியுமளவுக்குத் தொங்குகின்றன; சுற்றி வளைத்துக் கூம்பாகக் கோயிற் கோபுரம் போல உச்சிமிசைச் சுற்றியிருப்பாரும் உண்டு. வேறு சிலரோ தலையை மழுங்க மொட்டையடித்து வெள்ளரிப் பழம்போல வழுவழப்பாக வைத்துமிருப்பர், தாங்கள் துறவிகள் என்பதைப் பிறர்க்கு அறிவிக்க அவை அடையாளங்களாகும் என்று அவர்கள் எண்ணுகின்றனர். மக்களும் அவ்வகைப் புனைவுகளைக் கண்டதும் அவர்கள் தவ்வொழுக்கம் பூண்டவர்கள் என்று கருதுகின்றனர். அவைகளா உண்மை அடையாளங்கள்? சடை முடி இருப்பதாலோ, தலை மொட்டையாயிருப்பதாலோ பெருமை வந்து சேர்ந்து விடாது, நல்லொழுக்கமே பெருமை தருவதாகும். மேன்மை, வேடத்தில் இல்லை. தூய்மையான மனத்தில், ஒழுகும் முறையில், ஆற்றும் அறப்பணிகளில் அடங்கியுள்ளது. நீண்டு வளர்ந்து தொங்கும் தாடி, கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டுள்ள மதுப்புட்டியை மறைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டால் அத்தாடி பெருமையை அறிவிக்கும்? கயமைத்தனத்தின் சின்னமாக அன்றோ விளங்கும்! ஒங்கிக் குவிந்துள்ள முடி உள்ளே ஒரு கஞ்சாப் பொட்டலத்தை அடக்கிக் கொண்டிருந்தால், அது நஞ்சினும் அஞ்ச வேண்டிய நாச முடியன்றோ? தவக்கோலம் காட்ட

அவரவர்கட்கு உரிய புனைவுகள் இருக்கலாம்; ஆனால் அப்புனைவுகளே தவக்கோலம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடக்கூடாது.

ஒழுகவேண்டிய ஒழுகலாறுகளைக் கடைப்பிடிக்காது. தவறான வழியிலே நடக்கும் தங்களை மறைக்க, பாதுகாக்க, தீயனவற்றைச் செய்யத் துணையாக, துறவுவேடத்தைப் புனைந்துகொண்ட பலர் வள்ளுவர் காலத்திலேயே இருந்திருப்பர் போலும்! நல்வேடத்தைத் தாங்கி இவர்கள் நன்மை செய்பவர்கள் என்ற எண்ணத்தை அப்புனைவின் மூலம் ஊட்டி, அதே வேளையில் அச்சுழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாதகம் செய்யும் தீயோரைத் திருவள்ளுவர் 'பசுத்தோல் போர்த்த புலி' என்கிறார். போர்த்துள்ள தோலைக் கண்டு பசுதானே என்று அமைதியாகப் பக்கத்தில் வந்தால் பாய்ந்து விழுங்கி விடுமே புலி! புனைந்துள்ள கோலத்துக்கு ஏற்ற உள்ளம் வேண்டும். தவக்கோலம் தாங்கியிருப்பவர்கட்கு உள்ளம் தவ வழியிற் செல்லும் உள்ளமாக இருக்க வேண்டும். உடல் பசுத்தோல் போல் இருக்க, உள்ளம் புலி உள்ளமாக இருந்துவிடக்கூடாது.

குன்றிமணியைக் கண்டிருப்பீர்கள்; மிகச் சிறிய அது, நீண்ட உருண்டை வடிவுடன் இருக்கும். அதன் பரப்பில் பெரும்பகுதி சிவப்பு; மூக்குப் பக்க முனைமட்டும் கருமையாக இருக்கும். வெளிப் பார்வைக்குத் தூய்மையாளராய்க் காணப்பட்டு உள்ளத்தே வஞ்சம் கொண்டொழுகும் மாந்தர்க்குக் குன்றிமணியை வள்ளுவர் எடுத்துக்காட்டாக்குவார். புறத்தில் குன்றிமணி போல் செம்மை; அகத்தில் அதன் மூக்கு போல் கறுப்பு; சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் வேறொரு கருத்தும் இங்கே புலப்படும். குன்றிமணிக் கொடியில் காய் வெடித்து அதனுள் மணி பெயராது ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது அதன் கருமை நிறம் தெரியாது; செந்நிறம் மட்டுமே தெரியும். கறுப்பு நிறப்பகுதி உறையுடன் ஒட்டி மறைந்திருக்கும். மணியைப் பெயர்க்கும்போதுதான் அக்கறுப்பு நிறம் தெரியும். மேலெழுந்த

வாரியாகக் குன்றிமணி செம்மையாகத் தெரிவதுபோல். வஞ்சக வேடதாரிகளும் பார்வைக்கு நல்லவர்கள் போலவே தென்படுவர்: குன்றிமணியைப் பறித்து எடுக்கும்போது உள்ளே மறைந்திருக்கும் கறுப்பு வெளிப்படுவதுபோல், அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகிச் செயல்களை ஆராயும்போது தான் அவர்களின் மாகுள்ளம் தெரியவரும். இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தவே வள்ளுவர்

“புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியார் உடைத்து”

- குறள் 277

என்று இயம்பியுள்ளார். இங்ஙனம் அக அழுக்குக் கொண்டவர் களுடைய வானுயர்ந்த தவக்கோலம் என்ன பயனைத் தரும்? மனத்தில் பற்றுக்களைத் துறக்காமல், துறந்தவரைப் போல் வஞ்சகனை செய்து வாழ்கின்ற இவர்களைப் போன்ற இரக்கமற்றவர்கள் வேறு யாருமில்லை. மனத்தில் மாக இருக்கும் வரையில் தவக்கோலம் மாண்பினைப் பெற முடியாது.

தவறு செய்வதற்கு தவக்கோலத்தை ஒரு கருவியாகக் கொள்ளும் கயவர்களும் உண்டு. வாழ்க்கையில் காணும் ஒரு காட்சி கொண்டு திருவள்ளுவர் இக்கருத்தை மிகவும் அழகுற விளக்குகிறார். வேட்டையாடும் ஒருவன் புதரினுள்ளே நுழைந்து தன்னை முற்றிலும் மறைத்துக் கொண்டு காட்டுப் பறவைகள்போல ஒலியெழுப்புவான். அவ்வொலியைக் கேட்கும் பறவைகள் தம்மையொத்த பறவைகள் அங்கிருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு பறந்து வரும்: புதருகே அமரும், புதருக்குப் பக்கத்தில் வேடுவன் முன்னரே வலை விரித்து இரை தூவியிருப்பான். இரையை ஆவ லுடன் உண்ணச் செல்லும் பறவைகள் அவ்வலையிற்படும். பறந்துவரும் பறவைகள் வலையை அறியா: அவை ஒவ்வொன்றாக அமர்ந்து வேடுவன் கையில் மொத்தமாக அகப்பட்டுக் கொள்ளும். பறவைகளை மறைந்து பிடிக்க வேடுவனுக்கு புதர் துணை

செய்கிறது. பறவைகள் தங்கி, இனிய குரலெழுப்பி, மகிழ்வுடன் உறையும் பசுமையான புதரையே தன்னை மறைக்க ஒரு கருவியாக கொள்கிறான் வேடுவன். அதே போன்று தம்முடைய பாழ்த்த உள்ளத்தை, மக்கள் மதித்துப் போற்றும் தவப்புனைவாகிய சீரிய தோற்றத்தைக் கொண்டு மறைத்து, வேடுவன் புதரில் மறைந்து பறவைகளைப் பிடிப்பது போல, தீய செயல்களைச் செய்துறை வோரும் உள்ளனர்.

“தவமறைந்து அல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து

வேடுவன் புள்சீமிழ்த் தற்று”

- குறள் 274

என்னும் குறளில் மேற்கூறப்பட்ட கருத்தினை அமைத்திருக்கும் சூழ்ச்சிகளைக் கண்டு மகிழ்க.

இக்கருத்தினை மற்றோர் எடுத்துக்காட்டு கொண்டும் விளக்கலாம். நீர்நிலைகளில் உள்ளான் என்ற ஒருவகைப் பறவை இருக்கும். அஃது உருவத்தால் மிகச் சிறியது; ஓரிடத்தில் நிற்காது, ஓயாது அலைந்து கொண்டிருக்கும் தன்மையுடையது; மேலும் நீரில் மூழ்கி, நெடுநேரம் மறைந்துமிருக்கும். ஓரிடத்தில் மூழ்கி, நீரினுள்ளேயே நெடுந்தொலைவு சென்று, பிறகு தலையை மேலே தூக்கும். இந்நீர்ப் பறவையைப் பிடிப்பது எளிய செயலன்று. அடிக்கடி நீருள் மூழ்கும் இயல்புடைமையால் இதனைக் குறிப்பார்த்துச் சடுவதும் கடினம். அதனால் ஊர்ப்புறங்களில் அப்பறவையைப் பிடிக்க ஒரு தந்திரத்தைக் கையாள்வர். நீர்நிலையில் ஒரு பெரிய மிடாவை மிதக்க விடுவார்கள். கழுத்துப் பகுதி மட்டும் நீரினுள் இருக்க, மற்றப் பகுதி மேலே தோன்றுமாறு அது மிதக்கும். நீர் மட்டத்திற்கு மேலுள்ள பாளைப் பகுதியில் ஒன்றிரண்டு சிறுதுளைகளும் இட்டிருப்பர். துளைகள் நீர்மட்டத்திற்கு மேலிருப்பதால் நீர் உள்ளே நுழையவோ அதனால் பாளை அமிழ்ந்து போகவோ இடமில்லை. பாளை, நீரில் மிதந்து அங்குமிங்குமாக

அலைவுறும். அப்பானையைக் காணும் உள்ளான் பறவைகள்
முதலில் சில நாட்கள் அஞ்சி அகன்று ஓடும். பின்னர் அதைக் கண்டு
பழகிப் பழகி அருகில் வரத் தொடங்கும். சின்னாட்களில் பானை மீது
பயமின்றி ஏறி விளையாடவும் செய்யும். பறவைகள் பானைக்கு
அருகில் வந்து சூழ்ந்து விளையாடும் நிலை நேரிட்ட பின்னர்,
பானையை மிதக்கவிட்டவன் ஒருநாள் அப்பானைக்குள் தன்
தலையை நுழைத்துக் கொள்வான். தலையைப் பானை மறைத்துக்
கொள்ளும். கீழுள்ள உடலையோ நீர் மறைத்துக் கொள்ளும்.
அவன் நகர நகரப் பானையும் சேர்ந்து நகரும். பறவைகள் வழக்கம்
போலப் பானையின் அருகே பயமின்றி வரும். பானைக்குள்ளிருப்
பவன், பானையில் ஏற்கெனவே இட்டுள்ள துளைகளின் வழியாகப்
பறவைகள் அருகே வருவதைக் கண்டு, அவற்றின் கால்களைப்
பிடித்து ஒவ்வொன்றாக உள்ளே இழுத்துக் கொள்வான். அவன் ஒரு
பறவையை உள்ளிழுக்கும்போது மற்றப் பறவைகட்கு ஐயமோ
அச்சமோ ஏற்பட வழியில்லை. அப்பறவை நீருள் மறைந்து
மூழ்கியிருப்பதாகவே மற்றவை எண்ணும். பானைக்குள்ளிருப்ப
வன் பற்றியிழுத்ததை அவையறிய இடமில்லை. பறவைகள்
மரத்தில் இருந்தால் அவற்றின் மீது கவண்கொண்டு எறியும்போது,
அவைகளில் ஒன்றிரண்டு கீழே விழுந்தாலும் மற்றவை பறந்
தோடிப் பிழைக்கும். ஆனால், இங்கோ அத்தகைய நிலைமைக்கு
இடமின்றி, தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள தீமையையறியாது, பறவைகள்
தாமே பிடியில் சிக்குகின்றன. தேவையான அளவு பறவைகள்
பிடிப்பட்டதும் பானைக்குள் இருப்பவன் கரையேறுகிறான்.
அவனுக்குப் பறவை தேவைப்படும்போதெல்லாம் தொடர்ந்து
நடக்கும் இத்தொண்டு! தன்னை மறைக்கப் பானையைப்
பயன்படுத்திக் கொண்டு, அப்பானையை வழக்கமாக நீரில்
மிதக்கும் பொருள் என்றெண்ணி ஏமாந்து அருகே வரும்
பறவைகளைப் பிடித்துக் கொள்பவன் போன்று உலகில் சிலர் தூய

தவவேடத்தால் தம் மாசுபடிந்த உள்ளத்தை மறைத்து, அவ்வேடம் கண்டு மயங்கி நிற்கும் மக்களை வஞ்சிக்கின்றனர்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து தவம் என்பது புனைகின்ற கோலத்தில் இல்லை: செய்யும் செயலால், நடக்கும் நடையால் என்பது நன்கு புலனாகிறது. பெரியோர்கள், அறவோர்கள், மெய்யறிவாளர்கள் எவ்வெவற்றைத் தீயன என்று விலக்கியுள்ளார்களோ அவற்றை விலக்கி, நன்னெறிகளை மேற்கொள்வதே உண்மைத் தவமாகும். அத்தகைய நன்னெறியாளர்கட்கு மொட்டையடித்தல், சடை வளர்த்தல் ஆகிய புறக்கோலங்கள் வேண்டா என்பர்.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்”

- குறள் 280

என்று கூறினார்.

தன்னிலையில் தாழ்ந்தவர்க்குத் தலையினிழிந்த மயிரைக் காட்டியும், அகத்தில் அன்புக்கோலம் புண்டவருக்கு புறக்கோலமாகிய மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டுவதில்லை எனக் கூறியும் தலைமுடி கொண்டு வள்ளுவர் விளக்கியுள்ள தன்னிகரில்லா *ஆக்கருத்துகளை மறை மொழியாகக் கொள்வோம்: மதித்து நடப்போம்!

முகமும் முப்பாலும்

அழகிய முகம் வேண்டுமென்று ஆசைப்படாதார் உண்டா? “எழிலார்ந்த முகம் மிகச் சிறந்த பரிந்துரைக் கடிதம்” (A good face is the best letter of recommendation) என்றார் இங்கிலாந்து நாட்டு அரசி முதலாம் எலிசபெத். முகத்தின் பொலிவு அகத்தோடு, மனத்தோடு தொடர்பு கொண்டது. முகத்தைப் பார்க்கக் கண்ணாடி உண்டு. அகத்தைக் காண ஆடி உண்டா? உண்டு அதுவே முகம்! அகத்தில் உள்ளதைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் ஆற்றல் முகத்துக்கு உண்டு. “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பது முதுமொழியன்றோ!

உடலின் அக உறுப்புகளைப் படம் பிடித்துக்காட்ட ‘எக்ஸ்’ கதிர்கள் உண்டு. அக்கதிர்கள் கொண்டு எடுக்கப்படும் படங்களில் உள்ளுறுப்புகளின் உருவ அமைப்பு மட்டுமே தென்படும். உள்ளம் மகிழ்வோடு இருக்கிறதா, வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறதா என்பன போன்ற தன்மைகளை எடுத்துக்காட்ட ‘எக்ஸ்’ கதிர்களால் முடியாது; ஆனால் முகம் காட்டி விடும். நெஞ்சத்தின் இருப்பை அறிவிக்கும் ஐந்தொகை குறிப்பு (Balance Sheet) முகமே. இதை,

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்

கடுத்தது காட்டும் முகம்”

- குறள் 706

என்னும் குறள் அறிவுறுத்தல் காண்க.

தன்னையடுத்துள்ள பொருளைக் கண்ணாடி தன்னுள் காட்டும். அதுபோல் ஒருவர் மனத்தில் எழும் கருத்தை அவருடைய முகம்

காட்டிவிடும். பளிங்கினால் வெளியில் உள்ள பொருளைத்தான் உள்ளடக்கிக் காட்ட முடியும்; ஆனால்முகமோ 'உள்ளடங்கியதை வெளிப்படுத்திக் காட்டி விடுகிறது!

நெஞ்சுக்கும் முகத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு; முகத்திற்குத் தெரியாது நெஞ்சில் எதையும் மறைத்து வைக்க முடியாது. நெஞ்சு வீட்டிற்கு முகம் ஒரு கண்ணாடிக் கதவு; உள்ளேயுள்ள பொருள்களைத் தெளிவாக மறைவின்றிக் காட்டி விடும். முகம்தவிர்த்த மற்ற உறுப்புகளால் ஒருவருடைய மன நிலையை வெளிப்படுத்திக் காட்ட முடியாது. ஒருவன் கையைக் கொண்டோ அல்லது காலைக்கொண்டோ அவன் மகிழ்வோடிருக்கிறானா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க இயலாது; முகமோ தன் மலர்ச்சியால் அதனை வெளிப்படுத்தி விடும். நகை, அழகை, சிளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற உணர்ச்சிகளை மெய்ப்படுத்திக் காட்டும் நிலைக்களமாக அமைவது முகமே. அகத்தின் நிலையை முன்னுரைப்பது முகம்போல வேறில்லை. எனவேதான் முகத்தைவிட அறிவில் மிக்கது எதுவும் இல்லை என்னும் பொருள் பட வள்ளுவப் பெருந்தகையார்,

“முகத்தின் முதுக்குறைந்தது உண்போ உவப்பினும்

காயினும் தான்முந் துறும்”

- குறள் 707

என்று கூறுவாராயினர்.

நெஞ்சில் தோன்றும் சீற்றம், வெறுப்பு, பொறாமை, செருக்கு, எரிச்சல், ஏளனம், வேதனை, நடுக்கம் ஆகிய உணர்வுகளாயினும் சரி: எக்களிப்பு, தன்னிறைவு, பாசம், இச்சை, பணிவு ஆகிய பண்புகளாயினும் சரி: அவற்றைத் தக்காங்கு வெவ்வேறு தோற்றங்களால் முகம் புலப்படுத்திக் காட்டிவிடுகிறது. பேச்சு, எழுத்து மொழிகள் நாட்டுக்கு நாடு மாறுபட்டுள்ளன. நெஞ்சக்

கருத்துகளை அறிவிக்கும் முகமொழியோ உலகம் முழுமைக்கும் பொதுவாய், உலகளாவியதாய் உள்ளது. பேசும் மொழி புரியா விட்டாலும் ஒருவருடைய முகத்தைக் கொண்டு அவருடைய மனநிலையை அறிந்துகொள்ள முடியுமன்றோ?

திருவள்ளுவர் அறத்திற்குக் கூறும் இலக்கணம் மிகவும் சிறப்பானது. மனத்தைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வதே அறம் என்பது அவர் கொள்கை. மனம் தூய்மையாகும்போது தீமைகள் அகன்று நன்மைகள் பெருகும். அகந்தை அழிந்து அன்பு தழைக்கும்: எனவேதான் மன மாசற்ற தன்மையையே அறமாகக் கொள்ளுகிறார் திருவள்ளுவர். உள்ளத்தின் பொறாமை, பேராசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய நான்கு குற்றங்களுக்கும் இடம் கொடுக்காது காத்தலே அறமாகும் என்பார் அவர். இக்குற்றங்கள் இல்லாதபோது உள்ளம் மாசுமறுவற்று விளங்கும்: அங்கு இன்பம் ஊற்றெடுத்துப் பெருகும். அகத்திலூறும் அவ்வின்பப் பெருக்கினை முகம் வெளிப்படுத்திய வண்ணமிருப்பதால் அருளாளர்களின் முகங்கள் எப்போதும் மலர்ச்சியாகவே காணப்படும். உள்ளம் தூய்மையாக உடையோர் உரைக்கின்ற உரையில் இனிமை தவழ்சிறது: செய்கின்ற செயலில் அறம் விளைகிறது. இக்கருத்துகளை உட்கொண்டு தான் வள்ளுவர், ஒருவரைக் கண்டபொழுதே முகமலர்ச்சியோடு, விரும்பி, இனிதாக நோக்கி, பின்னெருங்கியவிடத்து அகமலர்ச்சியோடு கூடிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலே அறமென்பாராய்.

“முகத்தான் அமர்ந்து இனிதுநோக்கி அகத்தானாம்

இன்சொ லினதே அறம்”

- குறள் 93

என்றார். அகமலர்ச்சி அருளைச் சுரந்து ஈகையைத் தோற்றுவிக்கும். முகமலர்ச்சி இன்சொல்லை விளைவிக்கும். ஈகையினும் இன்சொல்லே நன்று என்பது திருவள்ளுவர் கருத்தாம் என்பதனை.

“அகனமர்ந்து ஈதலின் நன்றே முகனமர்ந்து
இன்சொல னாகப் பெறின்”

- குறள் 92

என்னும் குறளால் அறியலாம்.

விருந்தோம்பல் சிறந்த அறப் பண்பு. விருந்தினர்களை முகனமர்த்து வரவேற்க வேண்டும். குளிர்ந்த நோக்கு அவர்களை மகிழ்ச்சி செய்யும். வரவேற்போரின் திரிந்த நோக்கு விருந்தினரை வருத்திவிடும். அனிச்சம் மிகவும் மென்மையான பூ; எடுத்து முகரும்போதே குழைந்துவிடும். அப்புவைவிட மென்மையானது விருந்து. எவ்வாறு? அனிச்சம் நோக்கும்போது குழைவதில்லை; முகரும்போது தான் குழைகிறது. ஆனால் விருந்தோ நோக்கும் போதே குழைந்துவிடும். எனவே, விருந்தின் மென்மையை வரவேற்போரின் முகம் பேணிக் காக்க வேண்டும் என்பதை,

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.”

- குறள் 90

என்னும் குறளில் திருவள்ளுவர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சீக்குறளின் கருத்தை இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியத்தில் அழகுற எடுத்தாண்டுள்ளார். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழா நடைபெற்றது. பரத்தையர் வீடு சென்ற ஒருவன் தன்னகம் திரும்புகின்றான். “நம் நடத்தையறிந்து மனையாள் வெகுண்டிருப்பாளே! அவளுடைய கயற்கண்கள் கனல் வீசிச் செங்கண்களாகச் சினந்திருக்குமே; அவள் முன்னர் எவ்விதம்போய் நிற்பது?” என்ற எண்ணம் உள்ளத்தில் ஓடுகிறது. மனைவியின் வெகுளியைக் களைய வழியொன்று தேடுகிறான். விருந்தினர் ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு வீடு செல்கிறான்; மனைவியின் நிலையென்ன? கணவன்மீதுள்ள வெகுளியால் முகம் மாறுபடின் வந்த விருந்து குழைந்துவிடும். என் செய்வாள். விழிக்கடையில் தோன்றி

நின்ற சிவப்பு எங்கோ மறைகிறது: கனல் வீசு கண்களில் கனிவு தோன்றுகிறது. முகமலர்ச்சியோடு விருந்தை வரவேற்கிறாள். அதையே தனக்கும் அழைப்பாகக் கொண்டு கணவனும் உள்ளே நுழைந்து விடுகிறான். கணவனின் தகாத நடத்தையால் தோன்றிய வெகுளியையும் விரட்டிக் கனிவைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் விருந்துக்கு உண்டு என்பதைக் கீழ்காணும் சிலப்பதிகார வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“.....மனையுறை மகளிர்
மாதவர்வான் முகத்து மணித்தோட்டுக் குவளைப்
போது புறங்கொடுத்தப் போகிய செங்கடை
விருந்தின் தீர்ந்தில தாயின் யாவதும்
மருந்தும் தரும்கொல் இம்மாநில வரைப்பென.”

- சிலப்பதிகாரம்

இந்திர விழவுரெடுத்த காணாத வரிகள் 229-233

முகன் அமர்ந்து விருந்தோம்ப வேண்டுவதன் . . . செய்த்துவத்தை இது நன்கு உணர்த்துகிறது. விருந்தோம்பும் ஒருவனுடைய இல்லத்தில் செழிப்பு நிறையும். அவன் வீட்டில் திருமகள் விரும்பி உறைவாள்.

“ஊகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந்து ஒம்புவான் இல்.” - குறள் 84

எனத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

காண வருபவர்க்கு அரியனாயும். ஒருகால் கண்டு தம் குறையைச் சொன்னாலும் வெறுப்புக் காட்டுகின்ற முகத்தை யுடையவனுமான ஒருவனுடைய செல்வம், பூதம் காக்கும் பொருளைப் போலத் தனக்கும் பிறர்க்கும் உதவாது ஒழியும்.

“அருஞ்செவ்வி இன்னா முகத்தான் பெருஞ்செல்வம்

பேய்கண் டன்னது உடைத்து”

- குறள் 565

காட்சிக்கு எளிமையும், இனிய நோக்கும், கண்ணோட்டமும் வேண்டுமென்பதை இக்குறள் மிகவும் வலியுறுத்துவதை அறியலாம்.

கொடுப்பவனின் செல்வம் கொடுப்பவனுக்கும், பெறுபவனுக்கும் ஒருசேர மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. ஒருவர் இரந்து நிற்கும்போது அவர்நிலை காண்போர்க்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது. இல்லாமை யால் இரப்பவர்க்குத் துன்பம்? அவருடைய கவலை கண்டு காண்போருக்குத் துன்பம். இத்துன்பம் எதுவரை? கொடுக்கும் வரைதான். இரந்ததைக் கொடுத்ததும் பெறுபவர் முகம் மலர்கிறது; அவருடைய துன்பம் நீங்கியது கண்டு கொடுப்பவரின் முகமும் மலர்கிறது. துன்ப முகங்கள் இன்ப முகங்களாகின்றன.

“இன்னாது இரக்கப் படுதல் இரந்தவர்

இன்முகங் காணும் அளவு”

- குறள் 224

முகத்தில் குறிப்பறியும் அறிஞர்கள் முன்னே சென்று நின்றாலே போதும். எதையும் வாய்விட்டுப் பேசவேண்டியதில்லை. முகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே அகத் தேவையை அறிந்து ஆவன செய்வார்கள். முகத்தைக் கொண்டே அகத்தை நோக்கி அங்கு ‘உறுவதை’ உடனடியாக உணர்ந்து விடுவார்கள்.

“முகம்நோக்கி நிற்க அமையும் அகம்நோக்,

உற்ற துணர்வார்ப் பெறின்.”

- குறள் 708

பொதுவாக, முகம் அகத்தைக் காட்டுமாயினும் சிலர், முகத்தில் அகத்தை மறைக்க முயல்வதுண்டு. “இவர் சரியான அழுத்தக்காரர்; முகத்திலிருந்து எதையும் அறிய முடியவில்லையே!” என்ற

சொற்களைச் சில வேளைகளில் நாம் கேட்கிறோம். அகத்திலே வெறுப்பைக் கொண்டு அதை முயன்று மறைத்து முகத்திலே களிப்புப்பொங்க நடிப்பவரும் உண்டு. அவர்கள் வஞ்சகர்கள். ஆங்கில நாடக ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பியரின் துன்பியல் நாடகங்களில் மாக்பெத் ஒன்று. அதில் மாக்பெத்தின் மனைவி தன் கணவனைத் தீமை செய்யத் தூண்டும்போது "முகம் மலரைப்போல் முறுவலிக் கட்டும், உள்ளமோ மலரடியில் நெளியும் நச்சரவாக இருக்கட்டும்" (Look like the flower but be the serpent under it) என்கிறாள். இத்தகைய வஞ்சகர்கள் தோற்றத்தால் பிறரை ஏமாற்றித் தாம் எண்ணியதை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முகத்தில் மட்டும் இனிமையைப் படர விடுவது உண்டு. முக இனிமை பார்ப்போரைக் கவரும் என்ற பொது விதியை மேற்கொண்டு, அவர்கள் முகத்தில் போலி மலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்துப் பிறரை வஞ்சிக்க முயல்வர். அத்தகைய போலிப் பொலிவு காட்டுவோர் சமுதாயத்தின் கொடிய பகைவர்களாவர். அவர்களைக் கண்டு அஞ்சி ஒதுங்க வேண்டும்.

"முகத்தின் இனிய நகாஅ அகத்தின்னா
வஞ்சரை அஞ்சப் படும்."

- குறள் 824

என்பது வள்ளுவர் நமக்கிடும் கட்டளை.

நட்புக்கு இலக்கணம் கூறுகின்ற திருவள்ளுவர் "முகம் மட்டும் மலரும்படியாக நட்புச் செய்வது நட்பன்று; நெஞ்சம் மலரும் படியாக உள்ளன்பு கொண்டு நட்புச் செய்வதே நட்பு" எனக் குறிக்கிறார்.

"முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு"

- குறள் 786

முகத்தளவில் மலர்ச்சி காட்டி அகத்தில் அழுக்காறு கொள்ளுள்ளவர்கள் நம்மோடு நண்பர்போல பழகவரின் என்ன செய்வது?

முள்ளை முள்ளால்தானே நீக்க வேண்டும்: பகையாயிருந்தும் நன்சாப்போல நடிக்கும் அத்தகையோரிடம் நாமும் முகத்தில் நட்புச் செய்ய வேண்டும்: அகத்தில் அவர்மாட்டு அன்பு தோன்றாது அகற்ற வேண்டும்: பின்பு வேண்டாதபோது இப்புற நட்பையும் நீக்கிட வேண்டும்.

“பகைநட்பாம் காலம் வருங்கால் முகநட்டு

அகநட்பு ஓர்இ விடல்”

- குறள் 830

கள்ளுண்பதைக் கண்டித்த முதற்புலவர் திருவள்ளுவரே. ஒழுக்கத்தையும் உணர்வையும் அழிப்பதால் கள்ளினை யுண்ணுதல் ‘செம்மை நிலையாமை பூண்டார் நெறி’ என்றார். கள்ளுண்பார் அறிவையிழப்பதால் அவர்கள் எவ்வளவு உயர்ந்தவராயிருப்பினும் பகைவர் அவர்க்கு அஞ்சார். அவர்கள் பிறரால் இகழவும் படுவர்; வழி வழி வந்த ஒளியையும் இழப்பர். கள்ளுண்பார் சான்றோரால் மதிக்கப்பட மாட்டார். ஒருவன் கள்ளைப் பருகுவது ஈன்ற தாய்க்கே துன்பம் தருமெனின் அதன் தீமையை நன்குணர்ந்து குற்றங்கடியும் இயல்புடைய சான்றோர்க்கு இன்னாதாகுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவேதான் வள்ளுவர்.

“ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால் என்மற்றுச்

சான்றோர் முகத்துக் களி.”

- குறள் 923

என்று இயம்புகிறார். தாயின் முகத்தையே வெறுப்பினால் திரியச் செய்யும் நிலையை மேற்கொள்ளாதிருப்பது ஒருவனுக்குச் சிறப்பன்றோ?

ஒளி பொருந்திய முகத்தினை எல்லோரும் விரும்புவர் அதனால் அது மதிமுகம், நகைமுகம், வான்முகம் என்றெல்லாம் அடைகொடுத்து அழைக்கப்படுகின்றது. குளிர் பொங்கும் நிலவைக்

காணும் ஒருவன் அதைத் தன் காதலியின் முகத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறான். “விண்ணிலுள்ள மீன்கள் அங்குமிங்குமாக அலைகின்றன. எதனால்? ஒருவேளை நிலவுக்கும் என் காதலியின் முகத்துக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் மயங்கிக் கலங்குகின்றனவோ” என ஐயறுகின்றான் இதனை.

“மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன்”

- குறள் 1116

என்ற குறள் குறிப்பிடுகிறது. “விண்மீன்கள் வேறுபாடறியாது கலங்க வேண்டியதே இல்லையே! கிரண்டுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாமே. மதியில் உள்ளதைப் போல என் காதலியின் முகத்தில் மறு (களங்கம்) உண்டா என்ன?”

“அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப் போல
மறுவுண்டோ மாதர் முகத்து.”

- குறள் 1117

“என் காதலியின் முகம்போல் தேய்தல் வளர்தல் தின்றியும் களங்கமின்றியும் என்றும் ஒருதன்மைத்தாய் விளங்க மதியே உன்னால் முடியுமா? முடியாது. ஆதலின் நீ என் வாழ்த்திற்கு உரியை இல்லை.

“மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல்
காதலை வாழி மதி.”

- குறள் 1118

“நிலவே! என் காதலியின் முகத்தோடு உன்னை ஒப்பிட்டுப் பேச உனக்குத் தகுதியில்லை. அவ்வாறிருக்க உன்னை எவ்வாறு நேசிக்க முடியும்? குறைகளை வைத்துக் கொண்டு பலர் காணத் தோற்ற மளிக்கிறாயே! இது உனக்கு நகைப்பாயில்லை! என்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் மாதர் முகம் போல ஒளிவிட இயலாத நீ இனிமேலாவது எல்லாருங் காணத் தோன்றாதே!”

“மலரன்ன கண்ணாள் முகமொத்தி யாயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி”

- குறள் 1119

இனியவை கூறவும். விருந்தோம்பவும், வெருவந்த செய்யாது
னிலக்கவும். ஈந்து இசைபட வாழவும், நன்னட்பைத் தேடவும்,
கூடாநட்பை அகற்றவும், கள்ளுண்ணலைக் கடியவும், காதல் மொழி
பேசவும் முகத்தை எடுத்தாண்டு நம்முகங்களை மலரவைக்கும்
திருவள்ளுவர் திருக்குறள் நாட்டவர்தம் நெஞ்சப் பொய்கையில்
மலர்வதாகுக!

மரமும் மணிக் குறளும்

கவையாகிக் கொம்பாகி காட்டகத்தே நிற்கும் மரங்கள் கவிஞர்களின் புலமைச் சமையலில் சுவையேற்றுக் கருத்து விருந்தாய்க் களிப்பையுட்டுகின்றன. மறத்தற்காகா மாண்புறு பாடங்களை மன்பதைக் களித்திட மரங்கள் கவிஞர்கட்குப் பெரு மளவில் உதவியுள்ளன. அரசனுடைய படையே தாங்குமளவுக்கு அகன்று பரந்த நிழலைத்தரும் ஆல். தேனையும் தோற்கடிக்கும் தீஞ்சுவை கனிகளைத்தரும் மா, மஞ்சைத் தொட்டு விளையாடும் விண்ணளாவிய தென்னை. சுவைக்குடம் தொங்கும் பலா எனப் பலதிறப்பட்ட மரங்கள் பாரோர்க்கு நீதி சொல்லப் பாவலர் வாய்ப் பைந்தமிழில் படிந்துள்ளன. காட்டு மரங்கள், வாழ்க்கைக்கு எடுத்துக்காட்டு மரங்களாய் விளங்கிச் சிறக்கின்றன. மீன் முட்டையினும் நுண்ணிய விதைமையும்தான். அல்லிருந்து வெளிப்பட்டு பரந்து படரும் ஆலமரத்தின் பெருமையையும் காணும் புலவர், 'உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்' என்ற ஒப்பற்ற அறிவுரையை உலகுக்கு ஈந்து மகிழ்கிறார். தென்னை தாளால் உண்ட நீரை. தலையில் இளநீராய். இனிய நீராய்த் தரும் தன்மையைச் சுட்டி. 'நன்றி ஒருவற்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி என்று தருங்கொல்?' என்றெண்ண வேண்டாம்; ஒருவகையிற் செய்த உதவி. அதைப் பெற்றவரிடமிருந்து வேறொரு வகையில் வெளிப்பட்டே தீரும்' என்ற கருத்தை உரைக்கிறார் அருந்தமிழ் ஒளவை.

பொய்கை ஒன்றைச் சுற்றிலும் வளமுடன் செழித்து நிற்கும் மரங்களில் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாய்ச் செறிந்துள்ளன. பொய்கையிலும் நீர் தெரியாவண்ணம் மலர்கள் நிறைந்து மிதக்கின்றன. கோட்டுப் பூக்களைக் காணும் புலவர் கயப்பூக்களையும் காண்கிறார். இரண்டின் தன்மைகளையும் ஒப்பிட்டுச் சிந்திக்கிறார். கொம்பிலே மலரும் பூ, மலர்ந்த பிறகு குவிவதே இல்லை; முதிர்ந்து அழியுமே தவிர மூடிக் குவிவதில்லை. நீர்ப்பூக்களோ அவ்வாறில்லை. பகலில் மலர்வன இரவில் குவிகின்றன; இரவில் மலர்பவை பகலில் முகம்மூடி உறங்குகின்றன. இவை கொண்டு நாலடி ஓர் அறவுரையை நயமாக விளக்குகிறது. நட்பு, கோட்டுப் பூப்போல மலர்ந்தால் மலர்ந்ததாகவே திகழவேண்டுமேயன்றி, செல்வக்காலை நட்போடிருப்பதும் அல்லற்காலை அகன்று விடுவதுமாக - விரிவதும் குவிவதுமாய் - நீர்ப்பூக்களைப்போல் இருக்கக் கூடாது. மரப்பூ, இக்கருத்து மணத்தைக் கவிதை வெளியில் உலவச் செய்கிறது.

வெயிலால் அவதியுறுவோர்க்கு நிழல்தரப் பாதையோரங்களில் மரங்களை நடுவதைப்போல் வாழ்க்கைப் பாதையில் தத்தளித்து நடந்து செல்வோர் தங்கி மகிழப் பாவாணர்கள், மரங்கள் தரும் கருத்து நிழலைப் படரவிடுகின்றனர். கைவல்ல தச்சரிடம் அகப்படும் மரங்கள் கனின்மிகு பொருள்களாக வடிவெடுக்கும். பாட்டுத் தச்சராம் வள்ளுவர்பால் கிடைத்த மரங்களோ கருத்துத் தேர்களாய்க் குறளாலயத்தில் பொலிவு பெற்றுக் காண்போரை மகிழச் செய்கின்றன.

அன்பை வள்ளுவர் உயிர்க்கு நிகரானதாகக் கொள்ளுகிறார். 3. 36-ல் அன்பு இல்லாதவனுடைய உடம்பை, உயிரோடு கூடியதாக உட்காள்ள அவர் மறுக்கிறார். அன்பு இல்லையாயின் உடம்பு உயிரின் அன்புதோல் போர்த்த கூடே! அகத்துறுப்பாகிய அன்பு

இல்லாதவழிப் புறத்துறுப்புகளாகிய மெய், வாய், கண். மூக்கு, செவியென்ற ஐம்பொறிகளாலும் எவ்விதப் பயனுமில்லை என்பது அவருடைய துணிவு. அன்பில்லாதவர் வாழ்க்கை வாழ்க்கையாகாது என்பதை ஓர் எடுத்துக்காட்டு கொண்டு அவர் விளக்குகிறார்.

‘கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது; அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை’ ஒருவன் வறியவனானால் வயிறார உண்ண உணவு பெறாதவனானால் - அவனுடைய உடல் சிறுத்துப் போகும். அதுவும் இளமையிலேயே வறுமைப்பட்டு விட்டானானால் அவன் உறுப்புகளில் உயிர்த்தன்மையையே காண முடியாது. ‘வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்’ என்று கலித்தொகை உலர்ந்த மரத்திற்கு, ஒன்றுமற்றவன் இளமைக் காலத்தை உவமையாக்குகிறது. வறியவன் இளமைச் செவ்வியின்றி இருக்குமாறுபோல வற்ற உலர்ந்து வேர் இற்றுவிட்ட, வற்றல் மரம் ஒன்று பாலை நிலத்துப் பாரையின்மீது நின்றால் அது வேர்விட்டுத் தளிர்க்குமா? நிச்சயம் தளிர்க்காது. அதே போன்றுதான் அகத்தில் அன்பு இல்லாதவன் வாழ்க்கையும் செழிப்பாக இருக்க முடியாது.

“அன்பகத் தீல்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்

வற்றல் மரந்தளிர்ந்த தற்று.”

- குறள் 78

வற்றல் மரம் எப்படித் தளிர்க்காதோ அதுபோல அன்பில்லாதவன் வாழ்க்கையும் சிறக்காது. அன்பு செலுத்தி வாழ்வதே சீரிய வாழ்க்கை என்ற கருத்தை இக்குறள் மூலம் குறளாசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்.

பண்புடையாரிடத்தில் பொருந்தியிருப்பதால்தான் உலகம் உள்ளதாய் இயங்குகிறது. அஃதின்றேல் மண்ணோடு மண்ணாகி அழிந்திருக்கும் என்கிறார் அறநூலாசிரியர் வள்ளுவர். தனக்கென

வாழாப் பிறர்க்குரியாராலேயே 'உண்டு இவ்வுலகம்' என்பார் கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி என்ற சங்ககால அரசப்புலவர். அரம்போலும் கூர்மையான அறிவினை உடையவரானாலும், மக்கட்பண்பு இல்லாதவர்கள் ஓரறிவுடைய மரத்தைப் போன்றவரே யாவர்: ஆற்றிவு படைத்த மக்களாக அவர்களைக் கொள்ள முடியாது. பண்பில்லாதவர்கள் பெற்றுள்ள அறிவுக்கூர்மை, அரத்தைப்போல, பிறரைத் தேய்க்கவே பயன்படும். அதுமட்டுமன்றி, அரம் பிறவற்றைத் தேய்க்கும் போது அதுவும் கூர்மை குறைந்து மழுங்குதல் போல, பண்பிலார் தம்மையடுப்பாரைக் கெடுப்பதோடு தம்முடைய அறிவையும் பயனற்றதாக ஆக்கிக்கொள்வர்.

“அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்

மக்கட்பண்பு இல்லா தவர்.”

- குறள் 997

அரம் (வாள்) மரத்தையறுக்கிறது. தன்னையறுக்கும் வாளுக்கு மரம்தானே கைப்பிடியாக இருக்கிறது. அதே போன்று பண்பில்லாதவர்களும் தம்மை அழிப்போர்க்கும் தாமே துணைநின்று அழிந்து போவர் என்பதை இக்குறளின் உட்பொருளாக்கி, நாயனார் நம்மைச் சிந்திக்க வைத்துள்ளார்.

பண்பில்லாதவனைப் போலவே ஊக்கமில்லாதவனும் மகன் என்று சொல்லத் தகுதியற்றவனாய் மரத்தோடு ஒப்பப் பேசப்படுகிறான். ஊக்கம் ஒருவர்க்கு உள்ள செல்வம். அவ்வுக்கம் இல்லாதார் மக்கள் ஆகார்; மரங்களேயாவர். ஊக்கமில்லாதவர்க்கும் மரத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமை வடிவம் மட்டுமேயாம்.

“உரமொருவற்கு உள்ள வெறுக்கைஅஃ தில்லார்

மரம்மக்க ளாதலே வேறு.”

- குறள் 600

வினை முயற்சி இல்லாமையால் ஊக்கமில்லாதவன் மரம் எனப்படுகின்றான். மரம் ஓரிடத்தில் நிற்கிறது; அவன் அசைகின்

றானே எனின். உள்ளத்தால் இயக்கமின்றிக் காலால் மட்டும் இயங்கும் அவனுடைய இயக்கம் இயக்கமாகக் கருதப்பட மாட்டாது; அவன் நின்ற இடத்திலேயே நிற்கும் மரத்துக்கு ஒப்பானவனே. மரமாவது பழங்களைத் தந்தும், மருந்தாகப் பயன்பட்டும். விறகாக எரிந்தும் பிறர்க்கு உதவியாயிருக்கும். ஆனால் ஊக்கமில்லாதவனோ பிறர்க்கு எவ்வகையிலும் பயன்பட மாட்டான்: எனவே அவன் மரத்தினும் இழிந்தவன் ஆகின்றான்.

பண்பில்லாதவன், ஊக்கமில்லாதவன் ஆகிய இவ்விருவரைப் போன்றே அருட்டன்மையாம் கண்ணோட்டமில்லாதவனும் மரமே என்கிறார் வள்ளுவர். கண்ணிற்று அணிகலம் கண்ணோட்டம் என்றவர், அடுத்த குறளில் அக்கண்ணோட்டம் இல்லாதவர் மண்ணோடு பொருந்திய மரமே தவிர மனிதராகமாட்டார் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

“மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர் கண்ணோ

டியைந்துகண் ணோடா தவர்”

- குறள் 576

மக்களுக்குக் கண்கள் உண்டு; மரங்களுக்கும் கண்கள் உண்டு: அவை கணுக்கள் எனப்படும். மக்களுடைய கண்களுக்கும், மரக்கண்களுக்கும் வேறுபாடு இருக்க வேண்டாமா? மரக்கண்களுக்கு எவ்வித உணர்ச்சியுமிருக்க முடியாது. உள்ளன உள்ளவாறே இருக்கும். மனிதக் கண்கள் எவ்வித உணர்ச்சியுமற்று இருக்கலாமா? அவை கனிவைத் தோற்றுவித்து. கருணையைப் பொழிந்து அருளைச் செய்ய வேண்டுமல்லவா? அத்தகைய கண்ணோட்டமின்றேல் அவற்றை மரக்கண் என்று சொல்வதைத் தவிர வேறெப்படிச் சொல்ல முடியும்? கண்ணோட்டமில்லாதவன் மனித உருவிலிருந்தாலும் அவன் மனிதனாக மாட்டான். மண், மரம், கல் ஆகியவற்றுக்கே ஒப்பாவான் என்பதை,

“கண்ணோடு இருந்தாலும் கண்ணோட்டம் இல்லானேல்
மண்ணோடு கல்மரமே மானுமவன்...”

என்று குறிப்பிடுகிறது தருமதீபிகை.

முதிர்ந்து வைரம்பற்றிய முள்மரம் ஒன்றை ஒருவன்
வெட்டுவதை வள்ளுவர் காணுகிறார். கோடரியால் மரத்தை
வெட்டும்போது வைரம் தாக்குண்டதால் கோடரி சிதறுகிறது. அவன்
கை வலிக்கின்றதேயன்றி மரம் விழுந்தபாடில்லை. கையை வருத்தி
வருத்திச் சிறிது சிறிதாகச் சிதைக்க வேண்டியிருக்கிறது. களைய
வேண்டிய முள்மரத்தை இளைதாக இருந்தபோதே களைந்
திருந்தால் இப்போது இவ்வளவு துன்பம் இல்லையன்றோ!
வள்ளுவரின் சிந்தனை இவ்வாறு ஓடுகிறது. உடனே.

“இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லும் காழ்த்த விடத்து.”

- குறள் 879

என்று குறிப்பிடுகிறார். பகைவர்கள் வலிமையுறுதற்கு முன்ன
மேயே அவர்களை அழிக்க வேண்டும். அவர்கள் வலிமையடைந்து
விட்ட பின்னர் அழிப்பது எளிதன்று; பெரும்பாடுபடவேண்டி
யிருக்கும்.

மரத்தின்மீது ஏறும் ஒருவரைக் கூர்ந்து நோக்குகிறார்
வள்ளுவர். ஏறுபவர் மரக்கிளையில் எவ்வளவு தூரம் சென்றால்
அது தாங்குமோ அதுவரை வள்ளுவர் வாளாவிருக்கிறார். அதற்கு
மேலும் அவர் ஏறத் தொடங்கியதைக் கண்டதும் பதறுகிறார். மேலே
ஏறினால் பளுத் தாங்காது கொம்பு முறிந்து கீழே விழுந்து
உயிருக்கே ஊறாய்விடுமே! அதனால் அளவுக்குமேலே ஏறக்
கூடா தென எண்ணுகிறார்.

“நுணிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்”

- குறள் 476

என்று அறிவுரை கூறுகிறார். ஆனால் அவர் கூறும் அறிவுரை அவ்வளவினதேயோ? மேலும் உண்டு. அஃது என்ன? ஒரு தொழிலை மேற்கொள்பவர் அத்தொழிலில் தம்மால் எவ்வளவு செல்லக்கூடுமோ அதுவரைதான் செல்ல வேண்டும். உற்சாக மிகுதியால் வரம்பு கடந்து செல்வராயின் அத்தொழிலையும் முடிக்காமல் தமக்கும் இறுதியைத் தேடிக்கொள்வர் என்பதே அஃது! எத்துணை நுட்பமான அறிவுரை!

மரங்களின் பயன்படு தன்மையை எடுத்துக்காட்ட விழையும் வள்ளுவர் ஒருபழ மரத்தைக் காட்டுகிறார். அதில் பழங்கள் பழுத்துக் குலுங்குகின்றன. புள்ளினமெல்லாம் இம்மரத்தைத் தம் சொந்த வீடெனக் கருதிக் குழுமிக் கொத்தித் தின்று கொள்ளையின்பம் எய்துகின்றன. வழிச் செல்வோர் அனைவரும் அதன் இனிய கனிகளை உண்டு மகிழ்கின்றனர். இக்காட்சியைக் கண்ட வள்ளுவர், ‘அன்புடையனாய், விருந்தோம்பி, இனியவை கூறி, செய்நன்றி அறிந்து, நடுவுநிலைமை தவறாது, அடக்கமுடையவனாய், ஒழுக்கத்தைப் பேணி, சான்றோர் கடியும் குற்றம் களைந்து, அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போலத் தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுத்து அழுக்காறு அகற்றி, பிறன்பொருள் வெஃகாது, புறங்கூறாமல், பயனில சொல்லாமல், தீவினையஞ்சி வாழும் ஒப்புரவாளன்’ ஒருவனிடத்தே செல்வம் சேருமாயின் அஃது ஊருக்குள்ளேயே உள்ள பழமரம் பழுத்துக் குலுங்குவதற்கு ஒப்பாகும் என்று கருதினார். அதன் பயனாகவே,

“பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படிள்”

- குறள் 216

என்னும் இக்குறள் எழுந்ததென்க. "ஊருணியில் நீர் நிறைவதையும், ஊரின் நடுவேயுள்ள பயன்மரம் பழுப்பதையும், மழை பொழிந்து ஆற்றில் நீர் பெருகுவதையும் வேண்டாமென்று தடுப்பவர்கள் உண்டோ?" எனக் கேட்கிறார் கவி மன்னர் கம்பர். யாரும் ஒடுபோதும் தடுக்கமாட்டார்கள்; மாறாக வரவேற்கவே செய்வர். மரங்களில் நிறைந்துள்ள பழங்களை வேண்டியோர் வேண்டி யாங்கு பறித்து உண்பர். ஏறிப் பறித்து உண்ண முடியாதவர் களுக்கும் கனிந்த கனிகளைக் கனிவுடன் உதிர்த்துச் சுவையூட்டு கிறது பயன்மரம். அதே போன்று நேரிற் சென்று வேண்டியவர்க்கு மட்டுமின்றி, வந்து கேளாத பிறர் தேவையையுமறிந்து அவர்க்கும் உதவும் பண்பைப் பெற்றுள்ள நயனுடைய பேராளர்களிடம் சேரும் செல்வம் உலகுக்குப் பெரும்பயன் நல்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதற்கு மாறாகப் பிறர்க்கு இம்மியளவும் கொடுக்க மன மில்லாதவனிடம் செல்வம் சேர்வது, ஊர் நடுவே ஒரு நச்சு மரம் பழுத்ததற்கொப்பாகும்.

"நச்சுப் படாதவன் செல்வம் நடுவூருள்

நச்சு மரம்பழுத் துற்று."

- குறள் 1008

நச்சு மரம் கிளைத்து, தழைத்து, பழுத்து நிற்பதால் யாருக்கு யாது பயன்? ஒருவர்க்கும் ஈயாத வன்னெஞ்சக் கயவரிடம் மக்கள் செல்வதேது? செல்வம் ஒருவரிடம் சேரும்போது அது மற்ற வர்க்குப் பயன்தரத்தக்கதாய் இருக்க வேண்டும். செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்' அன்றோ? நச்சு மரமனையாரிடம் அப்பன்பு தோன்றப் போவதில்லை. நச்சு மரத்தில் அமுதம் பழுக்க முடியுமா? நஞ்சுதானே தோன்ற முடியும்! பழுத்து நின்றாலும் யாரும் நச்சு மரத்தை அணுகப் போவதில்லை. அம்மரத்தினால் நன்மை எள்ளளவும் ஏற்படாது. நன்மையில்லாவிட்டாலும் தீமை

நேராது என்றாவது கூற முடியுமா? நச்சுப் பழங்கள் உதிர்ந்து கிடந்தால் அறியாதார் அவற்றை உண்டு மடிய நேரிடலாம். ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியாது வைத்திழக்கும் வன்கணாளர்களாய் நச்சு மனிதர்களால் நன்மை இல்லாததோடு தீமையும் அன்றோ விளைந்து விடுகிறது! நச்சுமரமொத்த நாசகாலர்கள் காணப்படுவது ஏனோ? இதுதான் உலகமோ!

நல்லவர் செல்வம். அல்லவர் செல்வம்பற்றி வள்ளுவனார் கூறிய இக்கருத்துக்கள் நாலடியாரிலும் பேசப்படுகின்றன. "ஊர் நடுவில் பழந்தரும் மரம் ஒன்று இருந்து அதைச் சுற்றித் திண்ணையும் இருந்தால் வேண்டியவர் வந்து பழம் பறித்து அத்திண்ணை மீதிருந்தே உண்பர். அதுபோல உயர்குடிப் பிறந்த ஒப்புரவாளர்களை யாவரும் வந்தடைந்து அவரிடத்துத் தமக்கு வேண்டும் பயன்களைப் பெறுவர். எப்பயனையும் தராத மரமொன்று சுடுகாட்டில் தோன்றி வளருமானால் அதைச் சென்றடைவார் ஒருவருமிரார். அதுபோன்றே ஈகைக் குணமற்ற இழிந்தோரிடம் எவரும் செல்லார்" என்பது நாலடி கூறும் நயவுரையாகும்.

யாருக்கும் பயன்படாத, நினைத்தாலே அச்சமூட்டும் நச்சுமரங்களிடையே. வேர், பூ, இலை, காய், கனி என்னும் உறுப்புகள் எல்லாவற்றாலும் பிணிபோக்கி நலம் விளைக்கும் மருந்து மரங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. நச்சு மரம் ஊட்டும் நஞ்சினை மாற்றும் ஆற்றலும் அம்மருந்து மரத்துக்கு உண்டு. மருந்து மரமொப்பத் தம் உடல், பொருள், ஆவி அனைததையும் பிறர் நலனுக்கெனவே ஈந்து வாழும் பெருந்தகையாளர்களிடம் உள்ள செல்வம் எல்லார்க்கும் நன்மை செய்யும்: ஏற்றம் தரும்.

"மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்

பெருந்தகை யான்கண் படின."

- குறள் 217

ஒப்புரவறிந்தொழுகும் தகைமையுடையானிடத்துச் சேரும் செல்வம். பிணிகள் தீர்க்கும் மருந்து மரம் போலப் பிறர்க்கு உதவவே பயன்படும். மருந்துக்காக ஒருவர் தழையைப் பறிக்க, மற்றொருவர் காய்கனிகளைக் கொய்ய, இன்னொருவர் வேரை வெட்ட, இவ்விதம் அனைத்தையும் இழந்து அழிந்தாலும், அவற்றை எடுத்துச் செல்வாரின் பிணிபோக்கும் இயல்புடையது மருந்து மரம். அதுபோன்றே தாம் அழிய நேர்ந்தாலும், பிறர் துயர் துடைப் பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ள பெருந்தகையாளர்கள் இருப்பதால்தான் உலகு இயங்குகிறது. ஒருவன் அல்லலுற்ற காலத்து அவன் அல்லலை நீக்கி அருள் செய்யும் கிளைஞர்கள், மனையின்கண் உள்ள மருந்து மரத்துக்கு ஒப்பாவர் என்ற கருத்தைப் பழமொழி ஆசிரியர் மூன்றுறையனாரும் குறிப்பிடு கின்றார்:

“அல்லல் ஒருவர்க் கடைந்தக்கால் மற்றவர்க்கு

நல்ல கிளைகள் எனப்படுவார்-நல்ல

வினைமரபின் மற்தனை நீக்கும் அதுவே

மனைமர மாய மருந்து”

- பழமொழி 350

ஒரு மரத்தில் காய்களும் கனிகளும் கலந்து தொங்குகின்றன; கனியைப் பறித்து உண்போன் இனிப்பால் முகம் களிக்கிறான்; காயைக் கடிப்போனோ புளிப்பால் முகம் சுளிக்கிறான். பழம் இருக்கும்போது அதைவிடுத்துப் புளிப்புள்ள காயை உண்ணுதல் பைத்தியக்காரத்தனம் அன்றோ? இனிய சொற்கள் இருக்க, இன்னாத சொற்களைக் கூறுவது கனியிருக்கக் காய் கவர்தற் கொப்பாகும் என்று கூறி, இனியவை கூறவேண்டிய இன்றியமை யாமையை,

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்

கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.”

- குறள் 100

என்னும் குறளால் வலியுறுத்துகிறார் இன்றமிழ்ப் புலவராய வள்ளுவனார். மரத்தில் உள்ள புளிப்பான காயே சிறிது காலம் சென்றால் கனியாகப் பழுத்து இனிப்பாக மாறி விடும். இன்னாச் சொற்கள் உள்ளத்தே தோன்றினால் உடனே அவற்றை வெளிப் படுத்தாது அடக்கிப் பொறுமை மேற்கொண்டு சிறிது ஆற அமரச் சிந்தித்தால், அவ்வின்னாச் சொற்கள் மாறி இனிய சொற்களாகவே வெளிப்படும். காயின் முதிர்ச்சி கனியாகும். சிந்தனையின் முதிர்ச்சி இனிய சொற்களாகும்.

உலக உண்மைகள் சிலவற்றை மரங்களைக் கொண்டே திருவள்ளுவர் அருமையாக விளக்கிச் சொல்கிறார். அவர் பொதுவாக மரம் என்று குறிப்பிடுகின்றாரே தவிர. எந்த ஒரு மரத்தையும் சுட்டிப் பெயரிட்டுக் குறிக்கவில்லை. 'பனை' என்று ஈரிடங்களில் வருகின்றன. அவை 'பெரிய அளவு' என்ற பொருளைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றனவேயன்றி மரத்தைக் குறிக்க அல்ல! மக்கட் பண்பும், கண்ணோட்டமும், ஊக்கமுமில்லாதவர் மரங்களாவர் எனக் கூறி வள்ளுவனார், வற்றல் மரம், முள்மரம், பழமரம், நச்சு மரம் ஆகியவைகளை அன்பை வலியுறுத்துதற்கும், பகையைத் தொடக்கத்திலேயே களைய வேண்டுமென்பதற்கும், ஒப்புரவாளர்களாக ஒழுக வேண்டுமென்பதற்கும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். மரமேறும் செயலைச் சுட்டி, 'எல்லை மீறினால் இழப்பு நேரிடும்' என அறிவுரை கூறியவர். காயையும் கனியையும் காட்டி "இன்னாச் சொல் நீக்கி இனியன கூறுக" எனக் கேட்டுக் கொள்கிறார். இங்ஙனம் அவர் கூறியுள்ள மாபெரும் கருத்துகளைப் பசுமரத்தாணிபோல் மனத்திற் பதிய வைப்போம்: பயன் பெறுவோம்!

புள்ளும் பொய்யாமொழியும்

‘புள் என்பது பறவையினத்தின் பொதுப்பெயர். நீரில் இரை தேடுவனவும் நிலத்தில் இரை தேடுவனவுமாகப் பறவைகள் பலவகையின. மருதநிலப் பொய்கையில்.

“கம்புட் கோழியும் கனைகுரல் நாரையும்
செங்கால் அன்னமும் பைங்கால் கொக்கும்
கானக் கோழியும் நீர்நிறக் காக்கையும்
உள்ளும் ஊரலும் புள்ளும் புதாவும்
வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போல”

(-சிலப். நாடுகாண் : 114-118)

பல்வேறு குரலால் பாடித் திரிவதை இளங்கோவடிகள் எழுதிக் களிக்கிறார். பறவைகளின் சில குறிப்பிட்ட தன்மைகளையும் பண்புகளையும் மக்கள்குலம் விரும்பியேற்கிறது. மங்கையர்க்குக் குயிலின குரலும், அன்னத்தின் நடையும், அணிமயிலின் சாயலும் பெருமையைத் தருகின்றன. காக்கையின் கூட்டுறவும், கொக்கின் சடக்கமும், புறாவின் ஒழுக்கமும் போற்றிப் பேசப்படுகின்றன. துணைபிரியாத தன்மைக்கு அன்றிலும், சொன்னதையே திருப்பிச் சொல்வதற்குக் கிளியும் உவமைகளாகின்றன. திருதிருவெனப் பார்த்தலுக்கு ஆந்தையின் விழியும், அச்சமூட்டத்தக்க வகையில் இரைந்து பேசுவதற்குக் கோட்டான் அலறலும் ஒப்புக்காட்டப் படுகின்றன. இப்படி மனித வாழ்வுடன் இணைத்துப் புள்ளினத்தைப்

பற்றி வள்ளுவர் கூறியுள்ளவற்றை இக்கட்டுரையில் காண் போம்.

பறவைகளின் பொதுப் பெயரான 'புள்' என்பதை திருவரி வேந்தரான வள்ளுவர் ஈரிடங்களில் கூறியுள்ளார். முட்டையினுள் உயிர்க்கரு இருக்கும்வரை முட்டையோட்டை யாரும் அழிக்க மாட்டார்கள்; மாறாகப் போற்றிப் பாதுகாப்பார்கள். உள்ளேயுள்ள உயிர், குஞ்சாக வெளிப்பட்ட பிறகு அதைக் காத்து வந்த ஓட்டுக்கு மதிப்பில்லை! தூக்கியெறியப்படுகிறது; அழிக்கப்படுகிறது. உயிருக்கும் உடம்புக்கும் உள்ள உறவு இத்தகையதே என்கிறார் திருவள்ளுவர். உயிர் உள்ளவரை உடம்பு பேணப்படுகிறது; காக்கப்படுகிறது. உயிர் நீங்கியதும் எரிக்கப்படுகிறது! புதைக்கப்படுகிறது.

“குடம்பை தனித்துஒழியப் புள்பறந் தற்றே
உடம்போடு உயிரிடை நட்பு.”

- குறள் 338

அடைப் பறவையின் கூடு இருந்தால்தான் முட்டையின் உள்ளே யுள்ள கரு உயிர் பெற முடியும். உடம்பிலும் கூடு உள்ளவரை தான் உயிர் நிலவ முடியும்; சூடொழிந்தால் உயிர் நீங்கி விடும். உயிர் உள்ளவரை அதற்கு உடம்பு ஆதாரமாக இருக்கிறது; கருவுக்கு முட்டை ஓடு ஆதாரமாவது போல. உயிர் நீங்கியவிடத்து உடம்பால் பயனில்லை என்பதே இக்குறளின் கருத்தாகும். குடம்பை என்பதற்குக் கூடென்ற பொருளைக் கூறி மறுபிறவியை வள்ளுவர் ஒத்துக் கொள்வதாக இக்குறளைத் துணைக்கிழுப்பாரும் உண்டு. இப்பிறப்பு, மறுபிறப்பு பற்றிய எண்ணத்திற்கே இங்கு இடமில்லை. நிலையில்லாத பொருள்களை நிலைத்தவை என்று கருதுவது புல்லறிவாண்மை; அஃது இழிவு எனக்குறிப்பிடும் திருவள்ளுவர். செல்வம் நிலையாமையைப் பற்றிப் பேசிய பின்னர், யாக்கை

நிலையாமையையும் கூறுகிறார். “கைகளையும் கால்களையும் மற்ற உறுப்புக்களையும். அவற்றாலாய உடல் இயங்கும் தன்மையையும் கண்டு இவ்வுடம்பு நிலையானது என்றெண்ணி சூறுமாப்படையாதே. இன்று இயங்கி நிற்கும் அத்தனை உறுப்புகளும் இயக்கமொழிந்து செயலழியும் காலமும் உண்டு என்பதையும் மறந்துவிடாதே. எனவே நிலையில்லாததாகிய இந்த உடல் செயற்படும் காலத்திலேயே சீரிய செயல்களைச் செய்து என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய புகழைத் தேடிக் கொள்வாயாக” என்பதே இங்கு வள்ளுவரின் நோக்கமாகும்.

தவவேடத்தின்கண்ணே மறைந்து நின்றுபாவத் தொழில்களைச் செய்வது. வேட்டுவன் புதரின்கண்ணே மறைந்து நின்று பறவைகளைப் பிடிப்பது போலாகும் என்று கூறும் குறளிலும் வள்ளுவர் ‘புள்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார்.

“தவமறிந்து அல்லவைசெய்தல் புதல்மறைந்து

வேட்டுவன் புள்சிமிழ்த் தற்று.”

- குறள் 274

பொதுவாக, ‘புள்’ என்று கூறியதோடன்றிச் சில பறவைகளைப் பெயர் குறிப்பிட்டும் வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். காக்கை, கூகை, கொக்கு, மயில், அன்னம் ஆகிய பறவைகள் அவருடைய பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன.

காக்கை கரைந்தால் சென்றவர் மீள்வர்; உறவினர்களோ அன்றி விருந்தினர்களோ வருவர் என்றெண்ணும் வழக்கம் உண்டை நாள் தொட்டு இருந்து வருகிறது. தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்று விட்ட மகளைப் பிரிந்து மாறா வருத்தமுறும் ஒரு தாய், காக்கையை நோக்கி, “குற்றமில்லாத சிறகுகளையுடைய சிறிய கருங்காக்கையே! வெவ்விய சினமும், வெற்றியுமுடைய வேலையேந்தும் காளை போல்வனோடு அழகிய கூந்தலையுடைய என்

அருமை மகள் சென்றுள்ளாள். அவர்கள் தீரும்ப வருமாறு கரைவாயாக! அவ்வாறு கரையின் அன்புடைய நின் கிளைகளோடிருந்து நீ உண்ணும் வகையில் பசிய ஊன் கலந்து ஆக்கிய பலியுணவினைப் பொற் கலத்திலிட்டுத் தருவேன்" என்று வேண்டு சிறாள். ஐங்குறு நூற்றில் இக்கருத்தினை கொண்டுள்ள பாடல் வரிகள் வருமாறு:

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபினின் கிளையோ டார்ப்
பச்சுன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென் மாதோ.”

-ஐங்குறுநூறு 391 : 1-4

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையைப் பற்றிப் பாடியமையால் 'காக்கைப் பாடினியார்' என்ற சிறப்புப் பெயரை நற்செள்ளையார் என்ற பெண்பாற் புலவர் பெற்றுள்ளதை நாம் அறிவோம். இங்ஙனம் வீட்டின் மேல் காக்கைக்கென இறைக்கும் சோற்றைக் காக்கைகள் தம் இனத்தை அழைத்து ஒன்று கலந்து உண்பதை நாம் காண்கிறோம். நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று இதை விவரித்தல் காண்க!

“கொடுங்கண் காக்கைக் கூர்வாய்ப் பேடை
நடுங்குசிறைப் பிள்ளை தழீஇக் கிளைபயிர்ந்து
கூருங்கண் கருணைச் செந்நெல்வெண் சோறு
கூருடைப் பலியொடு கவரிய குறுங்கால்
கூழுடை நன்மனைக் குழவின இருக்கும்.”

-நற். 367: 1-5

“குறுகிய கால் நாட்டிக் கட்டிய நன்மனை ஒன்றன்மீது கருணைக்கீழங்கின் பொரிக் கறியோடு செந்நெல் வெண் சோற்றுத்

திரளையைப் பலியாக இடுகின்றனர். வட்டமான கண்களையும் கூரிய வாயையுமுடைய காக்கைப் பேடை ஒன்று, நடுங்குகின்ற சிறகையுடைய தன் பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு. சுற்றத்தைக் கரைந்து அழைக்கிறது. கிளையோடு கூடிய காக்கையினம் வீட்டுக் கூரையின்மீது கிடக்கும் உணவை உண்ணுகின்றன” என்பது மேற்காட்டப்பட்ட பாடலின் பொருளாகும்.

தமக்கு இரையைக் கண்டவழி மறையாது, இனத்தை அழைத்துண்ணும் காக்கையைக் காணும் வள்ளுவர், அப் பெற்றித தாய் சுற்றம் தழுவும் இயல்புடையார்க்கே ஆக்கங்களும் உள வாவன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள.”

- குறள் 527

தாம் நுகரத்தக்க பொருள்கள் நேர்ந்தவிடத்து ஒளிக்காமற் சுற்றத்தையழைத்து அவரோடும் சேர்ந்து நுகரவேண்டும் என்ற இப்பண்பைக் காக்கையைக் காட்டியே சான்றோர் பலரும் வலியுறுத்தியுள்ளனர். ‘காகம் உணவு கலந்துண்ணக் கண்டீர்’ என்கிறார் தாயுமானவர். ‘காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே’ என்கிறார் திருமூலர்.

“காக்கை யிடத்திலுள்ள ஒற்றுமை கண்டு-நீ
வாழ்க்கை நடத்தினால் நன்மை உண்டு
ஆக்கிய சோறு கொஞ்சம் சிந்திக் கிடக்கும்-காக்கை
அழைத்துத்தன் இனத்தோடு குந்திப் பொறுக்கும்”

என்று குழந்தைகட்குப் பாடம் புகட்டுகிறார் பாவேந்தர் பாரதி தாசனார்.

காக்கை இனத்தை அழைப்பது எப்போது? வழியில் ஒரு சிறுவன் கையில் முறுக்குடன் நடக்கிறான். காக்கை அதைக்

கவர்ந்துகொண்டு பறந்து சென்று பக்கத்தில் உள்ள மரத்தில் அமர்கிறது. இந்நிலையில் அது வேறு காக்கைகளை அழைக்குமா? அழைக்காது. தானே அஃதையுண்ணும், சிறப்பு நாட்களில் வீட்டின் மேல் காக்கைக்குச் சோற்றை இடுவோம். வேகமாகக் கையை வீசுவோம். கூரையில் கொஞ்சம் பருக்கைகள் மட்டுமே விழும். (அவ்வளவு தாராளம்!) அந்தப் பருக்கைகளைப் பார்க்கின்ற காக்கை 'கா கா' என மற்றக் காக்கைகளையும் கூவியழைத்து ஒன்றுகூடி உண்ணுவதைக் காணலாம். முதலிற் சொன்ன முறுக்கை உண்ணக் காக்கை தன் இனத்தை அழைக்கவில்லை. இரண்டாவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள பருக்கைகளை உண்ண இனத்தை அழைக்கிறது. இதிலிருந்து பெறப்படுவது யாது? முதலிற் சொன்ன முறுக்கு அதற்குத் திருட்டு வழியிலே கிடைத்தது. திருட்டுச் சொத்தை உண்ண இனத்தை அழைக்கலாமா? இரண்டாவது கூறிய சோற்றுப் பருக்கைகள் உரிய வழியில், நேரிய வழியில் கிடைத்தனவாகும். எனவே, உறவோடு உண்ணுகிறது. காகத்திடமிருந்து நாம் அறிய வேண்டியது, நேர்மையான வழியில் கிடைத்தவற்றை உறவோடு பங்கிட்டு நுகரவேண்டும் என்பதுதான். தீய வழியில் முறையல்லா முறையில் சொத்தைச் சேர்த்துவிட்டு, அதை நான் காகத்தைப்போல் உறவோடு உண்ணுகிறேன் என்று சொன்னால் அஃது ஊரை ஏமாற்றுவதே ஆகும். உறவோடு நுகர வேண்டுவது எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் முறையோடு பொருள் சேர்க்க வேண்டியதும்.

கூகை (கோட்டான்) காக்கையொத்த மற்றொரு பறவை: வளைந்த வாயையும் பிதுங்கின கண்களையும் உடையது. அதன் குரல் அமுகுரலாக, அச்சத்தைத் தருவதாய் இருக்கும். 'அமுகுரல் கூகை', 'குழறுகுரல் கூகை', 'வெல்வாய்க் கூகை', 'கூகைச் சேவல்.. அஞ்சுவக் குழறும்' என்ற சொற்றொடர்கள் அதன் குரலில் அச்சத்

தன்மையை விளக்குகின்றன. இது பகலில் மரப்பொந்துகளில் மறைந்திருந்து இரவில் மட்டுமே திரிந்து இரை தேடும். கோட்டானுக்குப் பகலில் கண் தெரியாது. காக்கையிலும் கோட்டான் வலிமை மிக்கது. ஆயினும் பகற்காலத்தில் கோட்டானைக் காக்கை வென்றுவிடும். வலிமையுடையதேயாயினும் பகற்காலம் ஏற்றதாக இல்லாமையால் காக்கையிடம் கூகை தோற்க நேரிடுகிறது.

“பகல்வெல்லும் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்

வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது.”

- குறள் 481

கூகையையும் காக்கையையும் காட்டித் திருவள்ளுவர் வெல்லும் காலமறிந்து வினையாற்ற வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறார். எந்தச் செயலையும் செய்து முடிக்க ஏற்ற காலம் இன்றியமையாதது. எனவே, காலத்தோடு பொருந்த வினை செய்தொழுக வேண்டும். காலம் ஏற்றதாயில்லாவிடின் வலிமையாற் பயனில்லை.

நெடிய கால்களும், நீண்ட அலகும், வளைந்த உடலும், வெள்ளைத் தூவியும் கொண்ட கொக்கு உணவுக்காக நீர் நிலைகளில் ஒற்றைக் காலில் நிற்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். அடக்கமே உருவெடுத்ததுபோல் நிற்பதைக் கண்டு அது செயலற்று வீணே தூங்குவதாகக் கருதிவிடக் கூடாது.

“அடக்க முடையார் அறவிலரென் றெண்ணிக்

கடக்கக் கருதவும் வேண்டா-~~மு~~டைத்தலையில்

ஒடுமீன் ஓடஉறுமின் வருமளவும்

வாடி யிருக்குமாம் கொக்கு.”

- மூதுரை 16

என்று கொக்கின் ‘தவத் தோற்றம்’ எத்தன்மையது’ என்பதை ‘மூதுரை’ விளக்குகிறது. அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தாலும் அதன் கண்கள் மீன்கள் வருகின்றனவா என்பதை நோக்கு

வதிலேயே அக்கறை கொண்டிருக்கும். மீன் வந்தபோது அடி தப்பிப் போய்விடாதபடி விரைந்து குத்திப் பிடிக்கும். அதன் குளத்திலிருந்து மீன் தப்ப முடியாது. காலமறிந்து, செயல் செய்ய வேண்டும் எனக் கூறும் வள்ளுவர். காலம் கனியும்வரை காத்திருக்க வேண்டும் என்றும், கனிந்தவழி அச்செயலைத் தப்பாது செய்து முடிக்க வேண்டும் என்றும் கொக்கைக் காட்டி அறிவுறுத்துகிறார்.

“கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்

குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து.”

- குறள் 490

‘ஒடுங்கயிருந்தே உன்னியது முடிக்கும்’ கொக்கைப்போல் நாமும் வினையாற்றும் தன்மையைப் பெற வேண்டும்.

அழகுக்கு அழகு செய்யும் தலைவி ஒருத்தியைக் கண்கவர் பொழிலிடத்தே தலைவனொருவன் காண்கின்றான். அவளுருவம் அழகின் மிக்கதாய், முன் கண்டறிந்த உருவங்கள் பலவற்றிலும் சிறந்திருந்தமையின் தலைவன் ஐயற்று, “கனவிய குழையை யுடைய இவள் இச் சாரலில் உறையும் தெய்வமகளோ, அன்றிச் சிறந்த மயிலோ, அன்றி ஒரு மானிடப் பெண்தானோ” என்று துணியமாட்டாமல் மயங்கி நிற்கின்றான்.

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை

மாதர்கொல்லாலும் என் நெஞ்சு”

- குறள் 1081

தலைவன் மயக்கத்திற்கு உரையாசிரியர் ஒருவர் கூறும் விளக்கம் எண்ணி மகிழத்தக்கதாயிருக்கிறது. “எழுதலாகாச் சித்திர வடிவிலும் சிறந்து விளங்கும் வடிவினால் அணங்கு என்றும், சோலையில் நின்றலான் மயில் என்றும், தன் நெஞ்சு அவளிடத்திற் செல்லுத லானும், அவள் எதிர்நோக்கு நோக்குதலானும் மானிடப் பெண் என்றும் கூறினான் என்க” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். பெண்ணுக்கு மயிலை ஒப்பிட்டுப் பேசும் வள்ளுவர் மயிற்றோகை

கொண்டும் ஒரு மணிக்கருத்தை விளக்குகிறார். மயிற்றோகை மிகவும் நொய்மையானது; கனமற்றது. ஏற்றப்படுவது இலேசான மயிற்பீலியே ஆனாலும், எவ்வளவு ஏற்றினால் வண்டி சுமக்கக் கூடுமோ அவ்வளவினன்றி அதனினும் மிகுதியாக ஏற்றப்படுமானால் வண்டியின் அச்சு முறியும்.

“பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டஞ்
சால மிகுத்துப் பெயின்.”

- குறள் 475

வலிமையற்றவர் ஆயினும் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்தால் வலிமையுடைய ஒருவனும் அவர்கட்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது. எளியரென்றெண்ணிப் பலரோடு பகை கொண்டால் ஒருவன் எவ்வளவு வலியவனாயினும் அப் பலர்ஒன்றுகூடின் அவனை வென்றுவிடுவர். பகைவர்கள் எளியரேயாயினும் மிகப் பலரை ஒருங்கே பகைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பது திருவள்ளுவரின் அறிவுரை.

இலக்கியங்களில் காணப்பட்டு இன்று நடைமுறையில் நாம் காண இயலாதுள்ள பறவை அன்னமாகும். இது பாலையும் நீரையும் கலந்து வைத்தால் நீரை நீக்கிப் பாலை மட்டும் பருகும் இயல்புடையதென்பர். இக்கருத்தை,

“கல்வி கரையில்; கற்பவர் நாள்சில;
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல-தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகின் தெரிந்து.”

- நாலடி 135

என்ற நாலடிச் செய்யுளால் அறியலாம். அன்னத்தின் கால்கள் சிவப்பாகவும், இறகுகள் தூய வெள்ளையாகவும் இருந்தனவாகத் தெரிகிறது. ‘செய்யத்தாள் வெள்ளைச் சிறையன்னம்’ ‘செங்காலன்னத்துச் சேவல்’ ‘மெல் தூவிச் செங்காலன்னம்’ என்ற இலக்கியச்

சொற்கள் இதற்குச் சான்று பகருகின்றன. இப்பறவை மலர்ப் பொய்கைகளில் நீந்தி மகிழும் இயல்புடையது. கலித்தொகையில் அன்னம் நீந்தும் பொய்கை பற்றிய அரிய ஓவியம் ஒன்று காணப்படுகிறது. பன்னிற மலர்கள் பூத்துள்ள பொய்கை ஒன்றில் பெடை அன்னம் தன் துணையுடன் மகிழ்ந்து விளையாடுகிறது. தாமரையின் அகன்ற இலை ஒன்று அன்னச் சேவலை மறைக்கிறது. துணையைக் காணாத மடப்பெடை மயங்கிக் கலங்குகிறது. நீரினுள் தெரியும் நிலவின் நிழலைத் தன் துணையென எண்ணி மகிழ்வோடு தழுவ ஓடுகிறது பெடை அன்னம். அதற்குள் அடை மறைவிலிருந்த அன்னச் சேவல் வெளிப்படுகிறது. பெடையன்னத்துக்கோ பெரு வெட்கம்! இருக்காதா? மதியின் நிழலைத் தன் மணாளன் எனத் தழுவ ஓடியதை எண்ணும்போது வெட்கம் அதைக் கூசச் செய்கிறது. ஆண் அன்னத்தைப் பார்க்க நாணி அப் பெண் அன்னம் மலர்களிடையே ஓடி மறைகிறது. இக்கருத்தமைந்த பாடல் இதோ:

“மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடும் அன்னந்தன்
 அணிமிகு சேவலை அகலடை மறைத்தெனக்
 கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
 மதிநிழல் நீருட்கண் டதுவென உவந்தோடித்
 துன்னத்தன எதிர்வருஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
 பன்மல ரிடைப்புக்கூஉம் பழனம்... - கவி 70:1-6

அன்னத்தின் நடைச்சிறப்பும், தூவியின் மென்மைத் தன்மையும் இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றன. கண்ணகியின் நடையைப் பாராட்டும்போது, கண்ணகியின் முன் நடந்தால் தன் நடை சிறப்பப் பெறாதென்பதாலேயே அன்னம் குளத்துக்கு ஓடி விட்டதெனக் கோவலன் குறிப்பிடுகிறான். நளன் பொய்கையில் கண்ட அன்னம் ஒன்றைப் பிடித்து வர ஆயிழையாரை ஏவுகின்றான். அவ்வாறே

அவர்கள் பிடித்து வர, நளனைக் கண்ட அன்னம் அஞ்சி நடுங்குகிறது. அப்போது நளன்,

“அஞ்சல் மடஅனமே உன்றன்அணிநடையும்
வஞ்சி அனையார் மணிநடையும் - விஞ்சியது
காணப் பிடித்ததுகாண்....”

என்று கூறி அதன் அச்சத்தைப் போக்குகின்றான். இவ்வாறு சிலம்பிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட இலக்கியங்களிலும் அன்னத்தின் சிறப்பே பெருமைப்படுத்திப் பேசப்படுகிறது. சிலம்புக்கு முற்பட்ட சங்க இலக்கியங்களிலோ அன்னத் தூவியின் மென்மை பற்றியே மிகுதியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அன்னத்தின் தூவிகள் மிகவும் மென்மையானவை. அவற்றிலும் சேவலும் பெடையுமாக அன்னங்கள் புணரும்போது, அவ்வின்ப உணர்ச்சி காரணமாக அவற்றின் வயிற்றிலிருந்து தாமே உதிர்கின்ற தூவிகள் மிகமிக மென்மையாயிருக்குமாம். அவ்வாறு உதிர்கின்ற தூவிகளைச் சேர்த்து அவற்றைப் பஞ்சுபோல் செறித்து உண்டாக்கிய அணைகளைப் படுக்கையாகப் பண்டை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுள்
துணைபுணர் அன்னத்தின் தூவிமெல் அணையசைஇ”

எனக் கலித்தொகை இதைக் குறிப்பிடுகிறது.

“முல்லை பல்போ துறழ்ப் பூநிரைத்து
மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத்
துணைபுணர் அன்னத் தூநிறத் தூவி
இணையணை மேம்படப்பாயணை யிட்டுக்
காடி கொண்ட கழுவறு கலிங்கத்துத்
தோடமை தூமடி விரிந்த சேக்கை”

- ௭௩௫. 130-135

என்று நெடுநல்வாடையில் அரசமாதேவியின் படுக்கையை வருணிக்கும் இடத்திலும் இக் கருத்து இடம் பெறுகிறது.

முல்லைப் பூக்களுடன் ஏனைய பல பூக்களையும் நிறைத்து மெல்லியதாக விரித்த படுக்கையை மேலும் மென்மையுடைய தாக்கும் பொருட்டுத் துணையுணர் அன்னத்தின் தூவியாலியன்ற அணையை இடுகின்றனர். அதன்மேல் சலவை செய்யப்பட்ட கலிங்கத்தை விரித்து, செங்கமுநீர் முதலியவற்றின் இதழ்களையும் தூவியுள்ளனர். இத்தகைய மென்மையான படுக்கையும் அரசன் அருகில்லாமையால் அரசிக்குத் துயிலைத் தர ஆயலாது துன்பத்தைத் தருவதாயிற்று. இவ்வாறாக அன்னத் தூவியின் மென்மை இலக்கியங்களில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

இவ்வளவு மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த அன்னத்தின் தூவியையும், அணிநடை மாதரார் அடியின் மென்மையையும், திருவள்ளுவர் ஒப்பிட்டு.

“அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்

அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்.”

- குறள் 1120

என்று கூறுகிறார். அனிச்ச மலரும், அன்னத்தின் தூவியை யொப்பவே மென்மையானது. மோப்பக் குழையும் கியல்புடையது. அனிச்சமலர், அன்னத்தின் தூவி ஆகிய இம்மென்மைப் பொருள் களே மாதரின் மெல்லிய அடிகட்கு நெருஞ்சிமுள் போன்றிருக்கு மாம். மாதரின் அடிகளின் மென்மைத் தன்மையை இதைவிடச் சிறப்புறக் கூற வள்ளுவரைத் தவிர வேறு யாரால் முடியும்?

காக்கையின் சுற்றத் தழுவும் பண்பையும், காலம் வரும்வரை காத்திருக்கும் கொக்கின் அடக்கத்தையும் நாம் பெற வேண்டு மெனக் கூறும் வள்ளுவர், பகலில் காக்கை தன்னினும் வலிமைமிக்க கோட்டானை வெல்வதைக் காட்டி, வெல்லும்

காலமறிந்து வினையாற்ற வேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகின்றார். மயிலின் சாயலைப் பெற்றுள்ள மங்கையரின் அடிகள் அன்னத் தூவியிலும் மென்மை வாய்ந்தவை என நலம்புனைந்துரைக்கின்றார்.

இங்ஙனம் குறள் வானில் பறக்கின்ற இக்கருத்துப் பறவைகள் நம் நெஞ்சக் கூட்டில் என்றும் நிலை பெற்று வாழ்வனவாகுக.

அமிழ்தும் அருங்குறளும்

உண்டவர்க்கு இறவாத் தன்மையைக் கொடுப்பது, இனிமை மிக்கது; சிடைத்ததற்கரியது என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் அமிழ்தத்தை மண்ணுலகோர் கற்பனையாகக் கதைகளில் கண்டுள்ளனரே யன்றி நேரிற் கண்டதில்லை. அது விண்ணுலகில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. “பொய்யொன்று கூறுவதால் விண்ணுலகம் அமிழ்தொடு சிடைப்பதாக இருந்தாலும் நீ அதைச் சொல்லாதவன்; மெய்யுடன் நீங்கா நட்புக் கொண்டவன்” என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை,

“உயர்நிலை யுலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
பொய்சேனை நீங்கிய வாய்நட பினையே”

என மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்கடி மருதனார் பாராட்டுகின்றார்.

இந்த உலகம் நின்று நிலவுவதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில், கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி கூறும் காரணம் எண்ணி மகிழ்தற்குரியது. தேவர்க்குரிய அமிழ்தமே ஆனாலும் தனித்து உண்ணாதவர்; தமக்கென இன்றிப் பிறர்க்கென உழைக்கும் பெற்றியர் இருப்பதாலேயே இவ்வுலகம் சிறப்புடன் வாழ்கிறது; நிலைபெற்றிருக்கிறது.

“உண்டா லம்மஇவ் வுலகம்; இந்திரா
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்

தமியர் உண்டலும் இலரே.....

.....

தமக்கென முயலா நோன்தாள்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே." - புறம் 182

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் சென்ற கார் காலமோ வந்துவிட்டது; ஆயினும் தலைவன் வராமையைக் கண்ட தலைவி வருந்துகிறாள். அப்போது தோழி, "அன்னாய்! வருந்தாதே! பெறுதற்கரிய மேலுலகத்தோடு அமிழ் தமே பெறுவதாக இருந்தாலும் நம் தலைவர் உன்னைப் பிரிந்து அங்கு தங்கார்; விரைவில் வந்துவிடுவார்" என்னும் நம்பிக்கையோடு,

"அரும்பெறல் உலகம் அமிழ்தொடு பெறினுஞ்
சென்றுதாம் நீடலோ இலரே"

- அகநானூறு 213 : 18-19

என்று கூறித் தலைவியைத் தேற்றுகிறாள்.

தலைவன் தலைவியை வரைந்துகொள்ள வருகின்ற நற் செய்தியைச் செவிலி தோழிக்கு அறிவிக்கின்றாள். தோழி அதைத் தலைவிக்குக் கூறி, 'அன்னை பெறற்கரிய அமிழ்தத்தையும் துறக்கத்தையும் பெறுவாளாக.'

"அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்
பெரும்பெயர் உலகம் பெநீஇயரோ அன்னை"

-குறுந்தொகை 83:1-2

எனச் செவிலியை வாழ்த்துகின்றாள்.

மேலே கூறியவைகள் அமிழ்து விண்ணுலகில் இருப்பது என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. ஒரு பண்பு அல்லது தன்மையைக் குறிக்க நேரும்போது அதில் விஞ்சி நிற்பது எதுவோ, அஃது எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படும். கசப்பைக் கூறும்போது எட்டிக்காய் நினைவில் வருவது இயல்பு. அதேபோன்று சுவைமிக்கனவாய், கிடைத்தற்கரியனவாய் உள்ளவற்றை, 'அமிழ்து' என்று குறிப்பிடுவது வழக்கமாயிற்ற. கீழேயுள்ள சில எடுத்துக்காட்டுகள் இதை விளக்குவனவாக அமைகின்றன.

இனிய மொழியைப் பேசும் நா, 'அமிழ்து பொதிசெந்நா' என்று பாராட்டப்படுகிறது. தேமொழி மாதரார் எயிறு ஊறும்நீரைச் சுவைக்கின்ற காதலர், 'அமிழ்து பொதி துளர்வாய்', 'அமிழ்தும் ஊறும் செவ்வாய்', 'ஊறு நீர் அமிழ்தேய்க்கும் எயிற்றாய்' என்று கூறி மகிழ்கின்றனர். தம் முயற்சியால் கிடைப்பது நீருணவே யாயினும் அஃதே அமிழ்தாகி இன்பம் தரும் என்பதைத் 'தாளாண்மை நீரும் அமிழ்தாய் விடும்' என்ற நாலடிப்பாடல்வரி அறிவிக்கிறது. உண்ண உண்ண அமையாத மணம் கமழும் தாளிப்பையுடைய உணவு, அமிழ்தத்தையம் சுவையால்வெல்லும் தன்மையுடையது என்ற பொருளில் 'அமிழ் தட்டானாக் கமழ்கும் அடிசில், எனக் கூறப்படுகிறது. இளங்குழந்தைகளின் தளர் நடையைக் காண்பது இனிது; அவர் மழலை கேட்டல் அமிழ்தினும் இனிது;

“குழனி தளர்நடை காண்டல் இனிதே

அவர் மழலை கேட்டல் அமிழ்தின் இனிதே”

என்கிறது சிறுபஞ்சமூலச் செய்யுள். இவைகொண்டு இனிமை யானவையும், இன்றியமையாத் தன்மை கொண்டவையும் 'அமிழ்து' என்று அழைக்கப்படுகின்றன என அறிகிறோம்.

திருக்குறள் தமிழே ஓர் அமிழ்து. இந்த அமிழ்தினை உண்ணுகின்ற பேறுபெற்ற நாம் வேறு எந்த அமிழ்து பற்றியும் எண்ணத் தேவையில்லை. இத்தகைய சாவா இலக்கியங்கள் தமிழிலிருப்பாற்றான்,

**“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்-வானோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”**

என்று தமிழ்விடுதூது ஆசிரியர் தருக்குடன் குறிப்பிடுகின்றார். “திருக்குறட் கருத்து உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதது. குறட்கவை அமுதச் சுவையிலும் சிறந்தது. எவ்வாறெனில் அமிழ்தச் சுவையைத் தேவர்கள் மட்டுமே அறிவர். ஆனால் திருக்குறட் சுவையை எல்லா உலகமும் அறிந்து போற்றுகிறது” எனத் திருவள்ளுவமாலையில் புலவர் ஆலங்குடிவங்கனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

**“வள்ளுவர் பாட்டின் வளம்உரைக்கின் வாய்மடுக்கும்
தெள்ளமுதின் தீஞ்சுவையும் ஒவ்வாதால்-தெள்ளமுதம்
உண்டறிவார் தேவர் உலகடைய உண்ணுமால்
வண்டமிழின் முப்பால் மகிழ்ந்தது.”**

-திருவள். மாலை 53

இப்பாடலுக்கு உரை எழுதியுள்ள திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமானையார். “அமிழ்தம் வாயுள் பெய்தவழி நானில் பட்ட சிறிதுபொழுது அளவே தீஞ்சுவை பயப்பது. இப்பாட்டு (குறள்) நெஞ்சின்கண் நிலைபெற்று ஒழிவின்றித் தீஞ்சுவை பயத்தலின் இஃது அமிழ்தினும் சிறந்ததாயிற்று” என்பார்.

மலையின்மேல் உலகில் எதுவுமில்லை; உயிரினம் எதுவும் வாழ முடியாது; புல், பூண்டு, மரம், செடி, கொடிகள், ஊர்வன, பறப்பன,

விலங்குகள், மனிதர்கள் யாருமே இருக்க முடியாது. நீர் உணவுப் பொருள்களை விளைவித்துத் தருவதோடு தானும் உணவாக அமைந்து உயிர்குலத்தை வாழ வைக்கிறது. வான் மழை இல்லையேல் வையகம் இல்லை. எனவே திருவள்ளுவர் மழையை அமிழ்தம் என்கிறார்.

“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்

தான்அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று.”

- குறள் 11

உரையாசிரியர் பரிமேலழகர், “அமிழ்தம் உண்டார் சாவாது நிலைபெறுதலின், உலகத்தை நிலைபெறுத்துகின்ற வாளை அமிழ்தமென்றார்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எல்லிசு துரை அவர்கள் “மழையையே உண்மை அமிழ்தமாகக் கொள்ள வேண்டும்: வேறு அமிழ்தம் இல்லையென்பது திருவள்ளுவர்கொள்கையாக இருக்கும்” என்கிறார். மழை அமிழ்தமாகக் குறிக்கப்படுவதை “அமிழ்து திகழ் கருவிய கண மழை” என்று பதிற்றுப்பத்துச் சொற்றொடராலும் அறிய முடிகின்றது. மழையையே அமிழ்து எனக் குறிப்பிட்டுப் பாரதிதாசன் அவர்களும் பாடுகின்றார்கள்.

“வான்நின்று மண்ணில் வந்து

மக்களைக் காக்கும்: அஃது

தேன் அன்று கரும்பும் அன்று;

செந்நெலின் சோறும் அன்று;

ஆன்அருள் பாலும் அன்றே;

அதன்பெயர் அமிழ்தாம்! தொன்மை

ஆன்பே ருலகைக் காக்க

அமிழ்வதால் மழைஅஃதேயாம்”

-குடும்ப விளக்கு மக்கட்பேறு

விண் நின்று அமிழ்வதால் மழைத்துளி. 'அமிழ்தம்' எனப்படுவதாகப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் கூறுகின்றார். மொழியியல் அறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களும், இருவகையுணவாய் விளங்கும்மழையே அமிழ்தம் எனப்பெயர் பெற்றுள்ளது என்பதை விளக்குகிறார்கள். அவர் 'அமிழ்தம் என்றது சாவா மருந்தாகிய இருவகையுணவை' எனக் குறிக்கிறார். உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத சோறும் நீரும். தொடர்ந்த பசிதகை (தாக)யால் நேரும் சாவைத் தவிர்த்தலால் இருவகையுணவை இரு மருந்து என விளக்கி. தம் கருத்துக்கு அரணாக 'இருமருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்' என்ற புறநானூற்று வரியை மேற்கோள் காட்டுகிறார். வெந்து மலர்ந்த சோற்றுப் பருக்கை அவிழ் எனப்படும் என்று குறிப்பிட்டு. இந்த அவிழ் என்ற சொல்லே, அவிழ்-அவிழ்து-அவிழ்தம்-அமிழ்தம் என்றாகிறது எனப் பாவாணர் அவர்கள் விளக்குகிறார்கள். வள்ளுவர் கருத்துப்படி 'அமிழ்து' என்று நாம் உணரத்தக்க வகையில் இருப்பது மழையேயாம்.

தொட்டால் இனிக்கும் சுவைக்கட்டியாகிய குழந்தையின் எச்செயலும் பெற்றோருக்கு இன்பம் நல்குவதே; ஆயினும் சோற்றில் கையிட்டு அளைந்து, மேலும் கீழும் சிதறி உணவுண்ணும் காட்சி இன்பமயக்கம் ஊட்டுவதாம். தத்தித் தளர்நடை பயிலும் குழந்தையின்முன் உணவைப் படைத்தால், அது கோழி தரையைக் கிளறுவதுபோல், சோற்றைக் குதறிமேலெல்லாம் இறைத்துக் கொண்டு சோறாடு கோலத்தில் காண்போரைச் சொக்கச் செய்யும். ஈன்ஊடுத்த இளமகனின் தளிர் விரல்களினால் கலக்கிக் குழப்பப்பட்ட உணவு பெற்றோர்க்கு அமிழ்தினும் இனியதாகி விடுகிறது. கூழினை அமிழ்தாக்கும் பெருஞ்சிறப்பு, குழந்தைகளின் பிஞ்சு விரல்களில் பொதிந்து கிடப்பதை வள்ளுவர்,

“அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேநம் மக்கள்

சிறுகை அளாவிய கூழ்”

- குறள் 64

என்று மகிழ்ந்து பாடுகிறார். ‘கூழ்’ என்பது இங்கு உணவுக்குப் பொதுப்பெயராய் உள்ளது. இதையே இழிந்த உணவாகக் கொண்டு. மக்கள் தம் கையால் அளைந்த கூழும் அமிழ்தினும் இனிதாகிவிடும் என்று கூறுவதும் பொருந்தும் என்பர் அறிஞர்.

‘வள்ளுவரின் சிறுகை அளாவிய கூழ்’ என்னும் தொடர் பின்னர் தோன்றிய புலவர்களின் சிந்தையைக் கவர்ந்து சிறந்த பாடல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. குலசேக ஆழ்வார், கண்ணனைச சேயாகப் பெற்று மகிழத் துடிக்கும் தாய்நிலையில் தன்னை வைத்துப் பாடுகின்றார். தவழ்ந்து எழுந்து தளிர்நடை பயின்று, செம்மண்ணில் ஆடி, புழுதி படிந்த கோலத்தோடு வரும் குழந்தை கண்ணனை, மார்போடணைத்து மகிழத் துடிக்கிறாள் அத்தாய். மண்படிந்த மேனி அவளுடைய மார்புக்கு மகிழ்வூட்டுகிறது. புழுதி படிந்த விரல்களில் அவன் வாரியுண்ட சோற்று மிச்சிலை உண்டு மகிழ்த்துடிக்கிறது தாயுள்ளம்! ஆழ்வார் பாடல் இவ்வரிய ஒவியத்தை நமக்குத் தருகிறது.

“தண்ணந் தாமரைக் கண்ணனே கண்ணா

தவழ்ந்தெ முந்து தளர்ந்தோர் நடையால்

மண்ணிற் செம்பொடி ஆடி வந்துஎன்றன்

மார்பில் மன்றிடப் பெற்றிலேன் அந்தோ!

வண்ணச் செஞ்சிறு கைவிரல் அனைத்தும்

வாரிவாய்க் கொண்ட அடிசிலின் மிச்சில்

உண்ணப் பெற்றிலேன் ஓ! கொடு வினையேன்

என்னையென் செய்யப் பெற்றதெம் மோயே!

- நாலாயிர, பெருமாள் திருமொழி 7-6

திருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கவிஞராகிய பாவேந்தர் பாரதிதாசனார், 'சிறுகை அளாவிய கூழைக்கொண்டு ஒரு சிறு கதையையே படைத்துக் காட்டுகிறார். வேடப்பன், நகைமுத்து என்ற இருவரின் இல்லறப் பயன் 'அமிழ்து' என்ற பெண்மகவு, ஒருநாள் அமிழ்து தூங்கியெழுகிறாள்; தத்தித் தத்தி நடந்து தாழ்வாரத்தை அடைகிறாள். அங்கேயிருந்த மைக்கூடு அவள் கண்ணில் படுகிறது. எடுத்துக் கொண்டு கொல்லைப் பக்கமாகக் குறுக நடக்கிறாள். முல்லைக் கொடியின் அடியில் மையைக் கவிழ்த்து மண்ணோடு பிசைகிறாள். மலர்க்கை 'மைக்'கை ஆகிறது. இக்கோலத்தோடு லீட்டினுள் நுழைகிறாள். தந்தை தயிர்ச் சோறு உண்டு கொண்டிருக்கிறான். அமிழ்து தந்தையின் அருகே அமர்ந்து அவன் உண்ணும் சோற்றைத்தன் கையால் அளைகிறான். நிலா நிறத் தயிர் நீலநிறத் தயிராகிறது. 'ஆ' காட்டச் சொல்லி அப்பனுக்கு சோறு ஊட்டுகின்றாள் அமிழ்து. அப்பனும் வாய் திறந்து அதை ஆவலோடு உண்கிறான். இதைக் கண்டு நிற்கும் தாயின் முகம் களிப்பால் மலர்கிறது. பாடுகிறார் பாவேந்தர்:

அறையில் தூங்கி யிருந்த அமிழ்து
 சிறகு விரித் துதறிச் செங்கா லன்னம்
 நடைதொடங் கியதென நடந்து, தாழ்வாரத்(து)
 இடையி லிருந்த மைக்கூட்டை எடுத்துக்
 கொல்லையின் முல்லைக் கொடியன் அடியில்
 சாய்ந்து நீலம் சாய்ந்த சேற்றால்
 சிற்றில் ஒன்று செய்து முடித்தபின்
 தந்தை உண்ணும் தயிரின் சோற்றை
 அங்கையால் அள்ளி 'ஆ, ஆ' என்றாள்
 அப்பனும் வாய்திறந் ததைவாங்கிஉண்டான்!
 தொடர்ந்து நடந்த திந்தத் தொண்டு!

சின்னவள் அன்னை யான திறத்தை
 நகைமுத்து கண்டுமிக மகிழ்ந் திருந்தாள்
 சேறும் சோறும் தந்நைக்குத் தேனே!
 நீலத் தயிரும் நிலாநிறத் தயிரே!
 'அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
 சிறுகை அளாவிய கூழ்' எனச் செப்பிய
 வள்ளுவர் வாய்ச்சொல் பொய்என
 விள்ளுவர் உளரோ விரிநீர் உலகிலே!

-குடும்ப விளக்கு. மக்கட்பேறு.

வள்ளுவர் வாய்ச்சொல்லுக்கு இவ்வகவல் வளமானதொரு
 விரிவுரையாக அமையக் காண்கிறோம்.

விருந்தோம்பல் தமிழினத்தின் தலையாய பண்பு. விருந்தினரை
 உண்பியாது தாமுண்பது சாதலின் இன்னாத்து என்பது அவர்தம்
 கொள்கை. தாம் உண்பது சாவாத் தன்மையைத் தரவல்ல மருந்தாக
 இருந்தாலும் விருந்து புறத்தேயிருக்கத் தனித்து உண்பது முறைமை
 யாகாது.

"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று"

- குறள் 82

'அமிழ்தமே ஆனாலும் விருந்திருக்கும்போது தனித்து
 உண்ணற்க'; 'மருந்தேயாயினும் விருந்தோடுண்க' என்பது தமிழர்
 கொள்கை என்பதை இக்குறள் விளக்குகின்றது.

அவையின் தன்மையை அறிந்து பேச வேண்டும் என்பதை
 வலியுறுத்தத் திருவள்ளுவர் 'அவையறிதல்' என்ற அதிகாரத்தை
 வகுத்துள்ளார். பேசுபவர் கேட்பவரின் திறத்திற்கேற்பப்பேச
 வேண்டும். அவையின் தன்மையை உணராமல் பேசுவார்.

சொல்லும் திறமையறியாதவராவர். அறிவுடையோர் நிரம்பியுள்ள அவையில் நம் நூலறிவும் சொல்வன்மையும் தோன்றப் பேச வேண்டும். கூர்த்த அறிவில்லார் கூடியுள்ள அவையைக் கருத்து நிறைந்த பேச்சுக் கவராது. அங்கே அவர்கள் மதிக்கும் வண்ணம் எளிமையாகப் பேசுவதுதான் முறை; நம் அறிவின் ஆழத்தைக் காட்டிப் பயனில்லை. இங்ஙனம் அவையறிந்து பேசவேண்டியதன் அவசியத்தைக் கூறும் குறளாசிரியர், கற்றறிந்த ஒருவர் தமக்கு ஏற்ற அவையின் கண் பேசுவதுதான் பொருத்தமாகுமே தவிர புல்லவையுள் பேசுவது பயனற்றதாகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தாழ்ந்தோர் அவைக்கண் உயர்ந்த சொற்களைப் பேசுதல் தூய்மையில்லாத முற்றத்தின்கண் அமிழ்தத்தைக் கொட்டியதற்கு ஒப்பாகும் என்பது அவர் கருத்து.

“அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தங்கணத்தர்
அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.”

- குறள் 720

உண்பவர் கையில் கிடைத்தால் அமிழ்தம் பயன்படும். தரையிற் சிதறும்போது அவ்வமிழ்தத்தால் தரை எவ்விதப் பயனையும் அடையப் போவதில்லை; பயன்பட வேண்டிய அமிழ்து அங்கு பயனற்றுப் போகின்றது. நல்லோர் அவையில் வல்லோர் பேசுதல் அமிழ்தத்தை நுகர்பவர் கையில் கொடுப்பதற்கு ஒப்பாகும். அப்பேச்சைக் கேட்கும் தகுதியில்லாதவர் நிறைந்துள்ள அவையில் பேசுதலோ தரையில் சிந்திய அமிழ்தம் போலப் பயன்படா தொழியும்.

அங்கணம் என்பதற்குச் சாக்கடை என்று பொருள் கொள்ளுதல். ‘முற்றம்’ என்று கொள்வதைவிடப் பொருத்தமாம். ‘ஊரங்கணநீர் உரவுநீர் சேர்ந்தக்கால்’ என்ற நாலடிப் பாடலில் அங்கணம் என்ற சொல் சாக்கடை என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருப்பதை அறியலாம். “அங்கணம் சேறு முற்றமாளு சலதாரைக்குப் பேர்” என்று நிகண்டும்

சாக்கடைக்கு அங்கணம் என்ற பெயர் இருப்பதைத் தெரிவிக்கிறது. முற்றத்தில் சிதறிய அமிழ்து மக்களுக்குப் பயன்படாவிட்டாலும் ஏறும்பு, ஈ போன்ற உயிரினங்கள் மொய்த்துண்ணவாவது பயன்படும். அதுவே சாக்கடையில் விழுந்து விட்டால் எதற்கும் பயன்படப் போவதில்லையல்லவா? தக்கார் அல்லார்முன் பேசுதல் எந்த வகையிலும் பயன்தராது என்பதை அது சாக்கடையிற் சாய்க்கப்பட்ட அமிழ்து என்று கொள்வது பொருத்தமேயன்றோ!

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்திருக்கிறான். அப்பரிவு அவனை வாட்டுகிறது; வதைக்கின்றது. தீ, தொட்டால் சுடும்: விட்டால் சுடாது. தலைவியோ தொட்டதால் குளிர்வதும், விட்டாற் சுடுவதுமான புதுமைத் தீயாக விளங்குகிறாள். பிரிவினால் மழையற்ற பயிர்போல வாடிக் கிடக்கிறான் தலைவன்; தலைவியின் தோள்களைத் தொட்ட மாத்திரத்தில் அவனுடைய வாட்டம் பறக்கிறது; உடல் குளிக்கிறது; உயிர் தளிர்க்கிறது. வாடியிருக்கும் தன் உயிரைத் தளிர்விப்பதால் - சாவினின்றும் தன்னைக் காக்கின்ற தன்மையால் - தலைவியின் தோள் அவனுக்கு அமிழ்தமாகிறது.

“உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு

அமிழ்தின் இயன்றன தோள்.”

- குறள் 1106

தென்றற் கொடுமையாலும், சந்திரன் கொடுமையாலும் வற்றின சரீரத்தை நாயகி தீண்டலால் சரீரம் தளிர்க்கையினாலே, நாயகிக்கு அமுதினால் பண்ணன தோள் எனப் பரிதியார் இக்குறளுக்கு உரை பகர்கின்றார்.

வான் மழை அமிழ்து; அமிழ்தேயாயினும் விருந்திருக்கத் தாமே உண்ணுதல் ஆகாது; மழலை மக்கள் கைவிட்டவைவது கூழேயாயினும் பெற்றோர்க்கு அஃது அமிழ்தம்: தகாதவர்முன் தகவுடையார் பேசுதல் சாக்கடையிற் சாய்த்த அமிழ்தமாகும்;

பிரிவினால் வாடும் தலைவனுக்குத் தொட்டால் உயிரளிக்கும்
தலைவியின் தோள் மிழ்தாகிறது - என்ற கனித் தமிழ்க்
கருத்தமிழ்தை, குறளமிழ்தை வாரி உண்போம்; வரைவிலா
சுன்பம் அடைவோம்.

செய்யும் செந்நாப்போதாரும்

‘செய்’ என்பது நிலம், செய்யில் இட்ட வித்து முளைக்க நீர் இன்றியமையாதது; செழித்து வளரக் காற்றும் சூரிய ஒளியும் தேவை. நல்ல வித்தாயினும் பாறைமேல் இட்டால் பயிராகுமா? சிறந்த நிலமாயினும் சொத்தை வித்தினை விதைத்தால் பயனேது? பண்பட்ட நிலத்தில் பொறுக்கு விதைகளையிட்டாலும் நீரில்லா விட்டால் அவை முளைக்கமாட்டா. சூரிய ஒளி இல்லையேல் பயிர் வெளுத்து அழிந்து விடும். அனைத்தும் சரிவரப் பொருந்திய நிலையில் முளைக்கும் பயிரோ செழித்து வளர்ந்து சிறந்த பயனை நல்கும்.

வள்ளுவரின் பண்பட்ட உள்ளமாகிய நிலத்தில் பதித்த கருத்து வித்துகள், அவருடைய பட்டறிவாகிய நீர்பட்டமையால், ‘குறள்’ பயிர்களாக முளைத்தன. அவருடைய புலமை ஒளிபெற்று, ‘அக் குறள்’ பயிர்கள் உரத்துடன் வளர்ந்து உலகுக்கு நலம் விளை விக்கின்றன. வள்ளுவரின் உள்ளச் செய்யில் தோன்றி வளர்ந்த குறள், உலகிலுள்ள செய்’ கொண்டு விளக்கும் கருத்துகளை இங்கு காணலாம்.

பேசுவோர். அவையின் தன்மையை அறிந்து சொற்களை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும். அவையறியாது பேசுவாரின் ‘பேச்சு, பேசியும் பேசப்படாததேயாகும். அறிவிற் சிறந்தவர்முன் பேசுவோர் தம் புலமை வெளிப்படும் வண்ணம் உயர்ந்த பொருளைச் சிறந்த நடையில் பேசவேண்டும். அறிவிற்

சிறியார்முன் பேசும்போதோ தாமும் அந்நிலை நின்று எளிய நடையில் எளிய பொருள் பற்றியே பேச வேண்டும். அவ்வாறின்றி அவர்கட்குப் புரியாத உயர்ந்த கருத்துகளை அங்கு பேசுவதால் பயன் ஏதுமில்லை. 'கொள்வோர் கொள்கை அறிந்து அவர் உளங்கொளச் சொல்லும் திறன்' பேசுவோரிடம் இருக்க வேண்டு வது இன்றியமையாதது. எதையும் நுணுகியுணரவல்ல அறிவுடை யார் முன் பேசுதல், வளரும் பயிர் உள்ள பாத்தியில் நீரைப் பாய்ச்சியது போலாகும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். நீரை எதிர் பார்த்திருந்த பயிருக்கு நீர் கிடைக்கிறது; நீரும் அந்தப் பயிர் வளரப் பயன்படுகிறது. இக்கருத்தினை.

“உணர்வ துடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்

பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று.”

- குறள் 718

என்னும் குறள் அழகுற விளக்குகிறது. பாத்தி அவையாகவும், வளரும் பயிர் அவையிற் குழமியுள்ளோராகவும், நீர் பாய்ச்சுதல் பேசுதலாகவும் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளன. பயிரின் நிலையறிந்து நீர் பாய்ச்சுவதுபோல அவையின் இயல்பறிந்து பேசவேண்டும்.

மக்களில் தீயவர்கள், கயவர்கள் இருப்பார்கள். கழுத்தி லிருக்கும் நகைக்காகக் குழந்தையைக் கொல்லும் கயமைத்தனம் நிறைந்தோரும் மனித வடிவில் உலவுவதுண்டு. அத்தகையோரிடம் இரக்கம் காட்டித் தண்டிக்காது விட்டுவிட்டால் சமுதாயம் பாழ்பட்டுவிடும். வயலில் பசுமையான பயிரினூடே முளைக்கும் களையும், பயிரைப் போலவே பசுமையாகவும் செழிப்பாகவும் தோற்றமளிக்கும். பசுமைத் தோற்றத்தால், பயிரைப் போன்று இருக்கும் தன்மை கொண்டு, களையைக் களையாது விட்டு விட்டால் அது வளரத் தொடங்கி நாளடைவில் பயிரையே நசுக்கிவிடும். பயிருக்கிடையே காணப்படும் களையை அகற்றுவது போலச் சமுதாயத்தில் தோன்றும் கொடியவர்களைக் களைய

வேண்டியது நல்லாட்சியின் இன்றியமையாச் செயலாகும்.
இக்கருத்தை வள்ளுவர்,

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர்.” - குறள் 550

என்னும் குறளால் விளக்குகின்றார். கொடியவர் சிலரைக்
கொலைத் தண்டனையால் அரசன் ஒறுத்தல் பயிரைக் காப்பாற்றக்
களை எடுப்பதற்கு நிகரான செயலாகும் என்பது இதன் பொருள்.

இக்கருத்தினை, இக்குறட்பொருளை எளிய நடையில் படிப்போர்
உள்ளத்தில் பதியும் வண்ணம் கவிஞர் வல்லம் வேங்கடபதி
அவர்கள் அழகுற எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

“கயவரும்மேன் மக்கள்போல் தோன்று வார்கள்
கண்மறைவில் பொய்மையினைப் போற்று வார்கள்!
நயத்தக்க நாகரிகம் அவரால் வாழ்வில்
நசித்துவிடும்; பண்புகெடும்! நன்மை வாடும்.
வயலிலுமிக் கதைநடக்கக் காண லாகும்
வளமாகப்பயிரோடு பயிராய்ப் போலிப்
பயிரான களைமுளைக்கும்; பச்சை சுட்டும்
பயிருக்கே பகையாகிப் பலனைத் தின்னும்
நல்லோர்கள் மத்தியிலே புல்லர் தம்மை
நடமாட விட்டுவிட்டால் நாடென் னாகும்?
பொல்லாங்கே சூழமத னாலே அந்தப்
பொல்லாரைச் சிறைப்படுத்தி வைத்தல் போலே
பல்கீயெங்கும் பயிரோடு பிணைந்து நிற்கும்
பாழ்களையை வேரோடு பறிக்க என்றே
நல்லுழுவர் செயத்தக்க செயலைச் சுட்டி
நயம்படவே நவில்கின்றார் அறத்தின் செம்மல்!”

வள்ளுவர் மக்களிடையே குலம் பிரிக்கிறார்; உயர்ந்த குலம் என்றும் தாழ்ந்த குலம் என்றும் வேறுபடுத்துகிறார். உலக ஒருமைப்பாடு பற்றிப் பேசிய அவ்வொப்பில் புலவன் குலப் பாகுபாடு பற்றிக் கூறியிருப்பானோ என்ற ஐயம் உடனே அனைவர்க்கும் தோன்றும். 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா; குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் தீது' என்றார் பாரதியார். வள்ளுவர் பிரிக்கும் குலம், சாதி சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது அன்று. 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று முழங்கிய முதற் புரட்சியாளர் அவர். சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை... இட்டார் பெரியோர்; 'இடாதோர் இழிகுலத்தோர்' என்றாள் அறநெறி கூறிய ஒளவைப் பாட்டி. கொடையாளர் உயர் சாதியினர்; இடமுடிந்தும் இடந்தரா உள்ளமுடையோர் இழிசாதியினர்; இஃது ஒளவையின் கருத்து. குலத்தைப் பிரிக்க ஒளவை கொண்ட அளவுகோல் கொடைத் தன்மை. வள்ளுவர்கொள்ளும் அளவுகோலோ நமக்கு வியப்பூட்டுவதாக உள்ளது! அவர் நாவலர் அல்லரோ? எனவே ஒருவனுடைய நாக்கைக் கொண்டு இனம் பிரிக்கிறார். எவ்வாறு? எந்த நாக்கு உயர்ந்த, சீரிய அறிவு நலம் சான்ற சொற்களை வெளிப்படுத்துகின்றதோ அந்நாக்குக்குரியவன் உயர் குலத்தவன். கீழ்த்தரமான, முறையற்ற, கேடான, கயமைத்தனம் நிறைந்த சொற்களை எவனுடைய நா பேசுகிறதோ அவன் கீழ்க்குலத்தவன், இது வள்ளுவர் கருத்து.

நிலத்தில் கிடந்தமை கால்காட்டும் காட்டும்

குலத்தில் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்."

- குறள் 959

முளைத்து வளரும் வித்து, நிலத்தின் தன்மையை - அது சத்துள்ள நிலமா, சத்தற்ற நிலமா என்ற கூறுபாட்டைக் காட்டும். அஃதேபோல் ஒருவனுடைய வாயிலிருந்து பிறக்கும் சொல் அவனுடைய குடியைக் காட்டும். இதன் பொருள் என்ன? செம்மையான

சொற்களைக் கூறுவோர் உயர்ந்த குடியினர்: நலம் பயக்காத மொழி பேசுவோர் தாழ்ந்த குடியினர் என்பதேயாம்.

சொற்களைக் கூறவேண்டிய முறை பற்றித் தெய்வப் புலவர் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ள கருத்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. நம் வாயிலிருந்து பிறக்கும் சொல் தரும் பொருள் என்ன. அவ்வாறு பேசுவது முறைதானா. நம்முடைய பண்பாட்டுக்கு அது ஏற்றதா என்பன போன்றவற்றைச் சிந்தியாமலேயே பல வேளைகளில் பேசிவிடுகிறோம். எடுத்துக்காட்டுக்கு ஒன்று குறிப்பிடுவேன்; ஒருமுறை பாலக்காட்டுக்கு ஒரு திருமணத்திற்கு நண்பர்கள் ஒன்றுகூடி ஒரு பேருந்தில் சென்றோம். திருமணம் முடிந்ததும் அருகிலிருந்த மலம்புழா அணைக்கட்டைப் பார்த்துத் திரும்பலாம் என்ற எண்ணத்துடன் அங்கு சென்றோம். அணைக் கட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மாலை ஐந்து மணியளவில் திரும்பினோம். அப்போது எதிரே ஒரு பேருந்து சென்றது. அதில் பெண்கள் நிறைந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒரு கல்லூரியைச் சார்ந்தவர்கள்! சுற்றுலா வந்திருந்தனர். நாங்கள் வெளியேறும் வேளையில் அவ்வண்டி உள்ளே சென்றது. எனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தவர், படிப்பில் இரண்டு பட்டங்கள் பெற்றவர். எதிரே இருந்த வண்டியைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னார்: "அட்டே! கொஞ்சம் முந்தி வந்துவிட்டோம். சிறிது நேரம் கழித்து இங்கு வந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே" என்றார். அப்பேச்சின் பொருள் என்ன? அப்பெண்கள் இங்கிருக்கும் நேரத்தில் நாமும் இங்கிருக்குமாறு வந்திருக்கக்கூடாதா என்பதேயாம். அவர் தவறான உள்ளம் கொண்டவர் அல்லர்: நேர்மையாளர்; நல்லொழுக்கமுடையவர். ஆயினும் வேடிக்கையாகப் பேசுவதாக எண்ணிக்கொண்டு, கூறுகின்ற சொற்களின் பொருள் எவ்வளவு கேவலமானது என்ற சிந்தனையேயின்றிப் பேசிவிட்டார்! தீரைப்பட

விளம்பரங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும், “ரசிகர்களின் கனவுலகக் கனனி... நடிப்பது”? என்ற தொடர்களைக் காணுகிறோம். சிந்தித்துப் பார்த்தால் இதன் பொருள் எவ்வளவு கேவலமானது? உறங்குபவன் தனக்கு உரியவள் அல்லாத ஒருத்தியைக் கனவிலே கண்டு துயில்கிறான் என்றால் அஃது எவ்வகைப் பண்பாகும்? பொருள் பற்றிச் சிந்தியாமலே எழுதி விடுகிறோம். பேசி விடுகிறோம்! இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். உயர்ந்த நிலையிலே இருப்பவர்கள் ஆயினும், செல்வர்கள் ஆயினும், செல்வாக்கு மிகுந்தவர் ஆயினும், தகுதியற்ற சொற்களைப் பேசும் நாவைக் கொண்டிருப்பின் அவர்கள் தாழ்ந்தவரேயாவர். இழிவான சொற்களைக் கூறுவோர், படடங்கள் பெற்றவரேயாயினும், அவர்கள் இழிந்த குலத்தவரே என்பது வள்ளுவர் கருத்து. பண்புநலம் கனியப் பேசும் பழக்கத்தை வள்ளுவரின் இக்குறள் வலியுறுத்துகிறது. நாட்டு மக்கள் பின்பற்றி ஒழுகவேண்டிய மிகச் சிறந்த கருத்து இது.

மக்கள் பொறையுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். பிறர் செய்யும் தீங்கையும் பொறுக்க வேண்டும். அத்தீங்கை நினைவில் கொள்ளாது மறந்து விடுதல் பொறுத்தலை விட நல்லதாகும் என்பதைத் திருவள்ளுவர் நிலத்தைக் கொண்டு விளக்குகிறார். நிலத்தை அகழ்கின்றார்கள்; தனக்கு ஊறு செய்கிறார்களே என்று அந்நிலம் வெகுண்டு அவர்களை அழிப்பதில்லை. மாறாக அகழ்வோர் நின்று கொள்ள அதுவே இடத்தையும் நல்குகிறது. அது மட்டுமா? இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்கிறது. தோண்டத் தோண்ட, தோண்டுபவர்கட்குப் பல பயனுள்ள பொருள்களை நல்குகிறது. நீரைத் தருகிறது; எண்ணெயைத் தருகிறது; இவ்வாறே ஏற்றமிகு பொருள்கள் பலவற்றைத் தருகிறது. அகழ்வாரைத் தாங்குவதோடு அவர்கட்கு நன்மையையும் நல்கும் இந்தப் பண்பு வள்ளுவரால் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது.

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை

இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.”

- குறள் 151

நிலத்தின்மீது நின்றுகொண்டு அதே நிலத்தை வெட்டுவது போன்றே, நம்மால் புரக்கப்படுபவர்களே நம்மை இகழ்ந்து பேசவும் நேரலாம். அதை நாம் பொறுமையுடன் தாங்க வேண்டும். ஒருவன் அகழ்வதினாலேயே நிலத்துக்கு அழிவு ஏற்பட்டு விடுவதில்லை, அகழ்ந்த அந்த இடம் வானியாக, கூவலாக மாறிச் செழுமை பெறுகிறது. பிறர் இகழ்வதைப் பொறுமையுடன் ஏற்றால் அது நமக்குப் பெருமையாகவே முடியும்.

விசும்பில் உள்ள நீருக்கு நிறம், மணம், சுவை கிடையா. அதுவே வீழ்ந்து நிலத்தில் படியும்போது, சேர்ந்துள்ள நிலத்தின் தன்மைக் கேற்ப நிறம், சுவை முதலியன மாறுபடுகின்றன. அதுபோன்றே ஒருவரின் தனித்த இயல்பான அறிவு, சேரும் இனத்திற்கேற்ப மாறுபடும் என்பதால் சிற்றினம் சேரக்கூடாது என வள்ளுவர் வற்புறுத்துகிறார். நல்லினம் சேர்ந்தால் நன்மை கிட்டும்: புவோடு சேரும்போது நாரும் மணம் பெறுதல் போல. சிற்றினம் சேர்ந்தாலோ அனைத்தும் அழியும்; சாக்கடையிற் சேரும் பன்னீரும் சாக்கடையாவது போல! ஆகவே ஆராய்ந்து இனம் சேர வேண்டும் என்பது,

“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்கு

இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு.”

- குறள் 452

என்னும் குறளால் அறிவிக்கப்படுகிறது, நிலம் இனத்துக்கும், நீர் அறிவுக்கும் உவமைகளாய் வந்துள்ளன. நீரின் தன்மையை நிலம் வேறுபடுத்துதல் போல அறிவின் தன்மையை இனம் வேறுபடுத்திவிடும்.

களர் நிலம் விளைவுக்கு ஒவ்வாதது: வித்திய வித்தை முளைக்க
வொட்டாமற் செய்வது. நிலம் என்ற பெயரில் ஒரு பரப்பைக்
கொண்டிருப்பது தவிர அதனால் பயனேதுமில்லை. அறிவு என்ற
சாரம் இல்லாமையால் கல்லாதாரை வள்ளுவர் களர் நிலத்தோடு
ஒப்பிடுகிறார். அவர்கள் பிறப்பு எவ்விதத்திலும் பயனற்றது.
இருந்தும் அவர்கள் இல்லாதவர்களே! களர் நிலத்தைப் போல
அவர்கள் வடிவோடு உலவுவது தவிர அவர்களால் சமூகத்திற்குப்
பயனில்லை என்பார்.

“உளரென்னும் மாத்திரையர் அல்லால் பயவாக்

களரணையர் கல்லா தவர்.”

- குறள் 406

என்றார். நாட்டில் கல்லாமையாகிய களரை இல்லாமையாக்கி,
அதை நலம் கொழிக்கும் நன்செய்யாய் மாற்றும் பணியில் அரசன்
அயராது உழைக்க வேண்டுமென வள்ளுவர் அவாவுகிறார்.

வலிமையும் பெருமையும் உடையவராயினும் தமக்கு
வாய்ப்பில்லாத இடத்தில் இருந்தால் மிக எளியவராலும் வெல்லப்
பட்டு விடுவர். ஆண்மை செறிந்த யானையாயினும் கால் புதையக்
கூடிய களர் நிலத்தில் சிக்கிக் கொண்டால் கேவலம். நரிக்கூட அதைத்
தன்புறுத்தி மகிழும் என்பதை.

“காலாழ் களரில் நரியடும் கண்ணஞ்சா

வேலாள் முகத்த களிறு”

- குறள் 500

என்ற குறள் மூலம் விளக்குகிறார். யானை விலங்குகளிலேயே
பெரிய தோற்றமுடையது: வலிமை மிக்கது: அஞ்சாத தன்மை
கொண்டது. போர்க்களத்தில் வேலேந்திய வீரர்களைத் தன்
கொம்புகளால் குத்திச் சாய்க்கும் வீரமுடையது. இருந்தும்
இடமல்லா இடத்தில் சிக்குண்டதால் சிறு நரியால் தொல்லைக்குட்
பட்டுத் துவள்கிறது. இஃதொப்பவே, ஒருவன் அறிவு, ஆற்றல்,

அஞ்சாமை, ஆண்மை, ஊக்கம், வீரம் முதலியவற்றால் நிறைந்திருப்பினும் ஏற்ற இடம் அமையாவிடில் எடுத்த செயலை வெற்றியுடன் முடிக்க முடியாது; தோல்வியடைந்து துயருறவும் நேரிடும்.

சறுக்கு நிலங்களில் கவனமுடன் நடக்க வேண்டும்: இன்றேல் வழக்கி விழ நேரிடும். அத்தகைய இடங்களில் ஒரு கோழை ஊன்றி நடப்பது பாதுகாப்பாகும். வழக்கல் நிலத்தில் கோல் ஊன்றி நடப்போரைப் பார்த்த வள்ளுவர் அது கொண்டு ஓர் அரிய கருத்தை உரைக்கிறார். வாழ்க்கை ஒரு நீண்ட பயணம். அதில் நம்மை இடரவைக்கும் இடங்களும் இருக்கலாம். அவற்றைக் கடக்கும்போது உயர்ந்தோர்களின் மொழியினை ஊன்றுகோலாகக் கொண்டால் இடரேதும் நேராது. இதனை,

“இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே

ஒழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்”

- குறள் 415

என்னும் குறளால் அறியலாம்.

விளைநிலத்தைக் கவனித்துப் பார்த்துப் பருவத்தில் செய்ய வேண்டியன செய்ய வேண்டும். உழுதல், எருப்பெய்தல், களை கட்டல், நீர்பாய்ச்சல், காத்தல் என்றவைகளை முறைப்படி ஆற்றவேண்டும். அவ்வாறு அடுத்தன செய்யாது சோம்பியிருப்பானாயின் நிலம் பயனைத் தராது. நிறைகாத்து ஒழுகும் புகழ்புரிந்த இல்லாளைப் பெற்ற ஒருவன் அவளை நாடொறும் பேணி. நகைமுகம் காட்டி, நலம் புனைந்துரைத்து, உளம் மகிழ்ச்சி செய்வானேல் அவளும் 'கூடிமுயங்கிக்' குறைவற்ற, இன்பம் தருவாள். அவளைப் பிரிந்து காணாதிருப்பினோ ஊடிக் கொள்வாள். இஃது இல்லத்தில் நிகழ்வது. அதுபோன்று, நிலமங்கையை மணந்துள்ள உழவ மகனும் நாடொறும் அவளைக் கண்டு, உர உணவு உண்டாளா; நீரோடையை நிறைவுறப் பெற்றிருக்கிறாளா; இல்லக்

காப்பியாகிய வேலி, ஊறின்றி உள்ளதா என்பன போன்ற அவள் தேவையற்றிந்து உதவ வேண்டும். இன்றேல் அவளும் 'தன்னுடைய எழிற்புனைவாகிய பயிர்க்கோலத்தை' அழித்துக் கொண்டு ஊடிவிடுவாள். அதன் விளைவு, விளைவு கிடைக்காது. "மனைவி யாளின் நலம் கவனியாதவன் 'போக'மிழக்கிறான், நிலத்தைக் கவனியாதவனும் போகம் (விளைவு) இழக்கிறான்" இக் கருத்தினையே வள்ளுவர்,

"சொல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலர்ந்து

இல்லாளின் ஊடி விடும்."

- குறள் 1039

என்று புனைந்துரைக்கின்றார்.

நம்மிடம் ஏதுமில்லை என்று ஏங்கியிருப்பாரைக் கண்டு நிலமங்கை சிரிக்கிறாள். "இறகால் உடலை நீவிடில் உடலெங்கும் மயிர் சிலிர்க்கும். அதேபோல் கொழுமுனைபட்டால் போதும்! நிலமங்கை கூசி, உடல் குழைந்து, பயிராகிய மயிர் சிலிர்ப்பாள்" இதையறிந்து உழைத்து, உயர்வு தேடாது, சோம்பித் திரிபவர்களைப் பார்த்து இரக்கப்படும் நிலமங்கை சிரிக்காது என் செய்வாள்!

"இலமென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்

நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்."

- குறள் 1040

இக்குறளுக்கு ஓர் அரிய விளக்கம்போல அமைந்துள்ளது முன்னாள் தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்களுடைய ஒரு கவியரங்கப் பாடல்!

"எதுவும் இல்லையென ஏங்கியிருப்பாரைக் கண்டு

எது இல்லை என் மகனே!

வெடித்திருக்கும் என் வயிற்றில் மண்வளம் பார்;

வெகுதூரம் அழித்திட்டால் வைரமணி வழங்கிடுவேன்;

வெகுளியாய் வாழாமல் வேளாண் குடி பெருக்கிடுக
எனச் சிரித்து நிலமடந்தை நிற்கின்றாள்!
உழவர் திருமகனே! உணர்ந்தீடுக புனிச் சிரிப்பு:
உழைத்து பெற்றீடுக உடனடியாய்ப் புதுச் செழிப்பு!”

‘நிலம்’ கொண்டு திருவள்ளுவர் நம் உள்ளமாகிய நிலத்தில் ஊன்றியுள்ள கருத்துப் பயிர்கள் வருமாறு : அவையறிந்து ஆராய்ந்து பேசு; கொடியவரை ஒறுத்தீடு; இழிந்தன பேசிக் குடிப்பெருமையைக் குலைக்காதே; தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுத்தல் தலைசிறந்த பண்பாகும்; இனத்தியல்பால் அறிவு திரியும்; கல்லாதவர் களர் நிலத்திற்கு ஒப்பாவார்; ஏற்ற இடமமையானிடில் எடுத்த செயலில் வெற்றிகாண முடியாது; உயர்ந்தோர் சொல் உற்றதுணை; பேணப்படாத நிலம் விளைவைத் தராது; எல்லாந் தரும் நிலமிருக்க ஒருவன் வறுமையால் சோம்பிக் கிடப்பது நகைப்பிற்கிடமானது.

இக்கருத்துப் பயிர்கள் செழித்து வளர்ந்து நமக்கு அறிவு விளைவை அளவின்றித் தருவதாகுக!

விளக்கும் விரிகுறளம்

பொருள்களை விளங்கச் செய்வது விளக்கு; அஃது இருளில் ஒளியைத் தந்து இன்பமூட்டுகிறது. பண்டை நாட்களில் இருளுக்கு அஞ்சிய மக்கள், அதனையோட்டிய ஞாயிறு, திங்கள், தீ ஆகியவற்றைத் தெய்வமெனக் கொண்டனர். காலப்போக்கில் ஞாயிறு, திங்களாகிய இயற்கை ஒளியேயன்றிச் செயற்கை ஒளியேயற்ற விளக்கினைக் கண்டது மனித அறிவு, மனித வாழ்வில் விளக்கு இன்றியமையாப் பொருள். மாலை மறைந்து இருள் சூழமுன் விளக்கை ஏற்றி ஒளியை உலாவ விடுகின்றனர் இல்ல நங்கையர், மங்கையர் விளக்கேற்றும் காட்சியை இலக்கியங்கள் நயம்படப் பேசும்.

“வெள்ளியினாலாகிய வளை இறுகின முன்கையைக் கொண்ட ஒரு மங்கை: அவள் மூங்கில் போலும் தோளினையும், மெத்தென்ற சாயலினையும், முத்தையொத்த பல்லினையும் உடையவள்; காதணிவரை நீண்டுள்ளதும் குளிர்ச்சி பொருந்தியதுமான கயற்கண்ணாள்; மழைக் காலம்; மாலைப் பொழுதினை அறிய இயலவில்லை: வீட்டில் பூத்தட்டில் பசிய காம்புகளையுடைய பிச்சி மலரரும்புகள் இட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன; மாலை தோன்றியதும் சுவ்வரும்புகள் தம் இதழ்களை விரித்தமையால் இல்லமெங்கும் மணம் சூழ்கிறது! அது கொண்டு மங்கை மாலைப் பொழுதினை அறிகின்றாள்; உடனே இரும்பாற் செய்த தகளியில் நெய் தோய்ந்த தீரியைக் கொளுத்தி நெல்லையும் மலரையும் சிதறி இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்கி நிற்கின்றாள்.”

“வெள்ளி வள்ளி வீங்கிறைப் பணைத்தோள்
 மெத்தென் சாயல் முத்துழற் முறுவல்
 பூங்குழைக் கமர்ந்த ஏந்தெழில் மழைக்கண்
 மடவரல் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
 செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்தீசுத்து
 அவ்விதழ் அவிழ்பதம் கமழப் பொழுதறிந்து
 இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரி கொளீஇ
 நெல்லும் மலருந் தூஉய்க்கை தொழுது”

-நெடுதல். 36-43

ஒளி விளக்கேற்றி நிற்கும் மங்கையரை ஒவியப்படுத்தும் இவ்வரிகள் நெடுநல்வாடையில் காணப்படுகின்றன.

இருளை ஒட்டி அச்சத்தை நீக்குவதால் விளக்கு மங்கலப் பொருளாகக் கருதப்படுகின்றது. நம் நாட்டில் மங்கல நிகழ்ச்சிகள் அனைத்திலும் விளக்குகள் ஏற்றி வைக்கப்படுகின்றன. மேனாட்டிலும் மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றி ஒளியூட்டுகின்றனர். நன்மை செய்யும் எதுவும், எவரும் விளக்கோடொப்பிட்டுப் பேசப்படுவர். குடும்பத்தை திறம்பட நடத்தும் தலைவி 'குடும்ப விளக்கு' எனப் பாராட்டப்படுகின்றாள். வநந்து கிடந்த மக்கட் சமுதாயத்தைத் தம் அரிய உழைப்பினால் முன்னுக்குக் கொண்டு வருபவர்கள் நாட்டில் விளக்கேற்றி வைத்த நன்மக்களாகப் போற்றப்படுகின்றனர். மக்கள் மனத்தில் தோன்றும் அறியாமை, ஆணவம் போன்ற மாசுகள் இருள் என்றும் அவற்றை ஒட்டுவது அறிவாகிய விளக்கு என்றும் பொதுவாக உருவகிக்கப்படும் வழக்கம் இலக்கிய மரபாக இருந்து வருகிறது.

அகல், அதில் பெய்யப்படும் எண்ணெய். எண்ணெயில் நனைந்து கிடக்கும் திரி. திரியின் நுனியிலுள்ள கூடர், அகலினைத் தாங்கும்

தண்டு-இவற்றின் சேர்க்கையே விளக்கு. திருக்குறளில் விளக்குறுப்புகள் அனைத்தையும் காணுகின்றார் ஒரு புலவர். அறத்துப்பாலாகிய அகலில் பொருட்பாலாகிய திரி கிடத்தப்பட்டுள்ளது; அதன்மீது இன்பத்துப்பால் என்ற நெய் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. திரியின் நுனியில் வள்ளுவரின் செம்மை நலம் சான்ற சொல் சுடராக எரிகிறது. இந்த அகல்விளக்கை வெண்பாவாகிய தண்டு தாங்குகின்றது. இவ்வாறாக குறள்விளக்கு வள்ளுவனாரால் ஏற்றப்பட்டுள்ளது. மற்ற விளக்குகளுக்கும் குறள் விளக்குகளுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய வேறுபாடுண்டு. பிற விளக்குகள் புற இருளை. உலக இருளை ஒட்டுகின்றன. குறள் விளக்கோ 'உள்ளத்தில் படிந்துள்ள இருளை, மனமாசை அகற்றுகின்றது.

“அறம்தகளி; ஆன்ற பொருள்திரி; இன்பு
சிறந்தநெய் செஞ்சொல் தீ; தண்டு-குறம்பாவா
வள்ளுவனார் ஏற்றினார் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு.”

-திருவள். மாலை 47

இவ்வாறு திருக்குறளை உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்காகத் திருவள்ளுவமாலையில் நப்பாலத்தனார் என்ற பெரும்புலவர் உருவகப்படுத்துகிறார்.

அழுக்காறு. அவா. வெகுளி ஆகிய மாசுகள் மனத்தை இருளடையச் செய்கின்றன. அம்மாசுகளற்ற ஒளி மனம் மக்கட்குத் தேவை. மனத்தே மாசு கொண்டு புறத்தே தூய்மையாக இருத்தல் பொருளற்றது. எது அறம்? என்ற வினாவிற்குத் திருவள்ளுவர்.

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்

எனகிறார். ஒருவர் தம் மனத்தில் குற்றமற்றவராக இருக்க வேண்டும்: அறம் அவ்வளவினதே!

ஒருவன் தன் நெஞ்சம் அறிய ஒரு பொய்யைச் சொல்லக் கூடாது. அவ்வாறு சொன்னால் அவன் நெஞ்சே அவனை வருத்தும். பொய்யை பாவமெல்லாம் விளைகின்ற விளைநிலமாகும். "தான் கெட்டுப் போனாலும் பெரியோர்களுக்குக் கெடுதி உண்டாக வேண்டும் என்று நினையற் கதன் உடம்பிலுள்ள சதை முழுவதும் வற்றி உடல் வெறும் எலும்புக் கூடானாலும் உண்ணத்தகாத பகைவர்கள் கையிலுள்ள உணவைப் பெற்றும் உண்ணற்க! வான் சூழ்ந்துள்ள இவ்வுலகம் முழுவதும் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் பொய்யோடு கலந்த சொற்களைப் பேசற்க" என்கிறது நாலடியார். பொய் அகன்று வாய்மையே எங்கும் நின்று நிலவ வேண்டும். 'வாய்மையின் வழிநின்று மன்னுயிர் ஒம்பும் அருளார்க்கு எய்தாத அரும்பொருள் எதுவும் இல்லை' என்பார் இளங்கோவடிகள்.

இத்தகைய சிறந்த வாய்மையை வள்ளுவர் விளக்கு என்கிறார். புறத்திருளை ஒட்டுகின்ற உலக விளக்குகளெல்லாம் விளக்குகள் ஆகா. சான்றோர்க்கு மனத்திருள் நீங்கும் பொய்யாமையாகிய விளக்கே விளக்காகும்.

"எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்

பொய்யா விளக்கே விளக்கு"

- குறள் 299

இக்குறளுக்கு உரை எழுதும் பரிமேலழகர் "உலகத்தார் விளக்காவன ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்பன. இவற்றிற்குப் போகாத அறியாமையாகிய இருளை வாய்மை ஒட்டுதலின் அதனைப் பொய்யா விளக்கு என்றார் வள்ளுவர்" எனக் குறிப்பிட்டுப் பொய்யா விளக்கின் பெருமையைப் புலப்படுத்துகின்றார். பகலில் விளங்கும் கதிரவன் இரவில் ஒளி வீசுவதில்லை. இரவில் ஒளிரும் குளிர்நிலா பகலில் தோன்றுவதில்லை. ஆனால் வாய்மை என்னும் விளக்கோ இரவு பகல் எந்நேரத்திலும் எவ்விடத்திலும் ஒளி வீசிச்

சிறத்தலாலும் இது பொய்யா விளக்காகிறது. விளக்கு இருளை ஒட்டி பொருளைக் காட்டுவது போல, வாய்மை விளக்கும் மன இருளை விரட்டி, அறிவு நலத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

அகத்தாய்மையே, அக ஒளியே வேண்டப்படுவதாதலின் அடியவர்களும் இறைவனை உள்ளொளிர் விளக்காகக் காண்கின்றனர்.

“அருள்ஒளி விளங்கிட ஆணவம் எனுமோர்
இருளற என்னுளத் தேற்றிய விளக்கே
துன்புறு தத்துவத் துரிசெலாம் நீக்கிநல்
இன்புற என்னுளத் தேற்றிய விளக்கே”

என்கிறார் இராமலிங்க அடிகள். குமரகுருபர அடிகள் மீனாட்சி யம்மையை “அகந்தைக்கிழங்கை அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற் கேற்றும் விளக்கே” எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். “உண்மைக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய வழிபாடு யாதெனில் அதைப் பயன்படுத்துவதே ஆகும்” (The greatest homage we can pay to truth is to use it) என்பது அறிஞர் எம்ர்சன் வாக்கு. இதைப் பின்பற்றி வாய்மையை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுவது மனித குலத்தின் தலையாய கடமையாகும்.

திருவள்ளுவர் ஒருவன் பிறந்த குடியைக் ‘குன்றா விளக்கு என்று குறிப்பிடுகின்றார். வாழையடி வாழையெனத் தொடர்ந்து அழிவின்றி இருத்தலான், அஃது என்றும் அவிதல் இல்லா நந்தா விளக்காகிறது. இந்த நந்தா விளக்கையும் அவிக்கும் வல்லமை படைத்த ஒன்று உண்டு. அதுவே சோம்பல் என்ற கசடு!

“குடியென்னும் குன்றா விளக்கம் மடியென்னும்
மாகூர மாய்ந்து கெடும்”

- குறள் 60

ஒருவன் தன் குடியாகிய மங்காத விளக்கின்மீது சோம்பல் என்ற மாசினைப் படரவிட்டால் விளக்கும் ஒளி குன்றி முடிவில் அவிந்துபோம். "இல்லமே தகழியாய், இல்லுள் பிறந்த மகனே திரியாய், ஊக்கமே நெய்யாய், முயற்சியே உயர்ச்சியான ஒளியாய், ஒரு குடி விளங்கி வருங்கால், அந்த மகன் பால்மடி மண்டி நின்றால் அக்குடி ஒளி இழந்து பின்பு அடியோடு அழிந்து போம். வீடுகள்தோறும் நாளும் பழக்கமாய் வருகிற விளக்கை இங்ஙனம் உருவகித்து விளக்கி நயமாக உரைத்துள்ளார்" என்பார் திரு. செகவீர பாண்டியனார் அழிக்கும் இயல்புடைய சோம்பலைத் தன்னிடம் கொண்டு நடக்கும் அறிவில்லாதவன் பிறந்த குடியானது; அவனுக்கு முன்னரே அழிந்துவிடும் என்று மற்றொரு குறளிலும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். சோம்பல் மன உணர்வுகளை மரமரக்க செய்கின்றது. சோம்பலானன் நடமாடும் பிணத்திற்கு ஒப்பாவான். எனவே, பிறந்த குடியை மேன்மேலும் உயர்த்த வேண்டுமென்பவர் சோம்பலின் கொடுமையை நன்குணர்ந்து அதனை விலக்கி முயற்சியாளர்களாகத் திகழ வேண்டும்.

பொருளின் பெருமையோ பேசும் தரமன்று; அதன் சிறப்பைப் பேசாத நூல்கள் இல்லை. அறம். பொருள். இன்பம் என்ற மூன்றனுள் நடுவணதாகிய பொருள் எய்த இருதலையும் உள்ள அறமும் இன்பமும் தாமே வந்தடையும் என்கிறது நாலடி.

"வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்."

"அருளுடையாரும் மற்ற அல்லாதவரும் பொருளுடையாரைப் புகழாதார் இல்லை" என்கிறது பழமொழி. வளையாபதியோ "செல்வம். குலம் தரும்; கல்வி கொணர்ந்து முடிக்கும்; அலந்த கிளைகள் அழிபசி தீர்க்கும்" எனப் பொருளின் பெருமையைப் பேசுகிறது. 'கல்லானையானாலும் கைப்பொருள் ஒன்றுண்டானால்

எல்லாருஞ் சென்றங்கு எதிர்கொள்வர் - இது பணத்தின் செல்வாக்கைப் பற்றி நல்வழி நவில்வது. சீவகசிந்தாமணி'

“வென்றி ஆக்கலும் மேதகவு ஆக்கலும்
குன்றி னார்களைக் குன்றென ஆக்கலும்
அன்றி யும்கல்வி யோடழ காக்கலும்
பொன்துஞ்சு ஆகத்தி னாய்பொருள் செய்யுமே”

எனச் செப்புகின்றது. செல்வம் வெற்றியை உண்டாக்கும்; மேம் பாட்டைத் தோற்றுவிக்கும். இவைகளையன்றி கல்வியையும் அழகையும் சேர்க்கும்: மெலிந்தவரையும் மலையென வலியுடைய ராக்கும்.

பொருள் குன்றினார்களையும் குன்றென ஆக்குமென்கிறார் திருத்தக்கதேவர். திருவள்ளுவரோ இன்னும் அழகாக,

“பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்லது இல்லை பொருள்”

- குறள் 751

எனப் புலப்படுத்துகின்றார். ஒரு பொருளாக மதிக்கத்தகாதவரையும் பொருள் மதிப்புடையவராகச் செய்து விடுகின்றது. எனின், அப்பொருளைவிடச் சிறப்புடைய பொருள் வேறென்ன இருக்க முடியும்? பொருள் இல்லாதவர்களை, அவர்களிடம் வேறு எத்தகைய சிறப்பு இருந்தாலும் எல்லாரும் இகழ்வர். எந்தவிதமான நன்மை இல்லாவிட்டாலும் செல்வரை எல்லாரும் சிறப்புச் செய்வர். இதுவே உலக இயற்கை.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த செல்வத்தைத் திருவள்ளுவர் விளக்காக உருவகிக்கின்றார். மற்ற விளக்குகளுக்கும் இந்தப் பொருள் விளக்குக்கும் வேறுபாடு உண்டு. சாதாரண விளக்கினை எடுத்துக் கொண்டு போனால் அது தான் உள்ள இடத்தில் மட்டுமே

இருளை ஒழிக்கும். பொருள் விளக்கோ அதனை வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் நினைக்கின்ற இடத்திற்கெல்லாம் சென்று அங்குள்ள பகையிருளை ஒட்டுகின்ற வல்லமை உடையதாகும்.

“பொருளென்னும் பொய்யா விளக்கும் இருளறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று” - குறள் 753

“ஈட்டி எட்டியவரை பாயும்; பணம் பாதாளம்வரை பாயும்”
என்பது பழமொழியன்றோ?

பகைவர் செருக்கினை அறுக்கப் பணத்தைவிடக் கூர்மையான வாள் இல்லை என்பதால் அதனை ஒருவன் தேடிச் சேர்க்க வேண்டும் எனக் கட்டளையிடுகிறார் திருவள்ளுவர். இவ்வாறு பொருளின் பெருமையைக் கூறியதால் அதனை எந்த வழியிலாவது சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்து விடக்கூடாது என்பதால் திருவள்ளுவர் பொருளை அறவழியில் ஈட்ட வேண்டும் என்ற அறிவுரையையும் கூறியுள்ளார்.

“ஒருமனதாயினர் தோழி. இந்தத் திருமண மக்கள் என்றும் வாழி’ என உற்றோரும் மற்றோரும் வாழ்த்தத் தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் புகுகின்றனர்; கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்ட இன்ப வாழ்க்கையில் ஒழுகி வருகின்றனர். பொருளீட்டத் தலைவன் வெளியூர் செல்ல வேண்டியவனாகின்றான். தன் கருத்தைக் குறிப்பால் தலைவிபால் உணர்த்துகிறான். இதைக்கேட்ட தலைவியோ, வளை தளர, வாய் துடிப்ப, கண்கள் நீருகுக்க ‘கண்ணோட்டமின்றிப் பொருளை விரும்பி அகல்வீரேல் அகல்க; என அழுது அரற்றுகிறாள். தலைவன் தான் பொருளீட்டப் பிரிய வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தி, “கார்ப்பருவத்தில் கட்டாயம் வந்துவிடுவேன்; அதுவரை ஆற்றியிருத்தலே முறை” என்று அவள் குழல் திருத்தியும், கன்னம் வருடியும் வேண்டி

நிற்கிறான். அவளோ, "பிரிந்து செல்லாத நிலைமையிருந்தால் என்னிடம் சொல்லுங்கள்; பிரிந்து சென்றால் 'வந்தேன்' என்ற சொல்லை அப்போது வாழ்ந்திருப்பவரிடம் சொல்லுங்கள்" எனப் பொருமுகின்றாள். அவளை ஒருவாறு தேற்றித் தலைவன் பிரிகிறான். பிரிவினால் தலைவியின் மேனியில் பசலை படர்கிறது. காதலன் பிரிந்ததும் உடனே பசலை படரும் தன்மையைத்தான் நாள்தோறும் காணுகின்ற நிகழ்ச்சி ஒன்றை உவமையாக்கித் தலைவி ஒருத்தி கூறுவதாகக் குறுந்தொகையில் பரணர் ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார். கேணியில் பச்சைப் பாசி படர்ந்திருந்தது. நீர் முகக்கப் பாத்திரத்தை உள்ளே அழுத்தும்போது பாசி அகல்கிறது. பாத்திரத்தை எடுத்த மறுகணமே பாசி மீண்டும் படர்ந்து நீரை மறைக்கிறது. அந்நீர்ப் பாசியைப் போன்றே பசலையும், தலைவன் தழுவுங்கால் விலகியும் அவன் பிரியுங்கால் பரந்தும் நிற்கிறது என்பதைத் தலைவி உணர்ந்தவளாய்.

"ஊருண் கேணி உண்துறைத் தொக்க
பாசி யற்றே பசலை: காதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழி விடிவுழிப் பரத்த லானே."

-குறுந்தொகை 399

என்று அழகுற இயம்புகிறாள். "நோக்கவே தளிர்ந்து நோக்காது இமைப்பினும் நுணுகும் நல்லாராகிய' மகளிரின் பிரிவாற்றாமையை இன்னும் நுணுகாமாக விவரிக்கின்றார் திருவள்ளுவர். அவர் படைத்துக் காட்டும் இல்லத் தலைவி பசலையுர்வதற்கு இல்ல விளக்கொளியை உவமையாக்குகிறாள். நீர்ப்பாசி சிறிது சிறிதாக அகல்வதையும் மீண்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வந்து மூடுவதையும் நாம் கண்ணால் காண முடியும். ஆனால் இருளில் ஒளி பரவுவதையும், ஒளி நீங்கியதும் இருள் மூடுவதையும் நாம்

பார்க்க முடிவதில்லை. கண்ணால் பார்த்தறிய முடியாத அவ்வளவு விரைவில் அவை நடக்கின்றன. வள்ளுவரின் இல்லத்தலைவி. விளக்கினுடைய மறைவினால் இருள் வந்து மூடுகின்ற விரைவே போல் தலைவன் தழுவுதலைத் தவிர்த்ததும் பசலை வந்து தன்மேல் ஊர்ந்து விடுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றான்.

“விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல் கொண்கன்

முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு”

- குறள் 1186

தலைவனைத் தழுவிக்கிடந்தேன். அப்போதெல்லாம் இப்பசலை எங்கு மறைந்திருந்ததோ, தெரியவில்லை! அவனைத் தழுவுதலி னின்றும் சிறிது அகன்றேன். அவ்வளவுதான்! பசலைநீறும் உடனே வந்து பரவிவிட்டது” என்று பசலையால் வரும் பருவரலை மேலும் விவரிப்பாள். தலைவன் விரைவில் திரும்புவானாக! அவள் பசலை நீறமும் விளக்கொளி கண்ட இருள்போல் ஓடுவதாகக்!

வாய்மையே பேசவேண்டும்: சோம்பல் கூடாது! பொருளைச் சேர்க்க வேண்டும்: மகிழ்ச்சி பொங்கும் இவ்வாழ்வு அமைதல் வேண்டும் என்பன திருக்குறள் விளக்கொளியில் காணும் பொருள்களாகும்.

வாளும வளிளுவரும

பண்டைத் தமிழர்கள் போர்க்களம் சென்று, வீரம் விளைத்து, விழுப்புண் தாங்கி, வெற்றி சூடுவதைப் பெருமையாகக் கருதினர். புலவர் பொன்முடியார், 'வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லர்க்குக் கடமை' என்றும், ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக் களிற்றெறிந்து பெயர்தல் காளையின் கடமை' என்றும் குறிப்பிட்டுப் போந்தார். பிறக்கும் குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும் அல்லது சதைப்பிண்டமாக வெளிப்பட்டாலும் 'இவை வாள் வாய்ப்பட்டு இறந்தாலல்லது நலமின்று, எனக் கருதி அவற்றையும் வாளால் போழ்ந்து அடக்கம் செய்வது வழக்கமாக இருந்தது. அதியமான் நெடுமானஞ்சி தன் பகைவர்களை வென்று தீரும்பிய காலை, ஒளவையார். "பெருந்தகையே! உன் பகைவர்கள் உன்னோடு சண்டையிட்டு, நின் வாள் பாய்ந்தமையால் சிதைந்து அழிந்தனர். அதனால் அவர்களுடைய சுற்றத்தார் கூடி வாளால் போழ்ந்து அடக்கம் செய்யுப் சிறுமையில்லாது ஒழிந்தவராயினர்," என்றார். மார்பில் வாட்புண் பெறாமையே இழிவு என்ற நிலை அன்று இருந்து வந்தது. வீரர்களை விட்டுப் பிரியாது, என்றும் உடன் மருவி உறைந்த பொருளாக வாள் இருந்து வந்தது. வாள் மறவ, வாள் மேம்படுந, வாள் வலத்த வாளின் வாழ்ந என்பன வீரர்களுடைய விளிப் பெயர்களாக விளங்கின. என்றும் ஓரிடத்தில் அமைதியாயிராமல் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கக்கூடிய ஒருவனை 'இவன் காலில் சக்கரத்தோடு பிறந்தவன்' எனக் குறிப்பிடும் வழக்கமுண்டன்றோ? பிறக்கும்

போதே காலுடன் சக்கரமும் சேர்ந்து பிறந்தது என்பது இதற்குப் பொருளாகாது. சுற்றித் திரியும் தன்மை. சுற்றும் இயல்புடைய சக்கரத்தோடு இணைக்கப்பட்டு நயம்படப் பேசப்படுகிறது. இவ்வாறே, அன்றைய தமிழர்கள் வீரம் செறிந்தவர்களாய் வாளைவிட்டு எப்போதும் பிரியாதவர்களாய் இருந்தன்மையால் 'வாளொடு பிறந்தவர்கள்' என்று சொல்லும் சிறப்பைப் பெற்றனர்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு
முன்தோன்றி மூத்தகுடி”

எனத் தமிழ்க்குடியைப் பேசி மகிழ்கிறது. இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த வாளை உவமையாக்கி, சுட்டிக்காட்டி, வளம் மிக்க கருத்துகள் பலவற்றை எடுத்தோதுகின்றார்.

நமக்கு நண்பர்கள் உள்ளனர்; பகைவர்களும் இருக்கக் கூடும். சீரிய நண்பர்கள் வாய்த்துவிட்டால் ஒருவனுக்கு நட்பு நாளும் வளரும். 'சேரிடம் அறிந்து சேர்' என்பது சான்றோர் உரை. நட்புக் கொள்வதில் பெருனிழிப்பு வேண்டும். உள்ளத்தே பகைமை கொண்டு, முகம்நக நண்பர்கள் போல நடித்து வாழ்வாரும் உண்டு. இவர்கள் வெளிப்படத் தோன்றும் பகைவர்களைவிட அஞ்சத் தக்கவர்கள். பகைவர்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒரு சாரார் வாள் போல வெளிப்படத் தோன்றி நிற்கும் பகைவர். பகைவர் என்று நாமறிதலாலும், அவர்களாலும் நேரிடக்கூடிய தீமைகளினின்று தற்காத்துக் கொள்ள முடியுமாதலாலும் அவர்களைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. மற்றொரு சாராருடைய செயலோ மிகக் கொடுமையானது. அவர்களுக்குத் திருவள்ளுவர் சூட்டியுள்ள பெயர் 'கேள்போல் பகைவர்' என்பதாம். உறவினர் போல நடிப்பார்கள், உள்ளத்தே பகையிருக்கும்.

உயிரணையவர் என்று பறைசாற்றித் திரிவர்; வாய்ப்பு நேரும்போது நம் உயிர்க்கொல்லியாகவும் மாறுவர். கைகூப்பி முகமன் பேசி எங்கும் முன் நிற்பார். எதுவரை? தாம் எதிர்பார்க்கும் நலம் கிட்டும் வரை. கிவரோடு இருப்பதில் இனி நமக்குப் பயனில்லை என்று உணர்ந்தாலோ அல்லது தம் வஞ்சகத் தன்மையை அறியும் நிலை வந்துற்றது என்றாலோ. அந்தக் கணமே பழகிய பாங்கையும் மறந்து பகைவர்களாகக் காட்டிக் கொள்வர். பகைமைத் தன்மையை நட்புப் புனைவு கொண்டு மறைத்து வாழும் இவர்கள் வெளிப்பட நிற்கும் பகைவர்களினும் அஞ்சத்தக்கவர். நண்பர்கள் போலவே நடித்து வந்து திடீரெனப் பகைவர்களாக மாறுவதால் தீமை பற்றிய முன்னறிவிப்புக்கு இடமின்றிப் போகிறது. எனவே, இந்த உட்பகையே கொடிய பகையாகும். வெளிப்பட நிற்கும் பகைவர்கள் அறிய வேண்டியவர்கள்; உட்பகைவர்களோ அஞ்ச வேண்டியவர்கள்; அதனால்.

“வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க: அஞ்சுக

கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு”

- குறள் 882

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். உட்பகைவர்கள் அடுப்புத் தீயைப் போல அடங்கி நடந்து, வாய்ப்பு நேரும் போது இருந்த வீட்டையே அழிக்கும் கொள்ளித் தீயாக மாறிவிடும் வஞ்சகர்கள். 'கேள்போல் பகைவர்'க்கு ஓர் அறிய எடுத்துக்காட்டாக, வடிவமாசு, நாடகப் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் மனோன்மனீய நாடகத்தில் வரும் குடிலனை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

குடிலன், பாண்டிய மன்னனாகிய சீவக வழதியின் அமைச்சன்; சூழ்ச்சியே உருவானவன். திறம்பட நடித்து யார் யார் மன்னனிடம் உண்மை அன்புடன் இருக்கிறார்களோ அவர்களைவிடத் தன்னையே உண்மையானவன் என்று நம்பும்படிச் செய்தவன்;

குலகுரு சுந்தர முனிவரை விடத் தன்பால் அன்பும் மதிப்பும் கொள்ளுமளவுக்கு மன்னனை வயப்படுத்தியவன். உண்மையில்,

“.....குடிலனோ

சூதே உருவாய்த் தோற்றினன், அவன்தான்

ஓதுவ உன்னுவ செய்குவ யாவும்

தன்னலம் கருதி அன்றி மன்னனைச்

சற்றும் எண்ணான்; முற்றும் சாலமா

நல்லவன் போலவே நடிப்பான்; பொல்லா

வஞ்சகன்”

அரசனோ அவனைப் பெரிதும் நம்பினிட்டான். குடிலனின்றி யாதொரு செயலையும் அவன் செய்வதில்லை. வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று எண்ணும் மன்னன் தன்னை அழிக்க நிழல்போல உடனூறையும் குடிலனின் சூழ்ச்சியை அறியாது.

“குடிலா! உன்னைப்போல கூரிய மதியோர்

கிடையார் கிடையார்.....”

எனப் பாராட்டினான். ‘என் உடல், பொருள், ஆவி, சற்றும் அனைத்தும் நின்னுடையதேயன்றோ’ என்று அவ்வஞ்சகன் பகர்ந்த மொழிகளை உண்மையென்று கருதி ‘அஆ! நமது பேறன்றோ இவனை நாம் அமைச்சனாகப் பெற்றது’ என்ற பெருமிதத்தில் திளைத்தான். குடிலனோ தனிமையில் இருக்கும்போதெல்லாம்.

“மன்னவன் நமது நிழலில் மறைந்தான்

பிடித்தால் கற்றை விட்டாற் கூளம்”

என்று ஏளனமாக மனத்துள் எண்ணி வந்தான்.

மன்னன் மகள் மனோன்மணிக்குச் சேர மன்னன் புருடோத் தமனே ஏற்ற கணவன் என்று மணம்பேசி வர நடராசனைத் தூதாக

அனுப்பலாமென்று குலகுரு கூறினார், குடிலன் மன்னனிடம் இனிக்கப் பேசி இத்திட்டத்தை மாற்றி, தன் மகன் பலதேவன் தூது செல்லும் நிலையை ஏற்படுத்தினான், பலதேவன் தூதால் சேரநாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் போர் மூண்டது. குடிலனும் இதையே எதிர்பார்த்தான். போரில் சீவக வழி தோற்க வேண்டும்; சேரனிடம் நயந்துபேசி பாண்டி நாட்டு அரசரிமையைத் தான் பெற்றுவிடவேண்டும். இது வஞ்சகன் குடிலனின் எண்ணம், முதல் நாள் போரில் சீவகன் தோற்றான். புறமுதுகிட்டோட விரும்பாத மான வீரனாகிய வழி, மறுநாள் போரில் உயிர்விடத் துணிந்தான். சுந்தர முனிவர் தாயில்லாத பெண்ணாகிய மனோன்மணியின் ஆதரவற்ற நிலையைக் கூறி மறுநாள் போருக்குச் செல்வதற்குமுன் அவளுக்குத் திருமணம் செய்து விட வேண்டும் என்றார். திருமண ஏற்பாடுகள் செய்யப்பெற்றன. அந்த வேளையில் குடிலன் எதிர்பாரா விதமாகச் சேர மன்னனை அவன் படை வீட்டருகே சந்தித்தான். தன் துரோக சிந்தையை அவனிடம், வெளிப்படுத்தினான். “போரில் சீவகன் தோற்பது உறுதி! மன்னன் என்ற பெயரை எனக்குத் தந்தால் போதும்; உன் அடிபணிந்து நீ இட்ட ஏவலைச் செய்து வருவேன்” என்றான். துரோகத்தைத் தூள் தூளாக்க விழையும் உயர் உளம் கொண்ட புருடோத்தமன், குடிலனை விலங்கிட்டுப் பாண்டியன் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

பாண்டிய மன்னன் அரண்மனையிலோ மண் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று வந்தன. குடிலன் அங்கில்லை; அதைக் கண்ட மன்னன் அவனைப் புகழ்ந்து பேசினான்! அதே நேரத்தில் அவன் தன்னை எதிரியிடம் காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அவன் அறியவில்லை, பாவம்! மன்னன் பேசினான்: “மதியுள்ள யார்தான் அவன் மதியைக் கண்டு வியக்காதிருக்க முடியும்!

உண்மைக்கு உறைவிடம்; தீண்மைக்கு அணிகலம்
சத்திய வித்து; பக்தீஉன் மத்தன்.
ஆள்வினை தனக்காள்: கேள்விதன் கேள்வன்;

இன்னும் சொல்வேன். இந்த நடுநிசியிலும் யான் அறியாது
எனக்காகக் உழைக்கச் சென்றுள்ளான். பார்த்தீங்களா! நல்ல
வேளை. அவன் இங்கில்லை. இருந்தால் தன்புகழ் கேட்க விரும்ப
மாட்டான்" – ஏமாற்றியவனுக்கு ஏமாந்தவன் சூட்டிய புகழாரம் இது!

அவ்வேளை புருடோத்தமன் குடிலனோடு அங்கு வந்து
சேர்ந்தான். கனவில் கண்டுதான் காதலித்தவன் எதிரில் நிற்பதைக்
கண்ட மனோன்மணி அவனுக்கு மாலை சூட்டினாள்.
புருடோத்தமன் வஞ்சனையாக அங்கு நுழைந்து விட்டதாகப்
பாண்டியன் கருதினான். வஞ்சகன் யார் என்பது புரியாமலேயே!
புருடோத்தமனோ அமைதியாக, "மன்னவ! உன் அமைச்சனே சூதின்
உருவம். இவனுடைய சூதும் துரோகமும் சொல்லி உன்னைத்
தெருட்டவே இங்கு வந்தேன். வந்த இடத்தில் என் உயிர் மருந்து
மனோன்மணியையும் பெற்றேன். இதோ போகின்றேன். விடை
கொடு. விரும்பினால் நாளை போர்க்களத்தே சந்திப்போம்"
என்றான். சீவக மன்னன் குடிலனை நோக்கி "உண்மையா? குடிலா!
உரையாய்..." என்றான். வஞ்சகன் முகம் கவிழ்ந்து நின்றான்.

'கேள்போல் பகைவர்க்கு' இக்குடிலனைவிடச் சரியான உருவாக
வேறு எவர் இருக்க முடியும்? குடிலர்கள் ஒன்றினை உணர
வேண்டும். எவ்வளவுதான் வஞ்சனைகள் புரிந்தாலும், வெற்றி
கிட்டுவது போல வெளிக்குத் தோன்றினாலும், சீவக வழதிகளை
ஏமாற்றி விட்டதாக மனப்பால் குடித்தாலும், அவர்களை அடக்கப்
புருடோத்தமர்கள் தோன்றியே தீர்வர். இது தீண்மை! நீதியின்
முன்னால் அவர்கள் தலை கவிழ்ந்து நின்றேயாக வேண்டும்.

மக்கள் முயற்சி உள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். முயற்சி எல்லா வகையான வளங்களையும் சேர்க்கும். "தீப் பந்தத்தைத் தலைகீழாகப் பிடித்தாலும் தீச்சுடர் எப்போதும் மேல் நோக்கியே இருப்பதுபோல்" எத்தகைய இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும் முயற்சி யடையார் தளர்ச்சியடையார். எடுத்த செயலைத் தளர்வின்றிச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலுடையவாகளே பிறருக்கு உதவியாக இருக்க முடியும்: பொதுநலத் தொண்டாற்ற முடியும். பிறாக்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அதை நிறைவேற்றுவதற்கு ஓயாத உழைப்பும், மலை குலைந்தாலும் நிலை குலையாத தன்மையும் இருக்கவேண்டும். முயற்சி இல்லாதவன், ஊக்கம் இல்லாதவன் பிறர்க்கு உதவியாக இருக்க முயல்வது பேடி கையில் இருக்கின்ற வாளைப் போன்றதாகும்.

**"தாளாண்மை இல்லாதவன் வேளாண்மை பேடிகை
வாளாண்மை போலக் கெடும்"**

- குறள் 614

என்கிறார் வள்ளுவர். எண்ணுவது வேறு: எண்ணமே செயலாகிவிட முடியாது. எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்த ஏற்ற செயற்றிறம் வேண்டும். வாள் வைத்திருப்பவனுக்கு அஃதை ஆளவேண்டிய ஆண்மை வேண்டும். ஆண்மையின்றேல் வாளிருந்தும் பயனில்லை. அதைப் போலவே முயற்சியில்லாதவன் பிறருக்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தாலும் அதனால் பயனேதும் விளையப்போவதில்லை. கையில் வாளைத் தந்தால் கோழை அதைக் கண்டு அஞ்சுவான். ஊக்கமில்லாதவர் களைப் பொதுநலத் தொண்டு என்ற எண்ணமே கலக்குவதாகவும் அமைந்துவிடக்கூடும்.

அவையிலே பேசுதல் ஓர் அரிய கலை. எல்லார்க்கும் கை வந்துவிடக்கூடிய ஒன்று அன்று. பேசும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தாலும்

பேசும் பொருளைத் தெளிவுடன் விளக்குவது ஓர் அரிய செயல். பொருளில் தெளிவு இருக்கலாம். ஆனால் கேட்போர் மனம் கொளப் பேசுதல் அருமை. நண்பர்கள் முன்னே அல்லது தனி உரையாடல்களில் பேசும் ஆற்றல் பெற்றோர் அவையில் பேச அச்சப்படுவதும் உண்டு. 'அவையஞ்சி மெய்விதிர்ப்பார் கல்வி பூத்தலிற் புவாமை நன்று, என்பார் நீதிநெறி விளக்க ஆசிரியர். திரிகடுகம் ஆசிரியரோ 'பல்லவையில் அஞ்சுவான் கற்ற அருநூல் துஞ்சுமன் கண்ட கனா! என்பார். சிலர் கற்றறிந்தார் கூடியுள்ள அவையைக் காணும்போது அஞ்சி நாவினை அடக்கக் கொள்வர். ஆனால் ஒன்றுமறியாதார் முன்னாலே கடல்மடை திறந்ததுபோல் பொழிவர். இது "போர்க்களத்தில் படையைக் கண்டு அஞ்சிப் பின்வாங்குபவன், தன் வீட்டினுள்ளே இருந்து கொண்டு சட்டி பானைகளை நோக்கி அம்பு விடுகின்ற செயலைப் போன்றது" என்கிறது பழமொழி.

அவையஞ்சாது, தெளிவாக, கொள்வோர் மனம்கொளக் கொடுக்கும்போதுதான் சொல்லப்படும் செய்தி பெருமை பெற முடியும். அரிய செய்தியுங்கூட, சொல்வோர் திறமையற்றவராயின் பொலிவு பெறாது. போருக்கு அஞ்சுபவன் கையில் வாள் இருப்பதில் பயனில்லை. அதுபோன்றே அவைக்கு அஞ்சுபவன் அரிய நூல்களைக் கற்றிருந்தாலும் அதனால் பயன் எதுவும் விளையப் போவதில்லை.

"வாளொடென் வன்கண்ணார் அல்லார்க்கு நூலொடென்

நுண்ணவை அஞ்சு பவர்க்கு."

- குறள் 726

போருக்குச் செல்பவன் கையில் வாள் இருக்க வேண்டும்; அவன் எதிரியைக் கண்டு அஞ்சக்கூடாது; கையிலுள்ள வாளை ஆற்றலுடன் வீச வேண்டும். அதுபோன்றே அறிஞர் கூடியுள்ள

அவையில் பேசுவோர்க்குச் சிறந்த நூலறிவு வேண்டும்; அவையஞ் சாது எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலும் வேண்டும்.

அவைகண்டு அஞ்சுகின்றவன் கற்ற நூல், போர்க்களத்தே அஞ்சுகின்ற கோழையின் கையில் ஏந்திய கூரிய வாளைப் போன்றது என்ற கருத்தில்,

“பகையகத்துப் பேடிமை ஒள்வாள் அவையகத்து

அஞ்ச மவன்கற்ற நூல்”

- குறள் 727

என்று கூறுகின்றார் செந்நாப்போதார். வாள் கூர்வாளாக மட்டும் இருந்தால் போதாது; அது யார் வாள் என்பதிலே தான் மதிப்பு அடங்கியுள்ளது. வாள், அதனை எடுத்து வீசும் ஆற்றல் மறவன் கையிலிருக்கும்போது பயனுடையதாக இருக்கும். பேடி கையில் இருக்கும்போது பயன்படாது போவது மட்டுமின்றித் தன் மதிப்பையும் இழக்கிறது. அறிவுச் செறிவுடன் கூடிய நூலாக இருந்தாலும் அதனைத் தக்காங்கு எடுத்துக் கூறினாற்றான் அந்நூலினாலாகிய பயனை நாம் எய்த முடியும்.

நாள்கள் கழிவதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாத நல்லவர் களும் நாட்டில் இருக்கக் காண்கிறோம். ‘பொழுது போத வில்லையே’ என்று எண்ணி ஏங்க வேண்டியது போகப் ‘பொழுது போகவில்லையே’ என்று குறைப்படும் புல்லறிவாளர்களையும் காணத்தான் செய்கிறோம். நாள்கள் என்ற தாள்களின் இணைப்பே வாழ்க்கைச் சுவடி. தாள் நீங்க நீங்கச் சுவடியின் அளவு குறைவது போல, நாள் கழியக்கழிய ஆயுளும் குறைகிறது என்ற எண்ணமே பலருக்குத் தோன்றுவதில்லை. கடிகாரம் அடிக்கின்ற ஒவ்வொரு மணியும், ‘உன் ஆயுளின் ஒரு பகுதி குறைந்து விட்டது’ என்ற அறிவிப்பு மணி என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. நாள்காட்டியில் நாள்தோறும் தாளைக் கிழிக்கும்போது ஏதோ வெற்றுத்தாளைக்

கிழித்தெறிவது போன்ற உணர்வோடு செயல்படுகின்றோமே ஒழிய சிந்திப்பதில்லை. தாளைக் கிழிக்கும்முன் நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும். 1 என்னும் நாள் உள்ள தாளைக் கிழிப்பதாகக் கொள்வோம். இந்த 1-ஐக் காட்டும் நாள் உள்ள தாளை இனி கிழிக்க நமக்கு வாய்ப்புண்டா? இருப்பது போலத் தோன்றும்! மார்ச் 1 சென்றால் ஏப்ரல் 1 வரப் போகிறதன்றோ? மேலே சென்று சிந்திக்கிறோம். மார்ச் 1ஆம் நாள் உள்ள தாளை இனிக் காண முடியுமா? கிழிக்கப்பட்டது. 1979 மார்ச் 1 உள்ள நாள் என்றால் 1980 மார்ச் 1 வந்துதானே ஆக வேண்டும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. இன்னும் மேலே சென்று சிந்திக்கிறோம். நாள் காட்டியில் 1979, மார்ச் 1ஆம் தாளைக் கிழிக்க இனி நமக்கு வாய்ப்பு இருக்கின்றதா என்று நினைக்கும்போது தான் 'சென்ற நாள் சென்றதுதான்! இனித் திரும்பாது' என்பது புரிகிறது. "நாள் என்பதை வெறும் தோற்றமாகக் கொள்ளாதே; உண்மையில் அஃது உன் உயிரை அறுக்கும் வாள் என்று அறிந்துகொள்" என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

“நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிர்ஈரும்

வாளது உணர்வார்ப் பெறின்.”

- குறள் 334

பெரிய மரங்களைச் சவ்வாள் (இரம்பம்) கொண்டு அறுப்பதைப் பார்க்கின்றோம். வாளின் இரு பக்கங்களிலும் இருவர் அதைப் பற்றிக்கொண்டு முன்னும் பின்னும் தள்ளுகின்றனர். இழுக்கப் படும் வாளை நன்கு கவனித்தால் மரத்துக்கு வெளியேயுள்ள பகுதி நம் கண்களுக்குப் புலப்படும்: மரத்தினுள்ளே உள்ள வாளின் பகுதி கண்ணுக்குத் தெரியாது. கண்ணுக்குத் தெரியாது மரத்தினுள் மறைகின்ற அந்த வேளையில் அது மரத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறுத்துவந்து இறுதியில் சாய்த்தும் விடுகின்றது. இழுப்போர் இருவரையும் இரவும் பகலுமாகக் கொண்டால், இரவும்.

பகலும் மாறிமாறி வர, நாள் என்ற சவ்வாள் உயிர் என்னும்
 ாரத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஈர்த்து இறுதியில் சாய்த்தும்
 விடுகின்றது என்பதை உணரமுடியும்.

வீட்டை இழந்தோமா? விலை கொடுத்து மீட்டுக் கொள்ளலாம்.
 நாட்டை இழந்தோமா? இடைவிடாது முயன்று திரும்பப் பெற்றுக்
 கொள்ளலாம். அரிய செல்வங்கள் இழந்தோமா? உழைப்பினால்
 மீட்டும் பெறலாம். ஆனால் நாளை இழந்துவிட்டால் இழந்தது
 இழந்ததுதான்: திரும்பப்பெற எந்த வழியும் இல்லை. இந்த
 உண்மையை நன்கறிந்தால் நாம் வாழ்நாளை வீண் நாள்களாகக்
 கழிப்போமா?

தீயும் திருக்குறளும்

நிலம், நீர்; காற்று, தீ, வான் என்பன ஐந்து இயற்கைப் பெருநிலைகள். நிலம் பரப்பிற்கும், நீர் தன்மைக்கும், காற்று வலிமைக்கும், தீ வெம்மைக்கும், வான் உயர்ச்சிக்கும் எல்லைகளாவன. "மண் திணிந்தது நிலம்; நிலத்தை சூழ்ந்தது வான். வானில் உலவுவது காற்று; காற்றால் பெருகுவது தீ; தீயை அவிப்பது நீர்" என இப் பெருநிலைகளிடையே உள்ள தொடர்பை முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் என்ற புலவர் பறநானூற்றில் விளக்குகின்றார்.

இப்பெருநிலைகள் ஓர் ஒழுங்குக்குட்பட்டு நிற்கும்போது விளையும் நன்மைகள் எண்ணிறந்தன. எல்லை மீறினாலோ அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவாரில்லை, நிலம் செந்நெல்லையும் கரும்பையும் விளைவித்து மக்களை வாழவைக்கிறது. அதுவே அதிர்ந்தால் நாடு நகரங்கள் அழிகின்றன. அளவோடு பெய்யும் போது அமுதமாய் இருக்கும் மழையே. அளவை மீறும்போது அழிவுச் சக்தியாகி விடுகிறது. இவ்வாறே மற்றவையும்!

மனிதன் நிலத்தில் தோன்றியபொழுதே நீரிருந்தது; வானி ருந்தது; வளியுமிருந்தது. அவன் இறுதியாக அறிந்த பெருநிலை தீ. காய்ந்த மரங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து நெருப்புத் தோன்றுவதைக் கண்ட அவன் சக்கிமுக்கிக் கற்களைத் தேய்த்தும், மரங்களைக் கடைந்தும் தீயை உண்டாக்கக் கற்றுக் கொண்டான். காடுகள் எரிந்தபோது கருகிய விலங்குகளின் ஊன் சுவையை அறிந்த அவன், உணவைப் பதப்படுத்திச் சுவையூட்டத் தீயை

யனபடுத்த அறிந்தான். உலைத்தீ இனிய உணவைச் சமைப்பது
பால, திருவள்ளுவரின் சொல்லாகிய தீ, குறள் உலையில்
அறிவமுதை ஆக்கியுள்ளது. அவ்வறிவமுதை ஈண்டு நுகர்வோம்!

கட்டுக்கடங்காத நிலையில் நெருப்பு தீமையைச் செய்தாலும்
கட்டுக்கடங்கிய நிலையில் பல நன்மைகளைச் செய்யக் காணலாம்.
நெஞ்சு கதறக் கூரையை எரிக்கும்நெருப்பே அடுப்பில் அடங்கி
எரியும்போது கொதிக்கும் வயிற்றைக் குளிரச் செய்யும் உணவைத்
தருகிறது. நெருப்பு, "இனிய பணியாள்; ஆயினும் கொடிய மேலாள்"
என்று குறிப்பிடுவர். (Fire is a good servant but a bad master) தீ
கொடியதாயினும் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி நன்மைக்குத்
திருப்பலாம். ஆனால் தீய செயல்களால் தீயனவே தோன்றுமன்றி
ஒருபோதும் நன்மை விளையாது. ஆதலின் தீயசெயல்களைத்
தீயவிடக் கொடியவனாகக் கருதி அஞ்ச வேண்டும்.

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை

தீயினும் அஞ்சப் படும்.

- குறள் 334

“நெருப்பு எந்தக் காலத்தில் எந்த இடத்தில், எந்த உடம்பில் படுமோ
அந்தக் காலத்தில் அந்த உடம்பில் மாத்திரம் சுடும். தீவினையோ
வேறொர் இடத்தில் வேறொர் உடலிலும் போய் உயிரை வருத்தும்”
என்பதால் தீவினை தீயினும் அஞ்சப்படுவதாயிற்று. உரையாசிரியர்
பரிதியார் “பாவம் பாவத்தையே விளைத்தலால் பாவத்தை
நெருப்பினும் பெரிதென்றறிக. அஃது எப்படி என்றால் நெருப்பு
வேரைச் சுடமாட்டாது; பாவம் வேரளவாகச் சுட்டுப் போடும்” என்று
குறிப்பிடுகின்றார். எனவே பிறருக்குக் கேடு தரும் செயல்களை
ஒருவன் மறந்தும் எண்ணக்கூடாது.

உடம்பில் தீச்சுடர் படுவதால் ஏற்படும் புண் ஏற்ற மருந்துகளால்
ஆறிவிடும். உடலில் தீப்பட்ட இடத்தில் அடையாளமிருந்தாலும் புண்

ஆறிய பிறகு அதனால் வலியெதுவும் இருப்பதில்லை; ஊறு விளைவதும் இல்லை. தீய சொற்களால் ஒருவனை பழிந்துரைப்பின் அச் சொற்கள் அவன் உள்ளத்தைத் தீக்கொழுந்து போலச் சென்று சுடும். எள்ளிப் பிறருரைக்கும் இன்னாச் சொல் நெஞ்சில் கொள்ளி வைத்தாற் போன்ற கொடுமையைச் செய்யும்.

“காவா தொருவன்தன் வாய்தீறந்து சொல்லுஞ்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடும்”

என்பார் நாலடிப் புலவர். உடலைச் சுடும் தீப்புண்ணுக்கும் உள்ளத்தைச் சுடும் சொற்புண்ணுக்கும் ஓர் அரிய வேறுபாட்டைக் காட்டுகின்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். தீயினால் சுட்டபுண் ஆறிவிடும்; ஆனால் நாவினாற் சுட்ட வடுவோ என்றும் ஆறாது.

“தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு”

- குறள் 129

உரையாசிரியர் பரிதியார் இதற்கு, “தீயினாற் சுட்ட புண் உள்ளே ஆறி மேலே வடுவாகி இருக்கும்; நாவினால் சுட்ட புண் மேலே ஆறி உள்ளே வடுவாகி இருக்கும்” என்று உரை வகுத்தார். “தீயும் வெவ்வுரையும் சுடுதல் தொழிலால் ஒக்குமாயினும், ஆறாமையான் தீயினும் வெவ்வுரை கொடிது” என்பார் பரிமேலழகர்.

தீயினால் ஏற்படும் புண்ணின் வலி சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து நாளடைவில் முழுமையாக மறைந்து போகும். நாவினால் சொல்லப்படும் சுடுசொற்களால் ஏற்படும் வலியோ நாளாக ஆகக் கூடிச்சென்று வலியை மிகுவிக்கும். தீக்குச் சுடுவது இயல்பு. நாவின இயல்பு அத்தகையதன்று. இனிய சொற்களைப் பேச முடியும். அவ்வாறிருக்க இன்னாச் சொற்கள் ஏனோ? என்பதே திருவள்ளுவரின் கேள்வி.

உலக அறிஞர்கள் அனைவருமே தீச்சொல் கூறா அறத்தை வலியுறுத்துகின்றனர். “நானினால் ஏற்படும் புண் வாளினால் ஏற்படும் புண்ணைவிடக் கொடியது; ஏனெனில் பின்னது உடலுக்கு மட்டுமே ஊறு செய்கிறது; முன்னதோ உள்ளத்துக்கும் ஊறு செய்கிறது” என்று குறிப்பிடுகின்றார் கிரேக்க அறிஞர் பித்தகோரசு. நானில் பிறக்கும் கொடிய, கூரிய சொற்கள் பிறரைத் தாக்கி மடியச் செய்தலும் கூடும். “நா மூன்றங்குல நீளமே உடையது; ஆயினும் அஃது ஆறடி உயரமுள்ள மனிதனையும் கொல்லக்கூடியது” என்கிறது சப்பானியப் பழமொழி. எனவே நாவடக்கம் மிகமிக வேண்டற்பாலது.

நெருப்பு, சிறு பொறியேயாயினும் பெரிய வைக்கோற் போரையும் அழிக்கும் தன்மையது. அதுபோல, குற்றம் சிறிதே யாயினும் அதனால் பெரிய செல்வாக்கும் அழிந்தே விடும்.

“வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்

வைத்தாறு போலக் கெடும்.”

- குறள் 435

வைக்கோலில் பற்றிய சிறு பொறி மேலும் மேலும் வளர்ந்து படர்வதுபோல நெஞ்சில் சிறு குற்றம் நேர்ந்தாலும் அது படர்ந்து பெருகிவிடும். எனவே குற்றம் நேர்வதற்கு முன்னரே அது வராமல் காத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்க்கை சதுரங்க விளையாட்டை ஒத்தது. வருவதை முன்னரே உய்த்தறிந்து, எச்சரிக்கையுடன் தடுக்க வேண்டிய வற்றைத் தடுத்தி, செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தால் தான் வெற்றி காண முடியும். இன்றேல் பகைவரால் அழிய நேரிடும். “வருமுன் உணர்வதே வாழ்வின் வெற்றி” என்றார் பக்ஸ்டன் என்ற மேனாட்டு அறிஞர். (In life, as in chess, forethought wins.) முன்னுற அறிவதால்

நேர இருக்கும் தீமைகளைத் தக்காங்கு எண்ணித் தடுக்க முடியும். "அறிவாளர், கொண்டல் கண்டால் குடையுடன் செல்வர்" என்றார் சேக்ஸ்பியர். (When clouds are seen wise men put on their cloaks) வானிலை அறிவிப்புகள் மூலம் புயல், மழை பற்றிய குறிப்புகளை முன்னரே அறிவதால் அழிவு தடுக்கப்படுவதை நாம் அறிவோம். "வர இருப்பதை ஒருவன் அறியானாயின் அது வந்துறும்போது துன்பமாய் நிற்கும்" என்றார் சீன அறிஞர் கன்பூசியசு. (If a man take no thought about what is distant he will find sorrow near at hand.) இவையனைத்தும் வருமுன்னர்க் காத்து வாழ வேண்டிய இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துகின்றன.

போரில் பெரும்பான்மை வெற்றி தனக்குக் கிடைத்ததும், அவ்வளவில் மனநிறைவு கொண்டு, 'இனி நமக்கு ஏது தீங்கு' என்ற எண்ணத்தில் ஒரு சிறு பகைவனை விட்டு வைப்பது பகையெச்சம். வெள்ளப் பெருக்கால் கரை உடைப்பெடுப்ப அஃதை அடைத்தவர் கள் ஒரு சிறு கசிவை விட்டு வைப்பது வினையெச்சம். செய்து முடித்துள்ளதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் விட்டுவைக்கப் பட்டுள்ள பகையெச்சமும், வினையெச்சமும் கணக்கில் கொள்ள முடியா அளவுக்குச் சிறியனவே; ஆயினும் அவை பின்னால் வளர்ந்து பேரழிவுக்கு இடமாகும். எது போல? ஓர் இல்லில் பற்றிய நெருப்பின் பெரும்பகுதியை அனித்துவிட்டு ஒரு சிறு பகுதியை விட்டுவிட்டால் அது தானே மெல்ல வளர்ந்து பெருகி அந்த வீட்டை மட்டுமன்றி அடுத்துள்ள வீடுகளையும் சேர்த்து எரிப்பதுபோல!

“வினைபகை என்றிரண்டின் எச்சம் நீனையுங்கால்

தீயெச்சம் போலத் தெறும்.”

- குறள் 674

அரைகுறையாகச் செய்யப்படும் வேலை அழிவே தரும் என்பதை நாம் நன்கு உணர வேண்டும்.

பகையெச்சத்திற்குத் திருவள்ளுவர் கூறிய இதே கருத்தை எளிய பகை என ஏமாந்திருத்தல் கூடாது என்று அமைச்சர்கள் அரசனுக்கு அறிவுரை கூறும் முறையில் தோலாமொழித் தேவர், “அரசே! நெருப்புப் பொறி எள்ளத்தனையாக இருக்கலாம். அதுவே கனன்று கொழுந்து விடுமேயானால் மலையத்தனை விறகையும் சுட்டழித்துக் கரியாக்கும். அதுபோன்றே பகை சிறியதாயினும், காலமும் இடமும் வாய்த்து வளருமாயின் பெரிய படையையும் வென்றுவிடும்” என்று சூளாமணியும் எடுத்தாண்டிருப்பதை ஒப்புநோக்கி அறியலாம்.

தீக்கொழுந்துகள் கதுவிப் பொசுக்கினும் ஏற்ற மருந்துகளைப் பூசி ஒருவன் உயிர் பிழைத்தல்கூடும். ஆனால் ஆற்றல் மிகுந்த பெரியாரிடத்தில் தவறி நடப்பவர் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது என்னும் அறிவுரையை,

“எரியால் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் உய்யார்

பெரியார்ப் பிழைத்தொழுக வார்.

- குறள் 896

என்ற குறளால் விளக்குகின்றார். குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார். வெகுளி கணமேயும் காத்தல் அரிதாகலின் பெரியார்ப் பிழைத் தொழுகுவார் உய்யார் எனப்பட்டது.

சிற்பூர்களில், குளிர்காலத்தில் மக்கள் சுள்ளிகளாகக் குவித்து நெருப்பு மூட்டிச் சுற்றிலும் வட்டமாக அமர்ந்து வெப்பம் உடல்மீது படுமாறு வைகறையில் குளிர்காய்வதைக் கண்டிருக்கிறோம். குளிர் மிகுதியால் வெப்பத்தை உடனே பெற வேண்டும் என்று தீயைத் தொட்டாலோ சுட்டுவிடும்; சுடும் என்ற அச்சத்தில் அதன் வெம்மை தாக்காத சேய்மையில் அமர்ந்தாலும் பயன்பெற முடியாது. வெம்மை உடலில் படுமளவுக்கு ஏற்ற தொலைவில் அமர்ந்து

தீக்காயும் நிலையைச் சுட்டிக் காட்டித் திருவள்ளுவர் ஓர் அரிய நீதியைக் கூறுகிறார். பெரியவர்களிடம் பழகும்போது தெரிந்தவர்கள் தாமே என்று மிக அணுகிச் சென்றால் அவர்களின் வெறுப்புக்கும் ஒறுப்புக்கும் ஆளாக நேரிடலாம். 'மிகப் பெரியவர்களாயிற்றே!' என்று கருதி அகன்று ஒதுங்கிவிட்டாலோ அடையவேண்டிய நன்மைகளைப் பெறாமற் போய்விடவும் கூடும். தீக்காய்பவர்போல மிக நீங்காமலும், மிக அணுகாமலும் தக்காங்கு தொடர்பு கொண்டு அவரிடமிருந்து அடையவேண்டிய நன்மைகளை அடைய வேண்டும். இதனை,

“அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க

இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்”

- குறள் 691

என்னும் குறள் இனிது விளக்குவது காண்க.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகும் முறையாக வள்ளுவர் இதனை எடுத்தோதிடினும், பெரியார்களை அணுகும் முறைக்கு இதனைப் பொதுவாகக் கொள்ளலாம். மாணவர்கள் ஆசிரியருடன் பழக வேண்டிய முறைக்கு இலக்கணம் கூறுமிடத்து நன்னூலாசிரியரும் “அழலின் நீங்கான் அணுகானாய்” வழிபட வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகின்றார். நெருங்கிப் பழகியிருந்தாலும் பெரியவர்களை நெருப்பைப் போல் நினைந்து ஒழுக வேண்டுமென்பது இதன் கருத்து.

இருளில் தீச்சுடரேற்றிப் பொருள்களைத் தேடுகின்றோம். ஆனால், நீரினுள் கிடக்கும் பொருளைத் தேடத் தீச்சுடரைக் கொண்டு செல்ல முடியுமா? நெருப்பை எடுத்துச் சென்று நீரினுள் வெளிச்சமுண்டாக்க முடியாது. இது போன்றே செய்ய இயலாத மற்றொரு செயலைத் திருவள்ளுவர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். கள்

உண்பவனுக்குக் கள்ளின் கொடுமைகளை எடுத்துச் சொல்லித் தடுப்பது என்பது இயலாத ஒன்று. கள்ளுண்டு மயங்க மயங்க அக்கள்ளுண்பதையே அவன் மேலும் மேலும் விரும்புவான். இதைக் 'களித்தொறும் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றால்' என்று திருவள்ளுவரும், 'மகிழ்ந்தன்றலையும் நறவுண்டாங்கு' என்று பரணரும் உவமைகளாக்கிக் காட்டுவர். கள்ளுண்டவன், நானும் அறிவும் நீங்கி மயங்குகின்றான். 'இப்படிச் செய்தல் ஆகாது' என்று காரணம் காட்டி அவனைத் தெளிவிப்பதென்பது நீருள் மூழ்கிய ஒருவனைத் தேடத் தீ விளக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு ஒப்பாகும் என்று கூறுவதன் கருத்து. இரண்டும் எப்போதும் செய்ய இயலாது என்பதேயாகும்.

“களித்தார்னைக் காரணம் காட்டுதல் கீழ்நீர்க்

குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யற்று”

- குறள் 929

ஒருவன் தன்னைச் சினம் ஆட்கொள்ளாமல் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். சினம் நெருப்பினும் கொடியது. நெருப்பு தன்னுடன் சேர்வதை மட்டுமே சுட்டழிக்கும்; சினமோ தன்னைச் சேர்ந்தவரை அழிப்பதோடு இனம் என்னும் இன்பத் தெப்பத்தையும் சுட்டழிக்கும் தன்மையுடையது. எதிரியைச் சுடுவதற்காக எழுப்பப்படுகின்ற சினத் தீ எதிரியைச் சுடுவதைவிட எழுப்பியவனையே மிகுதியும் சுடுகிறது. சினம் குடிகொண்ட உள்ளம் புயலிற் சிக்கிய மரக்கலம் போல் உருக்குலைந்து அழிவுக்கு ஆளாகும். எனவே, பெருநெருப்புத் தோய்ந்தால் ஒத்த துன்பத்தை ஒருவன் செய்தானாயினும் அவன்மேற் சினங் கொள்ளாதிருத்தல் நல்லது.

“இணர் எரி தோய்வன்ன இன்னாசெயினும்

புணரின் வெகுளாமை நன்று.”

- குறள் 308

சினமுற்றவன் விளைவை ஆராயாது செயற்படுவானாதலின் தீய விளைவுகள் தோன்றி அவன் அழிய நேரிடுதலும் கூடும். சினம் கொள்ளாதிருப்பது நல்லது; தவறிச் சினம் நேரிட்டாலோ அவ்வேளையிற் செயற்படாதிருப்பது சிறப்புடையது! ஏனெனில் உள்ளம் ஒரு நிலையில் இல்லாமையால் செயல் தவறான முறையில் தொடங்கப்பட்டு வருத்தத்தில் முடியினும் முடியும். சினம் கொண்ட உள்ளம் ஒரு குளவிக் கூடு. அங்கு செயல் என்ற அசைவு தோன்றுமானால் குளவிகளின் கொட்டிலிருந்து தப்ப முடியாது!

'கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது' என்றார் ஓளவையார். வறுமையாளனை மனைவி மதியாள்; மக்கள் மதியார்: சுற்றம் சூழாது: நண்பரும் நட்பு நாரற்றுத்தீர்வர். அவன் சொல் அம்பல மேறாது. கீழ் மகனாயினும் பொருளுடையானைப் பழுமரஞ் சூழ்ந்த பறவையொப்ப மக்கள் மொய்த்து நிற்பர். மேன்மகனாயினும் வறியவனாயின் அவனை அணுகாது விலகிப் போவர். "இருளிலே. எழுதப்பட்ட மை. இருந்தும் தெரியாதது போல. வறுமையாளர் எத்துணைச் சிறப்புகளைக் கொண்டிருப்பினும் அவை இருந்தும் இல்லாதனவேயாம்" இது வறுமையாளனைப் பற்றி வளையாபதியின் படப்பிடிப்பு. வறுமையின் காரணமாக ஏற்படும் பசிப்பிணி. "உயர்குடிப் பிறப்பைக் கெடுக்கும்: சிறப்பினை அழிக்கும்: கல்வியாகிய பெரிய பற்றுக்கோட்டினை நீக்கும்: ஞானத்தைப் போக்கும்; மானமிழந்து மனைவியொடு பிறர் வாயிலில் நிற்கச் செய்யும்" என்கிறது மணிமேகலை. புகை நுழையமுடியாத இடத்திலும் சென்று வறுமை இரக்கச் செய்யும் என்கிறது நாலடி. இப்படிப் பலரும் வறுமையின் கொடுமையை எடுத்துரைத்துள்ளனர். ஆயினும் திருவள்ளுவரைப் போன்று

வறுமைக் கொடுமையை மிகத் துல்லியமாக எடுத்துச் சொன்னார் இல்லையென்றே கூறலாம்.

வறுமையைப் போல் துன்பம் தருவது, வறுமை ஒன்றே! வறுமை கொலையைக் காட்டிலும் கொடியது! கொலை உடனே உயிரை மாய்க்கிறது. வறுமையோ அணு அணுவாக உயிரைச் சாகடிக்கிறது. “ஐயோ! நேற்றுக் கொலை செய்தது போலத் துன்புறுத்திய வறுமை இன்றும் என்னிடம் வருமோ?” என்று வறுமையாளன் ஒருவன் அஞ்சி நிற்பதாக அவர் காட்டுவது உநஞ்சைத் தொடுகிறது.

நெருப்பைத் தொடுதலே அரிது; அதன்மீது படுத்தாலோ, படுத்தவன் நிலை என்னாகும்? உடலைக் கருக்கி உயிரைக் குடித்துவிடும். ஒருவன் நெருப்பினுள் படுத்துத் தூங்க முடிவதாகவே கொள்வோம்! அவனேகூட வறுமை தாக்கும்போது தன் கண்களை மூடித் தூங்க முடியாது என்பதை.

“நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது”

- குறள் 1049

என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். வறுமையின் கொடுமையை இதைவிட உருக்கமாக யாரும் விளக்க முடியாது என்பது திண்ணம்.

தீ தொட்டாற் சுடும்; விட்டாற் சுடுவதில்லை. திருவள்ளுவர் ஒரு விந்தையான தீயைக் காண்கிறார். இது தொட்டாற் குளிக்கிறது; விட்டாற் சுடுகிறது. இவ்விந்தை நெருப்பு காதலே! நெருப்புச் சுடுவதைப்போலச் சுடலும் சுடக்கூடியது. நெருப்பு அணுகும்போது உடலைச் சுடும்; அல்லால் காதலோ அகலும்போது உள்ளத்தைச் சுடும். இதை வள்ளுவர்,

“தொழிற்சுடி அல்லது காமநோய் போல
விழிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ”

- குறள் 1159

என்று அழகாகக் கூறுகின்றார்.

பிரிவுத் துயரின் வெம்மையை இலக்கியங்கள் பரக்க உரைப்பதைக் காணலாம். இராமன் சீதையைப் பிரிந்து காட்டில் உறையும் காலம்; நிலவு தோன்றுகிறது. தண்ணிய நிலவொளி அவனுக்குத் தணலெனக் கொதிக்கிறது. காதலியைப் பிரிந்துறையும் காதலனுக்கு நிலவொளி கனலன்றோ? உள்ளக் கொதிப்பால் உடல் கருகுகிறது. விண்ணைப் பார்க்கிறான். மிஷனி இமைக்கும் மீன்கள் தோன்றுகின்றன? நிலவொளி தன்னைச் சுட்டதுபோல் விண்ணையும் சுட்டதோ, சுடு தாங்கமுடியாமல், வான உடல் கொதித்து வெளிப்பட்ட கொப்புளங்கள்தாம் வெண் மீன்களோ என்று அவன எண்ணம் ஓடுகிறது. பிரிவு சுடுவதை இராமாயணப் பாடல் இவ்வாறு அழகுற விளக்குகிறது.

காதலி அருகிலிருந்தாலோ உடலெல்லாம் குளிர்ந்து போகின்றது! நெருங்கினால் குளிர்வதும் நகர்ந்தால் சுடுவதுமான நெருப்பை இவள் எங்கிருந்துதான் பெற்றாளோ என ஒரு காதலன் ஏங்குகின்றான்!

“நீங்கின் தெறுமும் குறுகுங்கால் தண்ணென்னும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்.”

- குறள் 1104

‘குறுகுங்கால் தண்ணென்னும்’ என்று சொற்களுக்குப் பாரதி தாசனின் ‘இசையமுதில்’ ஓர் இனிய விளக்கத்தைக் காணலாம். மந்தையிலுள்ள மாடுகள் திரும்புகின்ற அந்திவேளையில் மாமன் வருவதைக் கண்ட மனைவி, கூட இருந்தவரை மறந்து வீடு

சென்றாள். அவளிடம் அவன் ஒரு வெல்லக் கட்டியைத் தந்தான்; அதே வேளையில் ஒரு முத்தமும் ஈந்தான். அவள் கட்டி வெல்லத்தைக் கசந்ததென்றாள்; அவன் கட்டாணி முத்தம் இனித்ததென்றாள். கோடை வெயிலின் கொடுமை நீங்கத் தொட்டியிலிருக்கும் குளிர்ந்த நீரில் அவனைக் குளிக்கச் சொல்லி அவன் தோளைத் தேய்த்த வண்ணம் அவள்,

“கொட்டிய நீரில் குளிர்ச்சி உண்டோ - இந்தக் கோடை படுத்திடும் நாளில்” என்றாள்!

அவனோ.

“தொட்டியின் தண்ணீர் கொதிக்கு” தென்றான் - “நீ தொட்ட இடத்தில் சிலிர்க்கு” தென்றான்!

இதே கருத்தைக் காதலி சொல்லுவதுபோலப் பாரதியார் கண்ணன் பாட்டில்.

“எண்ணும் பொழுதிலெல்லாம்-அவன் கை
இட்ட இடத்தினிலே
தண்ணென் றிருந்தகூடி-புதிதோர்
சாந்தி பிறந்ததடி”

என்று குறிப்பிடுவார்.

காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து அன்பு பூண்டு களவொழுக்கம் மேற்கொள்கிறார்கள். திருமணத்தின் முன்பு ஊரார் தங்கள் உறவை அறிந்துகொள்ளக் கூடாதென யாரும் காணாத முறையில் பழகி வருகின்றனர். ஆயினும் அவர்கள் காதல் எப்படியோ வெளிப்பட்டு விடுகிறது. களவொழுக்கம் குறித்து

ஊர்மக்கள் வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வது 'அம்பல்' என்றும், வெளிப்படையாகப் பேசுவது 'அலர்' என்றும் கூறப்படும். ஊரார் அலர் தூற்றுவதைக் கேட்டுப் பெற்றோர் தம் மகளை எங்கும் வெளியே செல்லாதபடி தடுக்கின்றனர். இடையூறுகள் காதலை வளர்க்குமே தவிரக் குறைக்காது.

மகளிர் சிலரும் பலருமாகக் கடைக்கண்ணால் தன் மகளை நோக்கி மூக்கின்மேல் விரலை வைத்து அம்பலும், அலரும் உரைப்பதைக் கேட்கும் அன்னை வெகுண்டு கையில் சிறுகோலை ஏந்தி வந்து மகளை அச்சுறுத்துகிறாள்.

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகின் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தனன் அன்னை”

- நற். 149:1-4

இதன் பலன்! “ஊராரின் அலர் தூற்றலை எருவாகவும், தாயின் கடுஞ்சொல்லை நீராகவும் கொண்டு” காதல் நோய் செழித்து வளர்கின்றது.

அலர் தூற்றுவதால் காதலை அடக்கி விடலாம் என்று எண்ணுதல் நெய்யால் நெருப்பை அவித்து விடுவோம் என்று எண்ணுவதைப் போன்றது என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

“நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றால் கௌவையால்
காமம் நுதுப்போம் எனல்.”

- குறள் 1148

“அகையழல் அழுவந்தன்னை நெய்யினால் அவிக்கலாமோ” என இவ்வவமை குண்டலகேசியிலும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக்

காணலாம். நெருப்பில் நெய்ப்பட்டால் தணிந்திருந்த நெருப்பு கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கும். அதுபோன்று அலர் தோன்றத் தோன்றக் காமம் மேலும் மேலும் மூண்டெழுமேயன்றி அடங்காது. நெய்யினால் நெருப்பை அவிக்க முடியாததுபோல அலரினால் காமத்தை அடக்க முடியாது.

காதலன் பிரிந்திருக்கும்போது காதலிக்குச் சோர்வும் ஏக்கமும் மனத்தில் அலைபாய்கின்றன. திரும்பி வருவாரானால் அவரோடு பேசக்கூடாது: கெஞ்சினாலும் மனம் இளகி இரங்கக் கூடாது என்று எண்ணமிடுகிறாள். அவன் திரும்பி வந்து அன்பு மொழி பேசியதும் அவளுடைய மன உறுதி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போகின்றது. ஊடல் கொள்ள எண்ணி இருந்தவள் அவனைக் கண்டதும் கூடித் தழுவினாள். "கொழுப்பைத் தீயில் இட்டாற் போன்று உருகும் நெஞ்சுடைய என்னைப் போன்றவர்க்கு ஊடி நிற்கும் தன்மையும் உண்டா?" என்று அவளுடைய மனமே அவள் செயலுக்கு அமைதி கூறுகிறது.

“நிணாந்தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சினார்க்கு உண்போ

புணர்ந்தாடி நிற்பேம் எனல்.”

- குறள் 1260

நிணம் தீயைவிட்டு விலகி இருக்கும்போது திண்மையாக இருக்கிறது. தீயுடன் சேரும்போது உருகி விடுகிறது. அது போன்றே, தலைவனைப் புலந்து ஊடல் கொள்ள வேண்டுமென்ற நெஞ்சுறுதி அவன் அருகில் இல்லாதபோது தலைவியிடம் இருக்கிறது. அவன் நெருங்கி, தொடர்வுடன் அந்த உறுதி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைகிறது. கணவனுடைய அன்பு மொழி திண்ணிய பெண்மையை இளகச் செய்து மனத்தை உருக்கிவிடுகிறது.

தீய செயல்களைச் செய்ய அஞ்சவேண்டும்: பிறர் மனம் புண்படும்படியாக பேசக்கூடாது; குற்றங்கடிந்து வாழ்தல் வேண்டும்: செயல்களைக் குறையற முடிக்க வேண்டும்: பெரியோர்களைப் பிழைத்தல் கூடாது; அவர்களிடம் அகலாது அணுகாது அளவோடு பழக வேண்டும்; கள்ளுண்ணக் கூடாது; சினத்தை அகற்ற வேண்டும்: வறுமை கொடியது; காதலில் பிரிவு ஆற்ற முடியாதது; புணர்ச்சி மகிழ்ச்சியைத் தரும்: அலர் தூற்றுதல் காதலை வளர்க்கும்; காதலன் அன்பு காதலியின் உள்ளத்தை உருக்கும் என்னும் கருத்துக்களை வள்ளுவர் நெருப்பினைக் கொண்டு விளக்கியுள்ள திறமறிந்து மகிழ்வோமாக!

தேரும் திருக்குறளும்

இன்று மக்கள் பயணம் செய்யும் ஈருருளி, பேருந்து, இன்னூர்தி, புகைவண்டி, விமானம் போன்ற ஊர்திகள் பலவண்டு. பண்டைய மக்கள் பயன்படுத்தி வந்த ஊர்திகளில் மிக முக்கியமானது தேர். வெளியூர் செல்லவும், உள்ளூரிலேயும் ஓரிடத்திலிருந்து வேற்றிடம் செல்லவும், வானிக்கும், சோலைக்கும், மகிழ்வுடன் சென்று திரும்பவும் ஆண்கள் தேர்களைப் பயன்படுத்தினர். வீரர்கள் போர்க்களங்களில் தேரூர்ந்து போரிட்டனர். நால்வகைப் படைகளுள் தேர்ப்படையும் ஒன்று. இளைஞர்கள் தேர்களில் ஏறி அவற்றை செலுத்தி மகிழ்ந்தனர். குழந்தைகளோ தமக்கெனச் செய்துதரப்பட்ட சிறிய • தேர்களைக் கைகளால் கிழுத்து விளையாடினர். குழந்தைகள் உருட்டி விளையாடிய தேர்கள் மூன்று சக்கரங்கள் கொண்டவை. அம் 'முக்காற் சிறுதேரை' உருட்டி விளையாடும் குழந்தைப் பருவம் "சிறு தேர்ப் பருவம்" என்று பெயர் பெற்றது. 'தச்சச் சிறுவர் நச்சப் புனைந்த ஊரா நற்றேர் உருட்டிய புதல்வர்' களையும் 'தச்சன் செய்த சிறுமாவையும், ஊர்ந்து இன்புறார் ஆயினும் கையின் ஈர்த்து இன்புறும் இளையோரையும்' இலக்கியங்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

இயல்தேர்க் குட்டுவன், பொற்றேர்ச் செழியன், நற்றேர் வழி, கடுந்தேர்ச் செல்வன், நெடுந்தேர்க் காசி, தீண்டேர்க் கொண்கன், பொலந்தேர்த் தீதியன், கொடித் தேர்ப் பொறையன், தேர் வேள் ஆய், தேர்வண் கிள்ளி போன்ற இலக்கியச் சொற்றொடர்கள் அரசர்களும்

வீரர்களும் தம் பெயர்களுக்குத் 'தேர்' என்னும் சொல்லை அடையாகப் பெற்றனர் என்பதை காட்டுகின்றன.

குதிரைகள் பூட்டி ஒட்டப்பட்டவை தேர் என்றும், எருதுகள் பூட்டி இழுக்கப்பட்டவை சகடு, வண்டி, பண்டில் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. குதிரைகள் தேர்களை இழுத்துச் செல்லும் காட்சிகளை இலக்கியங்களில் எழிலுறக் காண முடிகிறது. "நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர் குதிரைகளின் நெற்றிகளில், நீல மணியாலாகிய நெற்றிச் சுட்டிகள் தொங்குகின்றன. அடர்ந்த பிடரி மயிர், கொள்ளுடன் நெய்பெய்த கொழுவிய சோற்றை உண்டு மதர்த்துள்ள அக்குதிரைகள் நான்காக நின்றாலும் ஒரே வரிசையில் ஒரே பெற்றியாக ஓடும் இயல்பின. அவற்றின் பருத்த கழுத்தில் வடங்கள் நெருக்கமாகப் பொருத்தப்பட்டுத் தேருடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பாகன் ஒட்ட அவை நீர் பாய்ந்தாலொப்பத் தாவிச் செல்கின்றன. பால் போன்ற வெள்ளைய கடற்கரை மணற் பரப்பில் வாய்க்கால் போன்ற சுவடுகளை உண்டாக்கிய வண்ணம் தேர் விரைந்து செல்லுகிறது"

"கொற்கைக் கடற்கரையில் வெண்மையான குளிர்ந்த முத்துகளை அலைகள் வாரி இறைத்துள்ளன. அம்முத்துகள் அவ்வழியே தேரை இழுத்துச் செல்லும் குதிரைகளின் கால்களை உறுத்தி அவை மேலே செல்லவொட்டாமல் தடுக்கின்றன" இத்தகு அழகிய தேரோவியங்களை நாம் அசுநாநூற்றில் காண்கிறோம்.

குதிரைகளின் பிடரி மயிர் அழகுபெறக் கத்தரித்து விடப்பட்டன என்பதைச் "கொய்உளை மான்தேர்", "கொய்சுவல் புரடிக் கொடித்தேர்" போன்ற சொற்றொடர்களிலிருந்து அறிகிறோம். கால்கள் நிலத்தில் படிவதாகத் தோன்றாது பறப்பனபோலக் குதிரைகள் வேகமாக இயங்கின. இவ்வாறு நிலம் தீண்டாது பறப்பன

போன்று இயங்கிய குதிரைகள் “புள் இயல் கலிமா” அதாவது பறவைகளின் இயல்பையுடைய குதிரைகள் என்று பேசப் படுகின்றன.

தேர்கள் கொடிகளாலும், பல்வேறு அழகுப் பொருள்களாலும் புனைவு செய்யப்பட்டன. இன்றைய ஊர்திகளின் வருகையை அறிவிக்க ஊதொலி இருப்பதுபோல அன்றைய தேர்களின் இயக்கத்தை அறிவிக்க அவற்றில் மணிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. பெருமணித் திண்தேர், வடிமணி நெடுந்தேர், இனமணி நெடுந்தேர், கறங்குமணி நெடுந்தேர், ஒல்லென ஒலிக்கும் தேர் என்ற சொற்றொடர்கள் தேர்களில் மணிகள் அசைந்து ஒலியை எழுப்பின என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தேரின் உச்சியில் கொடிகள் பறக்கவிடப்பட்டன. ‘வான் தோய் வெல்கொடி தேர்மிசை நுடங்க’, ‘ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர் திரிந்து கொட்ப’, ‘நெடுங்கொடிய தேர்மிசையும்’, என்ற பதிற்றுப்பத்து வரிகள் தேர்களில் கொடியசைந்த தன்மையை விளக்குகின்றன.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தேரினைத் திருவள்ளுவர் காணுகின்றார். அவருடைய எண்ணம் அதன் அழகிலோ, வடிவிலோ, எழுப்பும் ஒலியிலோ, மேலசையும் கொடியிலோ செல்லவில்லை. அவருடைய கண்கள் தேர்ச் சக்கரங்கள் உருளத் துணையாயிருக்கும் அச்சினைக் காண்கின்றன. அச்சிலும் அதன் இரு எல்லைகளில் சக்கரத்தையொட்டி வெளிப்புறமுள்ள ஆணிகளை நோக்குகின்றன. அச்சிறிய ஆணிகள் அச்சிலிருப்பதால் அவை அச்சாணி எனப் பெயர் பெறுகின்றன. மேலும் அவை அச்சின் இருகொடியிலும் இருத்தலால் கடையாணி என்றும் அழைக்கப் படுவதுண்டு. தேர் ஓடுவதற்கு அதன் சக்கரங்கள், அச்சு, இழுத்துச் செல்லும் குதிரைகள் முதலியவை காரணமாக அமைகின்றன.

இவையனைத்தும் நம் கண்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தோன்று பவை. ஆனால், தேர் சீராக ஓட நம் கண்களுக்குத் தெற்றெனத் தோற்றமளிக்காத அச்சாணிகள் பெருந்துணை செய்கின்றன. அச்சாணிகள் இல்லாவிடில் சக்கரங்கள் கழன்று தேர்உருண்டு சிகையும். பாரத்தைச் சுமந்து ஊர்ந்து செல்லும் சக்கரம் நேரே நெறி பிறழாமல் செல்லக் காரணமாயிருப்பவை அச்சாணிகளே. அது போன்றே எந்த ஓர் இயக்கத்தையும் நழுவவிடாது. அணைத்து, நேரே செலுத்தும் அச்சாணி போன்றவர்கள் இவ்வுலகில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் உருவத்தாற் சிறியவராகத் தோற்றப் பொலிவின்றி இருத்தல் கூடும். ஆனால் செயலாலே அவர்கள் ஓர் இயக்கத்தையே கட்டிக் காப்பவர்களாக இருப்பார்கள். அத்தகையவர்களை அறிந்து அச்சின் கடையில் ஆணியை நிறுத்துவது போலத் தக்காங்கு அவர்களை இருத்திப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அறிவுடையார் கடமையாகும்.

“உருவுகண்டு எள்ளாமைவேண்டும் உருள் பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி அன்னார் உடைத்து.”

உருள்கின்ற தேர்க்கு அச்சிலிருந்து தாங்கும் ஆணி போன்றவர்கள் உருவாற் சிறியராயிருக்கலாம். எனினும் வடிவின் சிறுமை நோக்கி அவரை இகழ்க்கூடாது என்பது இதன் பொருள்.

தேரின் இயக்கத்திற்கு அடிப்படையாய் இருப்பது அச்சாணி. அக்காரணத்தைக் கொண்டே எந்த ஒன்றிற்கும் அடிப்படையாக அமைவதை ஆணி என்றழைக்கின்றனர். உலகில் மக்கள் உயிர் வாழ்தற்கு அடிப்படையான உணவைத் தருபவர்கள் உழவர்களாதலின் அவர்களைத் திருவள்ளுவர் “உலகத்தார்க்கு ஆணி” என்கிறார். நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றில் மழை ‘உலகிற்கு ஆணி’ என்று பேசப்படுகின்றது.

அச்சாணி சிறியதேயாயினும், தேரை நடத்தவல்லதாதல்போல உருவிற சிறியாரும் பெரிய செயல்களை நடத்தும் வல்லமை பெற்றிருக்கக்கூடும். ஆணி சிறியதாக இருப்பதாலேயே பார்த்த அளவில் அதன் சிறுமை கண்டு இகழ்ந்துவிடக் கூடாது. அஃதில்லா விடில் வண்டியோட்டம் ஏது? கண்டவுடனே எள்ளத் தோன்று மாதலால் 'கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்' என்றார். எதையும் அறிந்து எள்ள வேண்டுமே தவிரக் கண்டதும் எள்ளுவது கூடாது என்பது கருத்து. வினைத்திறனின் பெருமையைக் கொண்டு ஒருவரை மதிக்கவேண்டுமேயன்றி உருவத்தைக் கொண்டன்று. எதிர்மறையாக, காட்சியில் பெருமை தோன்றிச் செயலில் சிறுமை நேருமானால் அது மதிக்கத்தக்கது அன்று என்பதும் பெறப்படும்.

இக்குறள் வினைத்தீட்பம் என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ளது. கருதிய தொழிலைத் திண்மையோடு செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் வினைத்தீட்பம் எனப்படும். மனம் கலங்காமல், சோர்வு கொள்ளாமல் தீட்பத்தோடு, துன்பம் நேர்ந்தாலும் அச்சாணி போன்று உறுதியாக நின்று செயலை முடிப்பவனே வினைத்தீட்பம் உடையவனாவான்.

சக்கரங்கள் தடையின்றி உருள அச்சில் எண்ணெய், மை போன்ற உயவுப் பொருள்கள் தடவப்படுவதுண்டு. தேர் ஓடஓட மை அச்ச முழுவதும் பரவி ஆணியின் மீது படிந்து அதற்கும் அழுக்கையேற்றும். காற்றில் பறக்கும் புழுதியோ அம் மையிற் படிந்து ஆணி இருப்பதே தெரியாமல் மறைத்தலும் கூடும். இவ்வாறு அழுக்கு வந்து சேர்ந்தாலும், புழுதி வந்து படிந்தாலும் தான் கொண்ட செயலிலிருந்து சிறிதும் பிறழாத ஆணியைப்போல, ஒருவர், தம்மை அடையும் துன்பங்களுக்கும், பழிகளுக்கும் சிறிதும் கலங்காது துணிந்து நின்று செயலாற்ற வேண்டும்.

தேர் உருளாத நிலையிலிருக்கும்போது அச்சாணி வேண்டும் என்பதில்லை. உருளும் போதுதான் அதன் இன்றியமையாமை வெளிப்படுகின்றது. அதனாற்றான் வள்ளுவரும் 'உருள் பெருந் தேர்க்கு அச்சாணி' என்றார். வினைத் தீட்பமுடையாரின் பெருமையும் செயல்கள் நடைபெறும் வேளையிற்றான் புலப்படும். அத்தகு சிறப்புக்குரியவர்களைக் கண்டுபிடித்துப் போற்றிப் பெருமை செய்தல் வேண்டும்.

உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும் என்ற இக்கருத்தினைப் பிற புலவர்களும் ஏற்றுப் போற்றி விளக்கியுள்ளனர். தாழை மலரின் மடல் பெரியது; மகிழும்பூவின் இதழ்களோ சிறியவை. ஆயினும் மகிழ மலர் தாழையினும் மணத்தில் சிறந்ததாயுள்ளது. கடல் பெரிதே யானாலும் அங்குள்ள நீர் குடிப்பதற்கு உதவாது. அதன் கரையில் சிறிய மணற் குழியில் சுரக்கும் ஊற்று நீரும் உண்ணுதற் குரியதாகின்றது. ஆதலின் உருவத்தில் சிறியரென்று மதியாதிருத்தல் கூடாதென்பதை ஒளவையாரின்

“மடல்பெரிது தாழைமகிழ்இனிது கந்தம்
உடல்சிறியர் என்றிருக்க வேண்டா-கடல் பெரிது
மண்ணீரும் ஆகா(து) அதனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரும் ஆகி விடும்.

என்ற மூதுரைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

அதிவீரராம பாண்டியன் பனங்கொட்டையையும் ஆலின் விதைமையையும் கொண்டு இவ்வரிய கருத்தினுக்கு அரண் செய்கிறார். பனங்கொட்டை பருத்தது. அதில் முளைத்து வெளிவரும் மரமும் உயர்ந்து வளர்வதுதான். ஆனாலும் அம்மரத்தின் நிழல் ஒருவர் நிற்கவும் போதுவதில்லை!

“தேம்படு பணையின் தீரள் பழத் தொருவிதை
வானூற ஓங்கி வளம்பெற வளரினும்
ஒருவர்க் கிருக்க நிழலா காதே!”

ஆனால் ஆலின் விதையோ மிகவும் நுண்மையானது. அதிலிருந்து முளைத்து வளரும் ஆலமரமோ படர்ந்து செழித்துப் பலரும் தங்கப் பெருநிழல் தருகிறது.

“தெள்ளிய ஆலின் சிறுபழத் தொருவிதை
தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன் சிணையினும்
நுண்ணிதே ஆயினும் அண்ணல் யானை
அணிதேர்ப் புரவி ஆட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க்கிருக்க நிழலா கும்மே!”

ஆதலால், ஒருவர் உருவத்தால் பெரியோராயிருப்பதாலேயே பெருமை பெற்றுவிடுவதில்லை; சிறியராயிருப்பதாலேயே தாழ்வடைந்து விடுவதுமில்லை.

“பெரியோ ரெல்லாம் பெரியரு மல்லர்
சிறியோ ரெல்லாம் சிறியருமல்லர்.”

என்பது மன்னன் அதிவீரனின் மணிமொழி. எனவே எவரையும் தோற்றம் கொண்டு எளிதாக நினையாது அவருடைய அறிவு, ஆற்றல், பயன் கண்டு போற்றுதல் வேண்டும்.

ஒரு தொழிலைச் செய்யத் தொடங்குகையில் அதற்கெனத் தொடக்கத்தில் ஏற்படும் செலவு, செலவு செய்த பிறகு உண்டாகும் வரவு, பிற்காலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய ஊதியம் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராய வேண்டும். செய்யத் தகாத செயல்களைச் செய்வதால் கேடு உண்டாகும்; செய்யத் தகுந்த செயல்களைச் செய்யாது விடுவதனாலும் கேடு உண்டாகும். ஆகவே செய்யும்

செயல்களைக் கூர்ந்து, ஓர்ந்து, தேர்ந்து செய்ய வேண்டும் என்பது திருவள்ளுவர் கட்டளை.

இவ்வாறு ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து செய்யும்போது ஒருவன் தான் செய்யக் கருதியுள்ள செயலின் வலிமையையும், அதனைச் செய்து முடிக்கத் தனக்குள்ள வலிமையையும், அதனை விலக்கக் கருதும் மாற்றார் வலிமையையும், தனக்கும் அவர்க்கும் துணையாக இருப்பவர்களின் வலிமையையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்துத் தன் வலிமை மிகுதியென்று தோன்றினால் மட்டுமே அச்செயலைச் செய்ய வேண்டும். தம்முடைய வலிமை தெரியாமல் உள்ளக் கிளர்ச்சியால் ஒரு செயலை முனைந்து தொடங்கி, அதனை முடிக்க முடியாமல் இடையே தளர்ந்து அழிந்தவர் பலர், தனக்கு அமைந்துள்ள நிலைக்குத்தக்கபடி நடவாமல், தன் வலிமையின் அளவையும் அறியாமல், தன்னைப் புகழ்ந்து தருக்கிக் கொண்டு இருப்பவன் விரைவில் அழிவான்.

இவ்வாறாகச் செய்யவேண்டியவைகளைத் தேர்ந்து வலிமையறிந்து செயலாற்ற வேண்டுமெனக் குறிப்பிடும் திருவள்ளுவர் எதுவும் அளவோடு அமைய வேண்டுமென்றும் அளவுக்கு மீறினால் அழிவு நேரும் என்றும் புலப்படுத்துகின்றார்.

“பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டஞ்

சால மிகுத்துப் பெயின்.”

- குறள் 475

என்பது குறள் மொழி.

மெல்லிய மயில் தோகையேயானாலும் எவ்வளவு ஏற்றினால் சுமக்கக் கூடுமோ அந்த அளவே ஏற்ற வேண்டும். அவ்வாறின்றி அளவுக்கு மிகுதியாக ஏற்றினால் வண்டியின் அச்ச முறிந்துவிடும். அதுபோலப் பகைவர் மிகவும் எளியராயினும் பலர் ஒருங்கு

தீரண்டு எழுந்தால் வலிய பெரிய வீரனையும் வென்று தொலைப் பர் என்பது குறிப்பால் அறிவுறுத்தப்படும் பொருளாகும்.

பகைவர்களைத் தனித்தனியே நோக்கும்போது மெலியவர்களாக இருக்கலாம். ஆயினும் அவர்கள் ஒன்றாகச் சேரும்போது ஒரு பெரிய சக்தியைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். எனவே, எப்பொழுதும் தமக்கு எதிரிகளாக இருப்பவர் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து மொத்தமாக அவர்கள் வலிமையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமேயல்லாது தனித்தனியே நோக்கி அவர்களை எதிர்த்தலோ, வாளா இருத்தலோ கூடாது.

தான் வலிமையுள்ளவனாயினும் பலரோடு பகை கொள்ளக் கூடாது. எதிரிகள மெலியவர்களேயானாலும் அவர்கள் ஒன்றாக இணையும்படி விட்டுவிடக்கூடாது. இச்செயற் சூழ்ச்சி அவன் வலிமைக்கு மேலும் வலிமை சேர்க்கும். இச் சூழ்ச்சியில்லாத தன்மை அவன் வலிமையைப் பொருளற்றதாக்கிவிடும். வலி உள்ளவனாயிருக்கின்றோம் என்ற செருக்குக் கொண்டு, தடுக்க வேண்டியவைகளைத் தடுக்க வேண்டிய நேரத்தில் தடுக்காமல் ஒருவன் இருப்பானேயானால் அதுவே அவன் அழிவுக்குக் காரணமாக அமைந்துவிடும்.

செய்யும் செயலைத் தன்னுடைய வலிமை, பகைவனுடைய வலிமை, தனக்குத் துணையாயிருப்போருடைய வலிமை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் வள்ளுவர். தக்க காலமறிந்தும் செயலாற்ற வேண்டுமென்கிறார். "தக்க வேளையில் தக்க இடத்திலிருந்து செயலாற்றினால் உலகமே வேண்டுமென்று கருதினாலும் கை கூடும்; காத்திருக்க வேண்டிய நேரத்தில் கொக்கைப்போல் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். வேளை வாய்த்ததும் அதன் குத்துப்போல் தவறாமல் செய்து முடிக்க வேண்டும். கோட்டான் காக்கையைவிட வலிமையானது, பகலில்

அதற்குக் கண் தெரிவதில்லை. எனவே பகலில் அதனினும் வலிமை குன்றிய காக்கை அதனை வென்று விடுகிறது. கிடைத்தற்கரிய காலம் வந்து வாய்க்குமானால் அவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டால் செயற்கரிய செயல்களையும் செய்து முடிக்கலாம்” – காலமறிந்து செயலாற்ற, வள்ளுவர் இவ்வாறு வகுத்துரைக்கின்றார். காலமறிந்து செயலாற்றுவதோடு வாய்ப்பான இடமும் வேண்டும். ஏற்ற இடத்தைக் கண்டபின் அல்லாமல் எக்காரியத்தையும் தொடங்கக் கூடாது. “நீரில் இருக்கும் வரை முதலை மற்ற உயிர்களைக் கொல்கிறது. அதுவே நிலத்தில் கிடத்தப்பட்டால் எளிய உயிர்களும் அதனை வென்றுவிடும். போர்க்களத்தில் வேல் ஏந்திய வீரர்களை வீசியெறிந்து கொன்ற யானை. கால் ஆழும் சேற்று நிலத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் நரிகள்கூட அதனைக் கொன்று விடக்கூடும்.” – இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளின் மூலம் ஏற்ற இடத்தின் காரணமாக வலிமை சேர்வதையும். பொருந்தா இடத்தின் காரணமாக வலிமை குறைவதையும் திருவள்ளுவர் விளக்குகின்றார்.

இடமறிந்து செயல்படாவிட்டால் வெற்றி வாய்ப்பை சிழக்க நேரும் என்பதைத் தேரைக் கொண்டும் விளக்குகின்றார். தேர் பெரியது; வலிமையான சக்கரங்களையுடையது; காற்றிலும் விரைந்து செல்லும் வேகமுடையது. “மேல் ஆடை வீழ்ந்தது எடு என்றான்: அவ்வளவில் குதிரைகள் நாலாறு (இருபத்து நான்கு) காதம் ஒடி விட்டன” நளன் தேர் செலுத்தும் ஆற்றலைப் புகழேந்திப் புலவர் நளவெண்பாவில் இவ்வாறு புகழ்ந்துரைப்பார். தேரின் இந்த ஓட்டம் தரையில்ல்தான்! கடலில் தேரைச் செலுத்த முடியுமா? மரக்கலம் கடலில் அலைகளை எதிர்த்து, காற்றினைக் கிழித்து, அன்னமென ஆடி அசைந்து செல்கிறது. அதை நீரிலிருந்து நீக்கி நிலத்தில் போட்டால் நகர முடியுமா?

“கடலோடா கால்வல் நெடுந்தேர், கடலோடும்

நாவாயும் ஓடா நிலத்து”

- குறள் 496

கால்வல் நெடுந்தேர் கடல்ஓடா: கடல் ஓடும் நாவாயும் நிலத்து ஓடா என்பது மேலுள்ள செய்யுளின் உரை நடை வடிவம். வலிமையான சக்கரங்களைக் கொண்ட நெடிய தேராயினும் அதன் ஓட்டம் நீரில் செல்லாது; நாவாயின் இயக்கம் தரையில் முடியாது. தரை தேருக்கு வாய்ப்பான இடம்; நீர் கலத்திற்கு வாய்ப்பான இடம். தனக்கு வாய்ப்பான தரையை விட்டு, தேர் நீரில் ஊர முடியாதது போல, ஓரிடத்தில் வலிமையாக இருப்பவன் இடவேறுபாடு காரணமாகப் பிறிதோரிடத்தில் எளியனாகவும் ஆகக்கூடும்.

தேரும் கலமும் மரத்தால் ஆனவையே. ஒரே பொருளால் செய்யப்பட்டிருப்பினும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரிடத்தில்தான் சிறப்பினைப் பெற முடிகிறது. சக்கரங்களைச் செய்து, மேலே தட்டினைச் சேர்த்து, அச்சையும் பொருத்தினால் மரம் தேராகத் தரையிலே ஓடுகிறது; அதையே உட்குடைந்து கலமாகச் செய்தால் நீரில் ஓடுகிறது. ஒரே மரமாயினும் தரையிலும், நீரிலும் செல்ல வெவ்வேறு அமைப்புகளைச் செய்வது போல ஒரே செயலாயினும் இடத்திற்கேற்ற உத்தியைக் கையாண்டால் தான் வெற்றி காண முடியும்.

நீரில் ஓடுகின்ற கலத்தைத் தரையில் கிடத்தினால் இயக்கம் இராதே தவிரக் கலத்திற்குச் சேதம் எதுவும் நேர்வதில்லை. ஆனாலும், தேரைக் கடலினுள் செலுத்தினால் நகராது என்பதோடு முழுகி அழியவும் நேரும். இடம் ஏற்றதாக இல்லாவிட்டால் சில வேளைகளில் தரைப்பட்ட கலம்போலச்செயலற்ற நிலை மட்டும் நேரக்கூடும். இன்னும் சிலவேளைகளில் நீருக்குள் ஆழும் தேர்போலச் செயலற்ற நிலையோடு அழிவும் சேர்ந்து நேரக்கூடும்.

ஆதலின் ஏற்ற காலத்தோடு தக்க இடத்தையும் தேர்ந்தெடுத்து வினையாற்றினால் தான் குறையின்றி நிறைவு காணமுடியும்.

இடமறிந்து, வலியறிந்து, தீட்பமுடன் வினையாற்ற வேண்டுமென்பதைத் திருவள்ளுவர் தேர், அச்சு. ஆணி கொண்டு விளக்கியுள்ளார். நம் வாழ்க்கைத் தேர்க்குத் திருக்குறள் வலிமையான அச்சாகத் திகழ்கிறது. திருவள்ளுவரின் கூர்த்த மதி அச்சாணியாய் நின்று தேரைச் சீருறச் செலுத்திச் செல்கிறது. அச்சை மதித்து ஆணியைப் போற்றுவோமாக.
